

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΕΙΣΜΟ

— Καληνύχτα...
Η φωνή της Λίλιαν έφτασε στ' αυτιά μου, από τ' άλλο μέρος του τοίχου, γλυκεία και ψιθυριστή. Κόλλησα κι εγώ τὰ χείλη μου στὸν τοίχο, γιὰ νὰ τῆς στείλω τὸ φιλή τοῦ νυχτερινοῦ ἀποχαίρεσμά μου, κι' ἀκούσα, ἀνάλαφρο, τὸ δικό της...
Κατάφερα νὰ νικήσω, σιγά-σιγά, τὴν ἀντίστασι τῆς μητέρας μου ἐναντίον τῆς μοντέρνας αὐτῆς κι' υπερβολικὰ χαριτωμένης δασκαλίσσας. Τὸν Ὀκτώβριο θάβινα ἐξετάσεις γιὰ δίπλωμα. Καί σ' ἕνα χρόνο, ἡ Λίλιαν θὰ γινότανε γυναίκα μου.

Δὲν εὕρισκα ὑπὸ ἀπόψε. Ἄνοιξα ἕνα βιβλίο, στὴν τύχη. Ξεφύλλισα ἀφαιρημένα τις σελίδες του, διάβασα μερικά ἀποσπάσματα, σκόρπια. Μὰ δὲν κατάφερα νὰ τὰ συνδέσω μεταξύ τους. Γιατί συλλογιζόμουν τὴ Λίλιαν.
Ξαφνικά, ἕνα φοβερό τράνταγμα, ἕνας κρότος σὰν νὰ πυροβολοῦσαν χίλια ντουφέκια μαζί!... Τὸ φῶς ἐδόθηκε ἀπότομα, ἀκούστηκαν τζάμια νὰ σπάζονται, ἐπιπλά νὰ γκρεμίζονται, στεναγμοί, ξεφωνητά... Μία εἰκόνα πανικού! Σεισμός!

Τινάχτηκε ἀπότομα ἀπ' τὸ κρεβάτι μου κι' ἔτρεξα πρὸς τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἀκούγα νὰ με φωνάζει ἀπελπισμένα ἡ μητέρα μου. Μόλις ἀγγίξα ὡς τὸ πόμολο τῆς μεσόπορτας, ἐνοιώσα κάτι νὰ πέφτει στὸν ὄμοιο μου. Κι' εἶδα ψηλὰ τ' ἀστέρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ κοντὰ μου τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας μου.

Εἶχε γκρεμιστῇ ἡ σκεπή!

Ἀρχίσαμε νὰ τρέχουμε μαζί. Οἱ τοῖχοι λύγιζαν, γέρνανε πρὸς τὸ μέρος μας, τὰ ἐπιπλά τρίζανε καὶ κουνιόνταν μ' ἀπαίσιο κρότο.
Εἶχαμε φτάσει στὶς σκάλες, ὅταν ἡ μητέρα μου ἐνοιώσε νὰ λυγίζουν τὰ γόνατά της.

— Τρέξε νὰ γλυτώσης ἐσὺ, Ρομπέρ!... μου εἶπε σβυσμένα.

Προσπάθησα νὰ τὴν ἀνασκάσω, μὰ τὰ δάχτυλά μου δὲν πιάνανε. Συγκέντρωσα ὅλη τὴ δύναμή μου στὰ μπράτσα μου, ἀγκάλιασα τὸν ἀναισθητό ἐκεῖνο ὄγκο, καὶ προχώρησα πάλι.
Βγήκαμε στὸ δρόμο. Ὅλα γκρεμίζονταν γύρω μας. Ἀκούγονταν φωνές πού ζητοῦσαν βοήθεια, ἀπελπισμένα ξεφωνητά.

Μέσα στὴ νύχτα, ἐβλεπες ἀνθρώπους νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰν τρελλοί. Πήγαιναν ὅλοι πρὸς τὴ μεγάλη πλατεία. Ἐκαμα κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο...

... Τώρα πού πέρασε ἡ πρώτη φριχτὴ εἰκόνα τοῦ σεισμοῦ καὶ σταμάτησαν οἱ ἀπεγνωσμένες κραυγές, ἡ μητέρα μου ἀνοίξε τὰ μάτια της καὶ σχεδὸν χαμογελάει. Κι' ἐγὼ ἀντιλαμβάνομαι, τώρα μόνον, πὼς στὰ φοβερά ἐκεῖνα δευτερόλεπτα, δὲν συλλογίστηκα καθόλου τὴ Λίλιαν! Τώρα μόνον ἀντιλαμβάνομαι πὼς δὲν βρίσκεται ἡ Λίλιαν μέσα σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, πού μιλάει ψιθυριστὰ, μὲ δέος, μπροστὰ στὸ μυστήριο τοῦ θανάτου!

Ξεχωρίζω ἀνάμεσα στὸ πλήθος τῆ σπιτονοικοκυρίας μας. Τὴ ρωτῶ μὲ πνιγμένη φωνή γιὰ τὴ Λίλιαν. Ἐκεῖ-

νη κάνει μιὰ ἀπελπισμένη χειρνομία κι' ἀπαντᾷ:

— Ἀκούσα ἕνα ξεφωνητό ἀπ' τὴν κἀμάρὰ της... Νόμισα πὼς ἐρχόταν πίσω μου... Τὴν καυμένη τὴν κοπέλλα! Ποιὸς ξέρει ἂν γλύτωσε!

Τρέχω σὰν τρελλὸς πρὸς τὸ σπῆτι. Οἱ συλλαβὲς τοῦ ὀνόματός της ἐρχοῦνται ὅλο- ἕνα στὰ χεῖλιά μου...

Τὴ θαύμα! Ἡ πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ εὐεῖνε ἀνέπαφη, ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια. Κάθε στεναγμός, κάθε μουρμουρητὸ ὁλόγυρο μου, βαρρῶ πὼς εἶναι ἐπικλήσι τῆς Λίλιαν.

Μπαίνω ἀπ' τὴν πόρτα, διασχίζω τὶς ἐτοιμώστες κἀμαρες, μὲ μιὰ μοναδικὴ ἐλπίδα: Ἰσως νὰ μὴ γκρεμιστῇκε ὁ τοίχος ἀνάμεσα στὴν κἀμάρὰ μου καὶ στὴ δική της!

Μὰ μὴ γινε ὅλο ὄργισμα φρίκης, βλέποντας μιὰν ἄδυσσο γεμάτη πέτρες, σιδερά, χρώματα, στὸ μέρος πού βρισκότανε τὸ κρεβάτι μου.

Ὁ μεσοτόχος γκρεμιστῇκε σχεδὸν τελείως.

Ἀπὸ μιὰ μεγάλη τρύπα, βλέπω ἕνα φριχτὸ θέαμα: ἕνα χέρι κίτρινο, σὰν κέρινο, πού ξεπροβάλλει κάτω ἀπ' τὰ συντρίμια. Ἐἵας στεναγμὸς ἀκούγεται κάθε τόσο, ὁλόενα πῶς ἀραϊά — σὰν νάρχεται ἀπὸ πολὺ μα- κρὰ...

— Ζή! Εἶναι ἀκόμα ζωντανή! Πρέπει νὰ τὴ σώσω! φωνάζω.

Ἀρχίζω νὰ σκάβω. Μὰ, γιὰ δευτέρη φορά, τὰ δάχτυλά μου ἀρνιούνται νὰ ὑπακούσουν στὴ θέλησή μου! Χρησιμοποιοῦ τὸς ἀγκῶνες μου κι' ἐξοκολοῦθ νὰ σκάβω ἀκούραστα, νὰ βγάλω πέτρες καὶ χρώματα. Ἡ ἀγωνία ἐκατονταπλασιάζει τὶς δυνάμεις μου...

Βγάζω τώρα τὰ τελευταία χρώματα. Σὲ λιγάκι, θὰ δώ τὸ πρόσωπό της!

Ὁ θόρυβος τῶν αὐτοκινήτων, οἱ κραυγὲς τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν πυροσβεστῶν δὲν μ' ἀφίουν ν' ἀκούσω πιά τὴ φωνή της. Κι' ἴσως αὕτῃ τὴ στιγμή νὰ προφέρῃ τ' ὄνομά μου...

Βλέπω δύο μάτια γουρλωμένα ἀπ' τὴν ἀγωνία. Τ' ἄλλο χέρι, πού τρυκιδαν πρὶν τὰ χρώματα, εἶναι σφιγμένο, στὸ ὕψος τῆς καρδιάς, μὲ τὰ νύχια τῶν χωμένα στὴ σάρκα. Προσπαθῶ νὰ τὸ ξαναφέρω στὴν κανονικὴ του θέσι. Κι' ἀντιλαμβάνομαι πὼς εἶναι ὕψιστο μυστήριο καὶ πὼς κρατᾷ σφιχτὰ ἕνα γράμμα.

Εἶν' ἕνα γράμμα τοῦ Παῦλ Μενάρ, τοῦ ὁμορφοῦ Δον Ζουάν. Καὶ τελειώνει ἐτσι: «Ἀῦριο, τὴ συνηθισμένη ὥρα. Περιμένω, ὅπως πάντα, τὰ γλυκά σου φιλιὰ...».

... Ἡ μητέρα μου μου εἶπε ὕστερα πὼς ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔμεινα ἀκίνητος, τὰν ἀγάλα, καθισμένος πᾶς σ' ἕνα σωρὸ πέτρες, γυρίζοντας τὶς πλάτες στὸ πᾶμα τῆς Λίλιαν καὶ μὲ τὰ ἰατὰ καρφωμένα στὴν τρύπα τοῦ τοίχου, πού μ' εἶχε ἀνέει νὰ γνωρίσω συγχρόνως τὴν ὄψι τοῦ θανάτου καὶ τῆς Ἀλήθειας.

M. TZALAN

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικες ρεπερτάζ

Ἐ Μεγάλου καλλιτεχνικοῦ γεγονότος ὑπορεῖ νὰ χαρακτηρίσῃ τὸ φεστιβάλ τῆς Ἐπιδαύρου, πού ἀρχισε τὴν Κυριακή. Ἡ κινήσις περᾶνε κυρὴ προηγουμένη περίπτωσι, ὑπολογίζεται δὲ ὅτι οἱ θεατὰ ὅσα περᾶσαν συνολικά τις ὀχί χιλιάδες.

Στὴν κινήσι συντελέσαν οἱ ὁμαδικὲς ἐκδρομὲς τῶν τουριστικῶν γραμμῶν μὲ πολυτελὴ λεωφορεία, πού συνοδεύουν ὁδηγοὶ ἐξηγητὰ καὶ πού δίδουν τὴν εὐκαιρία στοὺς ἐπισκεπτάς τῆς Ἐπιδαύρου καὶ ἰδιαίτερα στοὺς ξένους νὰ γνωρίσουν τὶς ἀρχαιοτῆτες τῆς ἱεραίας Κορινθοῦ, τοῦ Ἀργεῶς, τοῦ Ναυπλίου κλπ.

Μετὰ τὴν «Ἐκάδη» πού σημεῖωσε ὁ λὼς ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία, αὐτὴν τὴν ἐσοδομάδα σὰ δοῦσαν στὸ ἀρχαῖο θέατρο τῆς Ἐπιδαύρου, δύο παραστάσεις, τὸ Σάββατο ὁ «Οἰδίπους» τοῦ Σοφοκλέους καὶ τὴν Κυριακὴν ὁ «Ἰππολύτους» τοῦ Εὐριπίδου.

Στὶς 5 Ἰουλίου, μὲ τὴν πανσέληνον θὰ δοῦν στὸ Σταθίον ἡ μεγάλη γιορτὴ πού διοργανώνει τὸ σωματεῖον ἡθοποιῶν γιὰ τοὺς σεισμοπαθεῖς Βόλου.

Στὴν παρασίαι αὐτὴ γιὰ τὴν ὁποία δόθηκε ἀτέλεια φόρου, μὲ τὴν πρωτοβουλία τοῦ κ. υπουργοῦ τῆς Παιδείας, σὰ λαβὸν μέρος οἱ κερμαῖες τῆς σκηνῆς, σὰ παιχτὸν οὐ μὴ πρῶς. Ἀπὸ τὸν «Γλυπητὸν τῆς βυσσοπούλας» καὶ μιὰ πρῶσι ἀπὸ τὴν «Λούκα».

Ἐν συνεχείᾳ θὰ τραγουδήσουν οἱ κορυφαῖοι τοῦ κλασσικοῦ καὶ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ.

Σὲ μιὰ ἐκτακτὴ παράστασι, πού διοργανώνει ὁ Δήμος Καλλιθέας μὲ τὸ «Φιλαργυρο» τοῦ Μολιέρου (Ἐξηνταβελονη), θὰ παιχτὸν τὸν κύριο ὁλο μὲ μιὰ ὁμάδα ἐρασιτεχνῶν ὁ σκηνοθέτης κ. Σ. Καραντίνος.

Ἀπὸ τὶς ὡραιότερες τουαλέττες, πού ἔχουν ἐμφανισθῇ μὲ τὴν ἐναρξὶ τῆς καλοκαιρινῆς περιόδου στὰ μουσικὰ θέατρα, εἶνε ἕνα ἐντυπωσιακὸ «ἀνταμπελ» ἀπὸ σάτεν νάυλον, στὶς ἀποχρώσεις τῆς τελευταίας μόδας — λιλὰ καὶ τουρκουάζ — μοντέλλο τοῦ Ἀντουάν, πού φορεῖ ἡ Μαρίκα Κρεββατὰ στὴ σκηνὴ τοῦ «Μεντι-τεράνεας».

Ὁ χορευτὴς Μοσχόπουλος ἀπέκτησε ἀκίνητη περιουσία στὸ ἐξωτερικὸ. Πραγματικὰ ὁ Μοσχόπουλος καὶ ἡ παρτεναιρ τοῦ Τάνια, μὲ τὴν ὁποία ἔχει παντρευτῇ ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια, μένουσιν τώρα σὲ μιὰ ἰδιοκτητὴ βίλλα, πού ἀγοράσαν στὸ Ἀμβούργο.

Ἐνας ἄλλος Ἕλληνας χορευτὴς, ὁ Χριστιάνος καὶ ἡ παρτεναιρ τοῦ Μαρίνα, εἶνε οἱ μόνον Ἕλληνες χορευτὰ πού εἰσα- μαν τὴν ἐμφάνισιν τοὺς στὴν τηλεόρασι μὲ ἐξαιρετικὴ ἀμοιβή.

Ὁ Χριστιάνος καὶ ἡ Μαρίνα μετὰ τὸ Μιλάνο καὶ τὴν Νίκαια, ὅπου ἐμφανίστη- καν μὲ μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ, ἐργάζονται τῶς οὐ στὸ Τουρίνο.

Τὴν προσεχὴ ἐβδομάδα ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἡ βενεττά τοῦ θεατρι- κοῦ τραγουδιοῦ Ἰωάννα Ἀλβὰ.

Ἀπὸ ἐμφανισθῇ ἐδῶ ἐπὶ ἕνα τριμῆνο, ἡ Ἀλβὰ θὰ ξαναφύγῃ στὴν Νέα Ὠρκη, γιὰτὶ ἔχει συμβόλαια μὲ ἀμερικανικὲς διαφημιστικὲς ἐπιχειρήσεις γιὰ τὴν τηλεόρασι.

Ἡ Κούλα Νικολαΐδου, στὴν Κύπρον, ὅπου βρίσκεται τώρα, ἐμφανίζεται ὡς ντουέττο μαζί μὲ τὴν μικρότερη ἀδελφὴ τῆς Μαίρη Νικολαΐδου.

Ὁ γνωστὸς Ἕλληνας χορευτὴς Τά- κης Βαρλάμος, ἐμφανίζεται τὸν τελευταῖο καιρὸ μὲ πολλὴ ἐπιτυχία στὸ θέατρο «Βάλλε» τῆς Ρώμης, ὡς πρῶτος χορευτὴς τοῦ μεγάλου μπαλλέτου. Οὐρμπανί.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ὁ τὰν μπήκε μὲ τὸν κ. Ἱερεμία ἡ Ξανθίππη στὸ θέατρο καὶ εἶδε τὶς θέσεις πού τοὺς ἐδειχνε ὁ ταξιθέτης γιὰ νὰ κάτσουν, ἔβλεπε ἔξω φρενῶν:

— Ἐδῶ θὰ κάτσουνε; — Ἐδῶ εἶναι οἱ θέσεις σας, μαντάμ. — Δὲν εἶσαι καλά, παιδί μου! Φῶναζε τὸν... θεατρώνη!

Κάτι πῆγε νὰ πῇ ὁ κ. Ἱερεμίας, ἀλλὰ τὸν ἔκοψε ἡ γυναίκα του: — Ἐσὺ νὰ πᾶς! Ἐγὼ τὰ πῆρα τὰ εἰσιτήρια καὶ μὲ μὲνα θὰ ἐξηγηθῶν!

Κάτι πῆγε νὰ πῇ κι' ὁ ταξιθέτης, ἀλλὰ τὸν ἔκοψε κι' αὐτὸν ἡ Ξανθίππη:

— Ἐσὺ ἔκανες τὴ δουλειά σου. Μὰς ἐ- δεῖξες τὶς θέσεις; Ὅριστε, πᾶρε τὸ φραγ- κάκι σου καὶ πῆγαινε νὰ μὲ φωνάξῃς τὸν θεατρώνη. Σ' αὐτὲς τὶς θέσεις ἄρθῃ νὰ κά- τση ἐκεῖνος. Ὅχι ἐγὼ!

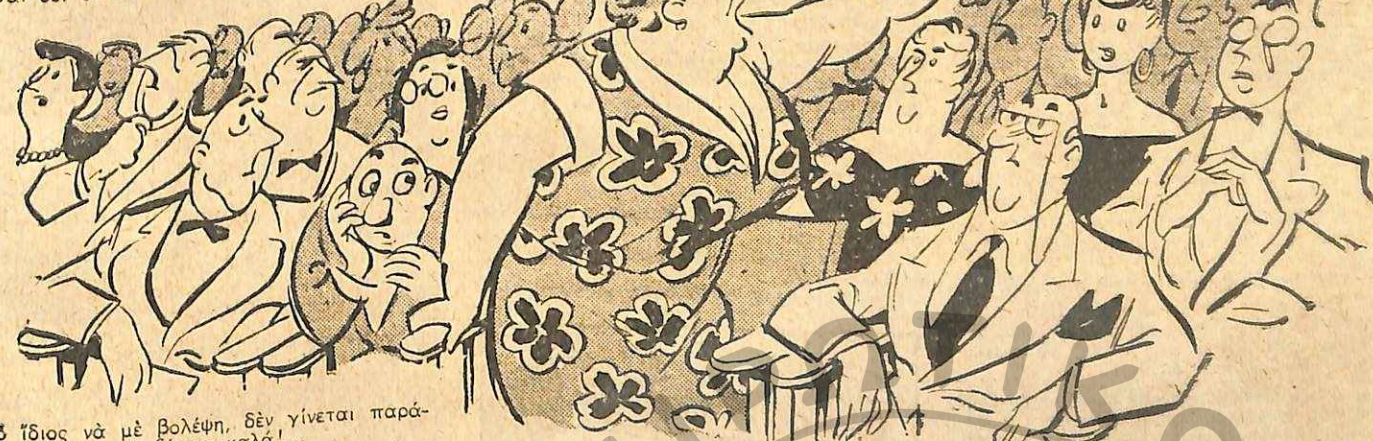
Οἱ δύο θέσεις, πού εἶχε ἡ κ. Ξανθίππη, ἦταν περὶ τὰ μέσα τῆς πλατείας, ἀλλὰ ἀκοῦα- ἄκη. Γιὰ τὴν ἀκοῖα, ἐπρόκειτο γιὰ τὶς δύο τελευταῖες θέσεις τῆς σειράς πού ἐπεφταν πολὺ λοῦζ.

— Ὅριστε κατὰστασις. Τί θὰ βλέπω ἀπὸ δῶ πέρα; Τὸν μαντρότοχο ἢ τὴν σκη- νή; Δὲν πῆλῃρῶσα τὰ ὠραία μου λεφτὰ γιὰ νὰ βλέπω τὸν μαντρότοχο!

Ὅρθια ἐκεῖ, στὴ μέση τῆς πλατείας, ἀ- γόρευε ἡ Ξανθίππη κι' εἶχε ἀναστατώσει τὸ θέατρο καὶ σὲ καθέναν πού τὴ ζύγωνε γιὰ νὰ τὴν καλάρῃ, ρωτοῦσε:

— Εἰσαι ὁ θεατρώνης; — Ὅχι, κυρία μου. — Τί θάθελος εἰσαι, λοιπόν; — Ταξιθέτης!

— Ἄντε στὸ καλὸ σου, χριστιανέ μου, ἄντε στὸ καλὸ σου! Τὸν θεατρώνη ζή- σα. Δὲν θέλω ταξιθέτες. Ἄν δὲν ἔλθῃ ἐδῶ

ὁ ἴδιος νὰ μὲ βολέψῃ, δὲν γίνεται παρά- στασι! Νὰ τὸ ξερέτε καλά!... Ἱερεμίας, Κάτι πῆγε νὰ πῇ πάλι ὁ κ. Ἱερεμίας, ἀλλὰ ἡ Ξανθίππη τὸν ἐξανάγκασε αὐστηρά- τερα:

— Πάψε ἐσὺ, σοῦ εἶπα! Σὲ ξέρω δά! Νά, χαράσι, δόσμου κρέας! Ἄμ δὲν εἶν' ἐτσι!... Μὴ περᾶνε τὸν κόσμο γιὰ κο- ρίδιο!...

Εἶχε γίνῃ τόσο φασαρία μέσα στὸ θέα- τρο, ὥστε εἶχε ἀναστατώσῃ τὴν πλατεία καὶ οἱ ἡθοποιοὶ ἔτρεχαν ἀπ' τὶς κούνιες νὰ εἰσέλθῃ ἰλαρῇ, ἐνῶ κάθε τόσο ἀφίγε ἕνα δυ- νατὸ διαπεραστικὸ γέλιο:

— Χοῦ, χοῦ, χοῦ, χοῦ!...

Ἐτσι ἡ πρώτη πράξι πῆγε πάρα πολὺ καλά κι' ἡ κ. Ξανθίππη χειροκρότησε μὲ ἐνθουσιασμὸ τοὺς ἡθοποιούς.

Ἐγίνε τὸ διάλειμμα, ἡ Ξανθίππη ἤπιε μιὰ λεμονάδα, ἔβρισε λίγο τὸ γκαρσόνι, γιὰτὶ δὲν ἦταν παγωμένη ἡ λεμονάδα κι' ὕστερα ξαναφθοῖσθε στὴ σκηνή, πού ἀ- νοίγε γιὰ τὴν δεύτερη πράξι.

Ἐδῶ τὸ ἔργο ἦταν πῶς γελαστικό. Ἡ πλοκὴ τῆς κωμωδίας δημιουργεῖσε μερικὰ πολὺ ἀπρόοπτα ἐπεισόδια, πού ἀρεσαν τό- σο στὴν κ. Ξανθίππη, ὥστε νὰ γελᾷ πάλι δυνατὰ, ἐνῶ ὁ κόσμος πῶς σφιχτὰ ἀπὸ τὴν πρώτη πράξι παρακολουθοῦσε μὲ σχετικὴ σοβαρότητα τὴν κωμῶδι.

Γιὰ πρώτη φο- ρὰ τότε ὁ κ. Ἱερεμίας, ριχνοντας μιὰ μα- τιά στὸ πρόγραμμά κι' ὕστερα στὴν πλα- τεία, ἔσκυψε στ' αὐτὴ τῆς Ξανθίππης:

— Ἐρεῖς κατὶ, Ξανθίππη;

— Τί συμβαίνει;

— Προεμίρα εἶναι!

— Ἐ, ἐπεὶ εἶναι προεμίρα;

ἡ γυναίκα του.

Μὲ τὸ κοινὸ τῆς «προεμίρας»

— Τὰ βλέπεις; τοῦ εἶπε. Ἀμὰ δὲν φα- νάξῃ, σὲ παίρνουν ἀπὸ κάτω! Τὸ πρῶ- ὁ ἐξυπνός ὁ ταμίας πού μου πασάρησε τὰ δυὸ εἰσιτήρια, δὲν μου ἐδείξε πού εἶναι. Νόμισα, ὅτι θὰ τὴ φάω! Βρῆκε, ὡς, καὶ Ξανθίππη!

Τέλος πάντων ἔλῃσε τὸ ζήτημα. Ὁ κό- σμος δυσφόρησε, ἀσχολίασε, διασκέδασε λι- γὰς μὲ τὴ μαχητικώτατη αὐτὴ γυναίκα κι' ὕστερα σάπασε, γιὰτὶ ἀνοίγε ἡ αὐλαία καὶ ἀρχίσε τὸ ἔργο. Μιὰ κωμῶδια παιζόταν κι'

— Ὅλους τοὺς καθὼς πρέπει τοὺς ἔχω γραμμένους στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια! φῶναζε ἡ Ξανθίππη.

εὐθὺς ἀπ' τὶς πρώτες σκηνές, ἡ Ξανθίππη ἐνθουσιάζετο κι' ἄρχισε νὰ γελᾷ μὲ τὴν καρδιά της. Ὅσο ἐξαγριωμένη ἦταν στὴν ἀρχή, ὅσο κακομνημονεύει καὶ ἐπιθετικὴ, τό- σο εἶχε ἀλλάξῃ τώρα — ἔστρωσε τὸ κέφι της — καὶ τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ ἐκ- φρασί ἰλαρῇ, ἐνῶ κάθε τόσο ἀφίγε ἕνα δυ- νατὸ διαπεραστικὸ γέλιο:

— Χοῦ, χοῦ, χοῦ, χοῦ!...

Ἐτσι ἡ πρώτη πράξι πῆγε πάρα πολὺ καλά κι' ἡ κ. Ξανθίππη χειροκρότησε μὲ ἐνθουσιασμὸ τοὺς ἡθοποιούς.

Ἐγίνε τὸ διάλειμμα, ἡ Ξανθίππη ἤπιε μιὰ λεμονάδα, ἔβρισε λίγο τὸ γκαρσόνι, γιὰτὶ δὲν ἦταν παγωμένη ἡ λεμονάδα κι' ὕστερα ξαναφθοῖσθε στὴ σκηνή, πού ἀ- νοίγε γιὰ τὴν δεύτερη πράξι.

Ἐδῶ τὸ ἔργο ἦταν πῶς γελαστικό. Ἡ πλοκὴ τῆς κωμωδίας δημιουργεῖσε μερικὰ πολὺ ἀπρόοπτα ἐπεισόδια, πού ἀρεσαν τό- σο στὴν κ. Ξανθίππη, ὥστε νὰ γελᾷ πάλι δυνατὰ, ἐνῶ ὁ κόσμος πῶς σφιχτὰ ἀπὸ τὴν πρώτη πράξι παρακολουθοῦσε μὲ σχετικὴ σοβαρότητα τὴν κωμῶδι.

Γιὰ πρώτη φο- ρὰ τότε ὁ κ. Ἱερεμίας, ριχνοντας μιὰ μα- τιά στὸ πρόγραμμά κι' ὕστερα στὴν πλα- τεία, ἔσκυψε στ' αὐτὴ τῆς Ξανθίππης:

— Ἐρεῖς κατὶ, Ξανθίππη;

— Τί συμβαίνει;

— Προεμίρα εἶναι!

— Ἐ, ἐπεὶ εἶναι προεμίρα;

ἡ γυναίκα του.

— Γύρισε νὰ δῇς τὸν κόσμο! Τουαλέ- τες, χτενίσματα, μπίζου, κριτικοὶ καὶ συγ- γραφεῖς! Δὲν εἶναι παραστάσι συνηθι- σμένη!...

Πραγματικὰ, μὲ μιὰ γρήγορη προσεκτι- κὴ ματιά, πού ἐβρίξε γύρω-γύρω στὴν πλα- τεία ἡ κ. Ξανθίππη εἶδε ἕνα κοινὸν περιε- ργο, καλοντυμένο, σοβαρὸ, κομψὸ κι' ἀνα- μεσα στὸ κοινὸ αὐτό, μερικὰ πρόσωπα βα- ρυθύμα, πού προφανῶς ἀνήκανε σὲ κριτι- κούς. Ἀλλὰ, χωρὶς νὰ σκοτισθῇ καθόλου, μουρμουρίσε:

— Χαρά στὸ πρᾶμμα! Κοινὸν προεμί- ρας... καὶ κατὶ τρέχει στὰ γυφτικά!

Ὑστερα ξαναφθοῖσθε στὴν παραστά- σι κι' ἄρχισε πάλι νὰ γελᾷ τόσο δυνατὰ, πού κάλυπτε τὰ συγκρατημένα καὶ εὐγε- νικά γέλια τῆς πλατείας μ' ἕνα κρουστὸ, διαπεραστικὸ καὶ τσιριχτό:

— Χοῦ, χοῦ, χοῦ!...

Ἄν θυμάσαι καλά, κάποτε, στὶς στήλες αὐτῆς τῶν «ἔργων καὶ τῶν ἡμερῶν» τῆς κ. Ξανθίππης, εἶχα δώσῃ μιὰ περιγραφή τοῦ τί ἦταν τὸ γέλιο τῆς Ξανθίππης. Ὅσο καυ- γατζοῦ ἦταν στὴν ἀναποδιές τῆς ἡρωῖδα μας, ἄλλο τόσο φασαρίαζα ἦταν στὶς στιγ- μές τοῦ κέφιου της — γυναίκα ἐκρηκτικὴ τόσο στὰ νεῦρα, ὅσο καὶ στὰ κέφια της. Μιὰ φορά, σὲ κάποιο θέατρο, εἶχε ἐκνευ- ρίσει ἕναν σοβαρὸ κύριο, πού τόλμησε νὰ τῆς κἀν παρατήρησι:

— Σιγώτερα, κυρία μου, σιγώτερα!

Καὶ τότε ἡ κ. Ξανθίππη, εἶχε τινάχῃ ἀπ' τὸ κάθισμά της καὶ πέρασε γενεές δε- κατέσσερις τὸ γείτονά της. Αὕτῃ τὴν φορὰ, ὡστόσο, δὲν βρέθηκε κανένας τζαναμπέτης

πλατῇ της. Γελοῦσε ἡ Ξανθίππη κι' ὁλόκλη- ρη ἡ πλατεία, ἀκούοντας τὸ κρουστὸ, τσι- ριχτὸ καὶ διαπεραστικὸ ἐκεῖνο γέλιο, δυσ- φοροῦσε μὲν, ἀλλὰ δὲν μίλουσε. Στὸ τέ- λος, ὡς, ἔβρισε νὰ γελᾷ μόνον ἡ Ξαν- θίππη, τελείως ἀδιάφορη γιὰ τὶς ἐντυπώ- σεις πού προκαλοῦσε στὸν καθὼς πρέπει ἐκεῖνο, λεπτεπίλεπτο κόσμο τῆς πλατείας.

Ὁ καυμένος ὁ Ἱερεμίας ἀναγκάστηκε νὰ σκύψῃ καὶ πάλι στὸ αὐτὸ τῆς γυναί- κας του:

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Ξανθίππη! Πά- ψε, λοιπόν, λιγάκι. Γίνεκαμε θέαμα στὸν καθὼς πρέπει κόσμο!...

Ἐγίνε τὸ διάλειμμα, ἡ Ξανθίππη ἤπιε μιὰ λεμονάδα, ἔβρισε λίγο τὸ γκαρσόνι, γιὰτὶ δὲν ἦταν παγωμένη ἡ λεμονάδα κι' ὕστερα ξαναφθοῖσθε στὴ σκηνή, πού ἀ- νοίγε γιὰ τὴν δεύτερη πράξι.

Ἐδῶ τὸ ἔργο ἦταν πῶς γελαστικό. Ἡ πλοκὴ τῆς κωμωδίας δημιουργεῖσε μερικὰ πολ

φορά να λέμε μία καθημέρα.
Κανένα! 'Ακόμα κι' αυτό το τηλεφώνημα για κείνον ήταν. Μεσημέρι μιάμιση. Όρα που σφαλάνε τα γραφεία, κι' αυτά που έχουν κι' αυτά που δεν έχουν δουλειές. Ένα ελαφρό κουδούνισμα. Και μία λεπτή, χαριτωμένη φωνούλα, γεμάτη γλυκά και τρυφερό περιεχόμενο:

—Καλημέρα...
—Καλημέρα, λέω κι' η φωνή μου φαίνεται πως δείχνει κάποια απουσία.

—Γιατί τόσο ψυχρός;
—Ψυχρός; Καλοκαίριτικα;
—Χά, χά... ξαναδύθηκε το χιούμορ σου. Δεν με θυμάσαι; Θέλω να πω τη φωνή μου...

—Ναι, δηλαδή...
—Έχεις δίκιο. Είναι δυο μήνες που έχω να σε πάρω.

—Μα ποιά είστε, τέλος πάντων;
—Ποιά είμαι! 'Η άγνωστη του τηλεφώνου. Ξέρεις, έλειπα όλον αυτόν τον καιρό και μόλις χτες γύρισα. Κι' η πρώτη μου, κτέφι ήταν να σε πάρω...

Μία γλυκύτατη άσπεριχλα κυμάτισε σ' όλο μου το κορμί. 'Η άγνωστη του τηλεφώνου. 'Α! εδώ έχει ψυχή η δουλειά.

—Δεν ξέρεις τι χαρά μου δίνεις... Είχα αρχίσει να πιστεύω πως με ξεχάσεις.

—Όχι... Μα εκτός που έλειπα ταξίδι, ήθελα και να σ' αφήσω λίγον καιρό στην άγνοια. 'Αλλά η φωνή σου μου φαίνεται λίγο αλλοιωτική.

—Με πειράζουν οι άμυγδαλές μου.

—Να τις βγάλεις.
—Σε πρώτη ευκαιρία.

—Ξέρεις, επιθύμησα πολύ το χιούμορ σου. Μούλεγε τόσα ανέκδοτα άλλες φορές. Θά μου πής τώρα κανένα, να γελάσω λίγο;

—Μία στιγμή να θυμηθώ... ('Εσκαμα το μυαλό μου και βρήκα ένα από τα τρία ανέκδοτα που ξέρω). Λοιπόν, όρα μου άγνωστη, μία φορά συστήθηκαν δύο κύριοι στο δρόμο. Και λέει ο ένας: «Υποθέτω ότι κάπου έχουμε συναντηθεί». «Κι' εγώ το νομίζω» απαντά ο δεύτερος. «Στο Βερολίνο. Ίσως λέει ο πρώτος, «Στο Βερολίνο δεν έχω πάει ποτέ» απαντά ο δεύτερος. «Ούτε εγώ» λέει ο πρώτος και προσθέτει: «Τότε θα συνητήθησαν δύο άλλοι!»

—Κά, κά, κά, κοκάρισε το τηλεφώνω. Τι όμορφο ανέκδοτάκι! Είσαι πολύ χαριτωμένος. Λοιπόν, κλείνω, γιατί έχω χάσει το άντρας μου. Θά σε ξαναπάρω αύριο.

Κανονικά θά όφειλα να παραπέμνω την άγνωστη στον προσωπικό απόδεκτη: «Αδελφ, κυρία μου, πάρτε τον άνθρωπο σας στο 3333». Νομίζω όμως ότι κανονικά κανένας δεν θ' άφηνε τέτοια όακαζιόν. 'Επί τέλους, είπα άντιπροσωπεύω λέει η ταμπέλα μου, δικαιοσύνη ν' άντιπροσωπεύω τον προκάτοχό μου. Κι' άν θες να σου πω και τ' άλλο, η μουτήρια άσπεριχλα στην τύχη είχε πάρει μία κόπια φορά, δεν είχε πάρει ποτέ μου. Τώρα εγώ είμαι ο άριθμός.

Κι' έτσι, σχεδόν κάθε μέρα, είχαμε τρυφερότατο λακρινί, που κράταγε από τέταρτο μέχρι και ώρα. 'Εγώ είχα αγοράσει ένα βιβλίο με ανέκδοτα και της πρόσφερα και από δύο-τοία, για να με βρίσκη έξυπνο. Και όλο τώφερον στο «πότε θά τα πούμε κι' από κοντά».

Μία των ήμερών, θά γίνη κι' αυτό.

—Ναι, αλλά πότε;
—Θά ιδούμε. 'Αφήστε τη γοητεία του άνωώστου για λίγον καιρό ακόμα. 'Οπως και νάνε, κάπου θά καταλήξη αυτή η ιστορία...

★

Δέκα πέντε μέρες συνέχεια παζόταν αυτό το βιβλίο. 'Η συνομιλία μας έφτανε σε κάποιο σημείο κι' έδειχνε γλυκά κι' όμορφα, για να συνεχισθεί την επομένη. 'Η τελευταία μας συνομιλία όμως, κάποιο μεσημέρι σταμάτησε άπτομα.

—Λοιπόν, θάθελαι να...

Σ' ένα άνάλο έσπαστο κλείσιμο. Το δίχως άλλο κάποιο πρόσωπο μή-

κε και η άγνωστη φίλη μου, που την είχα έρωτευθεί μέχρι που δεν λένε, διακόμει άμέσως. 'Ισως θά μ' έπαρνε τ' άπάντημα. Γιατί έτσι γινόταν καιμιά φορά, που νόμιζε στη μέση. Τ' άπάντημα, λοιπόν, πήγα στο γραφείο μου χωρίς και περίμενα. 'Ηρριν! Το άρπάζω άμέσως:

—Σ' έκοψα το μεσημέρι, αϊ; Μα ήταν ο άντρας μου. Και ξέρεις, έχει γίνει πολύ φιλόποτος τελευταία.

Ούτε κατάλαβα πότε και πώς είχε μπη αυτός ο ύψλος και φαρδύλατος κύριος στο γραφείο. Κι' ούτε κατάλαβα για πότε μου άρπαξε το τηλεφώνω με τόνα χέρι, ενώ με τ' άλλο μούδινε μία σπασμένη που με έσπλωσε χαλάς. 'Εβαλε το άκουστικό σ' τ' αυτί του και άκούγε. Και ύστερα φώναζε:

—'Ωστε αυτό γίνεται όταν λείπω, αϊ; Ξέρεις ποιος είμαι; 'Ο άντρας σου. Θά τα πούμε σε λίγο.

Μου έφυγε το μισό αίμα. 'Ο κύριος έκλεισε το τηλεφώνω.

—Και τώρα οι δύο μας...
—Ζητώ συγγνώμη, κύριε... Δεν ήξερα...

—Δεν ήξερες ότι η μαντάμ είχε παντρεμένη;

—Τό ήξερα αλλά αυτήν δεν την ξέρω... Μία φιλική συστάδαί...

Λέμε κανένα ανέκδοτο για να περνά η ώρα... 'Η κυρία σας είναι πολύ έν τάξει... μέχρι της στιγμής.

—'Ωστε δεν την ξέρεις, αϊ;

—Σ'άς δίδω τον λόγον της άνδρικής μου τιμής...

—Και τότε τι δουλειά έχει ο άριθμός του τηλεφώνου σου στο καρνέ της;

—Νά σας εξηγήσω, κύριε...
—Θά σου εξηγήσω πάντα ενώ. Και άνασήκωσε τα μανίκια του.

★

—Όταν άνοιξα τα μάτια μου, ήταν από πάνω μου ο Τιμολέων.

—Τι έπαθες; Τι συνέβη; με ρωτάει μ' ένδιαφέρον.

—Τ' αποτελέσματα της άντιπροσωπείας, του λέω. 'Η άγνωστη τηλεφώνησα...

—Τι μου λές, μαρέ! λέει και βάζει τα γέλια. Κι' εγώ γι' αυτό ήρθα. Για να σου πω, άν με ζήτηση καιμιά άγνωστη... Καλά που δεν πρόλαβα!

Το κακοποίηκα όσο υποσώζα: Τό σωστό είναι να σου υπαδείξω τα νουσητισματα του συζίνου, πο' είλαβα για λαγαριασμό σου, του λέω. 'Αλλά δεν είπα εις θέσιν. Λοιπόν, πάρε το τηλεφώνω και τόσά. 'Αλλά το σκόπό του γοασίου μου. Κόω τις άντιπροσωπείες πάσης φύσεως. Πάστο!

Τράβηξα το σόβια, το έσπρωξα και του τώσσα. 'Επειτα έηλωση την έπινοσή. Κι' έβλεπ: «ΙΩΝ ΣΑΛΑΤΑΣ — ΜΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ». 'Αποκλείω από το είδος των έπιχειρήσεων κι' άφήνω το πεδίο έλεύθερο για ό,τι άλλο βρεθί.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

●●●

Οί κροκόδειλοι

—Ένας Εύρωπαίος άξιωματικός του ναυτικού που βουσκόταν στην Κορέα θέλησε να πάση το μπάνιο του σε μία άγρια και έρημη έκβολή του ποταμού Γιουνάν.

Για καλό και για κακό όμως ρώτησε έναν Ισπανέφι που φάσσε εκεί κοντά μήπως σ'α νερά υπάρχουν κροκόδειλοι.

—'Όχι, του άπάντησε ο Κορεάτης. 'Εδώ δεν υπάρχουν κροκόδειλοι.

Ο άξιωματικός, άφου έκανε ήσυχος το μπάνιο του και ζαμπλώθηκε στην άμμο για να κάνει ήλιοθεραπεία, ρώτησε πόν ίδιο Ισπανέφι που έσκόλευθε να ψαρεύη:

—Δεν μου είπες όμως γιατί δεν υπάρχουν κροκόδειλοι...

—'Ο Κορεάτης τότε του εξήγησε σ' έμπιστευτικό τόνο:

—Δεν υπάρχουν, γιατί τους έρδνε οί... κορχαρίες!

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 542

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Νησί των 'Ολλανδικών 'Ινδών. — Πόλις μεταξύ 'Αθηνών και Θεσσαλονίκης.
- 2 Τουρκικό άνδρικό όνομα. — Διπλώνει διαταγμό. — Διφθογγος. — Λέγεται και ρόζος.
- 3 Σημείον του όριζοντος (ξεν.). — Νερά που χρησιμοποιούνται κατά διαφόρων παθήσεων. — Πρόσταγμα.

- 3 'Ηρως του Σαίξπηρ. — Είναι άνω κάτω.—Πρόθεσις (μπροστά σε φωνήεν).
- 4 'Αρχικά κόμματος. — Τουρκικό νόμισμα. — Τεμαχίδια ύλης. — Άγιος (δημ.).
- 5 Πρόθεσις. — Εκαπτικό εργάλειο. — Αιγυπτιακή θεότης.
- 6 Χρονικό διάστημα. — Τέτοια ζωά είναι επικίνδυνα.
- 7 Δεν θά έπρεπε να συμβούν.

- 1 Όποτε αυτό γίνεται όταν λείπω, αϊ; Ξέρεις ποιος είμαι; 'Ο άντρας σου. Θά τα πούμε σε λίγο.
- 2 Μου έφυγε το μισό αίμα. 'Ο κύριος έκλεισε το τηλεφώνω.
- 3 Και τώρα οι δύο μας...
—Ζητώ συγγνώμη, κύριε... Δεν ήξερα...
- 4 Δεν ήξερες ότι η μαντάμ είχε παντρεμένη;
- 5 Τό ήξερα αλλά αυτήν δεν την ξέρω... Μία φιλική συστάδαί...
- 6 Λέμε κανένα ανέκδοτο για να περνά η ώρα... 'Η κυρία σας είναι πολύ έν τάξει... μέχρι της στιγμής.
- 7 'Ωστε δεν την ξέρεις, αϊ;
- 8 Σ'άς δίδω τον λόγον της άνδρικής μου τιμής...
- 9 Και τότε τι δουλειά έχει ο άριθμός του τηλεφώνου σου στο καρνέ της;
- 10 Νά σας εξηγήσω, κύριε...
—Θά σου εξηγήσω πάντα ενώ. Και άνασήκωσε τα μανίκια του.

- 1 Όταν άνοιξα τα μάτια μου, ήταν από πάνω μου ο Τιμολέων.
- 2 Τι έπαθες; Τι συνέβη; με ρωτάει μ' ένδιαφέρον.
- 3 Τ' αποτελέσματα της άντιπροσωπείας, του λέω. 'Η άγνωστη τηλεφώνησα...
- 4 Τι μου λές, μαρέ! λέει και βάζει τα γέλια. Κι' εγώ γι' αυτό ήρθα. Για να σου πω, άν με ζήτηση καιμιά άγνωστη... Καλά που δεν πρόλαβα!

- 1 Το κακοποίηκα όσο υποσώζα: Τό σωστό είναι να σου υπαδείξω τα νουσητισματα του συζίνου, πο' είλαβα για λαγαριασμό σου, του λέω. 'Αλλά δεν είπα εις θέσιν. Λοιπόν, πάρε το τηλεφώνω και τόσά. 'Αλλά το σκόπό του γοασίου μου. Κόω τις άντιπροσωπείες πάσης φύσεως. Πάστο!

- 1 Τράβηξα το σόβια, το έσπρωξα και του τώσσα. 'Επειτα έηλωση την έπινοσή. Κι' έβλεπ: «ΙΩΝ ΣΑΛΑΤΑΣ — ΜΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ». 'Αποκλείω από το είδος των έπιχειρήσεων κι' άφήνω το πεδίο έλεύθερο για ό,τι άλλο βρεθί.

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 1 ΚΑΙ

- 4 Προτρέπει. — 'Ηλικιωμένοι. — Βρίσκονται στον Παράδεισο. — Πολύτιμο μέταλλο (ξεν.).

- 5 Έκατό τετραγωνικά μέτρα. — Προκαλούν φρίκη. — Συνδεσμος (μπροστά σε φωνήεν).

- 6 Θεός των Ρωμαίων. — Νησάκι της 'Αδριατικής.

- 7 Την χρησιμοποιούν πολλοί κακοποιοί. — Το πρώτο φώς της ημέρας. — Γεωμετρικόν σχήμα.

- 8 Ναυτικό παράγγελμα. — Κατάρχησις. — Χτύπος ώρολογίου.

- 9 Και (ξεν.). — Τα περισσότερα περιέχουν οινόπνευμα. — Μ' αυτήν αρχίζει την εργασία του ο χειρουργός. — Νότα.

- 10 Χρονικό επίρημα. — Όρσειρά των Βαλκανίων.—Θεά των αρχαίων.

- 11 Χαλαρά, αδύναμα. — 'Αναφορική άντωνυμία (πληθ.). — Περιφημη όπερα.

- 12 Δεν έχει χρήματα (θελ.). — Δεν είναι φανερά.

- 13 Νότα. — 'Εκδηλώνεται μ' ένα όχι. — 'Αναφορική άντωνυμία.

- 14 'Αρθρο. — 'Ημέρα άναπαύσεως. — 'Ανέκει στα εύγενη άέρια. — 'Αρθρο.

- 15 Προστακτική των παραπομπών. — Τοποθετούνται σε άπόσπασι το ένα από το άλλο. — Πρόθεσις.

- 16 'Ηρώς του Ζολά. — Νημάτιον. — Κιπτική άντωνυμία. — Πρωταγωνιστής του κινηματογράφου.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

- 17 Κάτι που ζητούμε. — 'Αγονα.

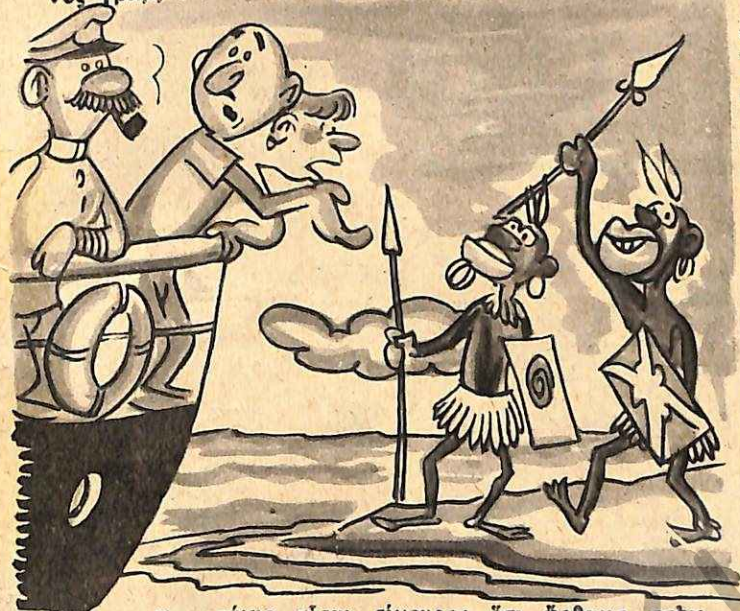
Στό βαθόρι

του ΑΡΧΕΛΑΟΥ

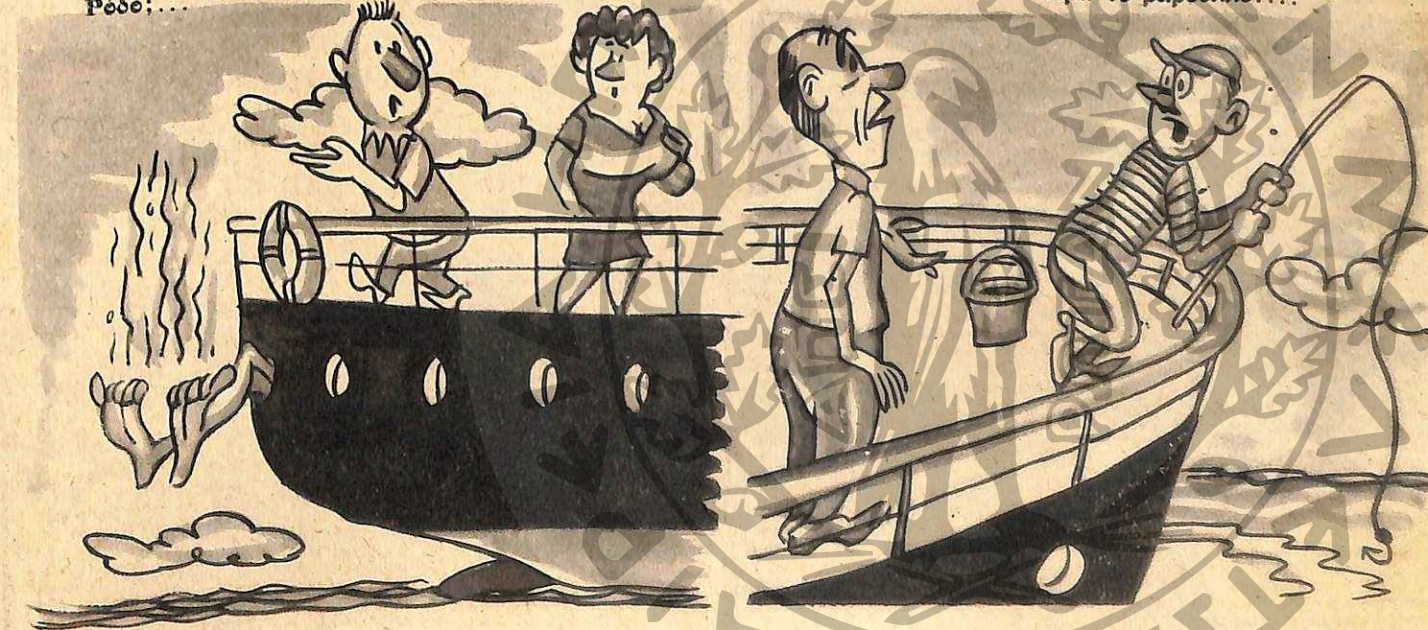
— Βουλευτήκατε, μίστερ;...

—'Ωστε αυτό είναι που λένε, Μπάμπη μου, «άγονος γραμμή»!...

— Καπετάνιο είσαι σίγουρος ότι ήρθαμε στην Ρόδο;...

— Βίρα τ'ο βαρούλιο!...

—'Εδώ είμαι, γυναίκα... 'Ηρθα ν' άναπνεύσω λίγο ιώδιο της θάλασσας...

— Καλά ντέ. Τό ξέρω ότι καρδίατε την συναγρίδα στην λοταρία... 'Όπου νάναι την πιάνω!...

Διορθώστε τις σωματικές σας ατέλειες

Η ζωή του υπαίθρου, τα μπάνια, η ήλιοθεραπεία, τα ντεκολτέ φορέματα, δημιουργούν αυθαύτως για κάθε κομψή γυναίκα την ανάγκη μιας ξεχωριστής περιποίησης της καλλονής της, στην αρχή του καλοκαιριού.

Εφ' όσον η εποχή κι' η μόδα δικαιολογούν μία... γενναϊώδη επίδειξη των βελγίων της, είναι απαραίτητο να φροντίση να διορθώσει τις ελλείψεις της και ν' αναδείξει, οτι ωραιότερο της έδωσε η Φύσις.

Να μερικά απ' τα σημεία, στα όποια θα δώση περισσότερη προσοχή:

1) Για ν' αποτρίψη τους αγκώνες της, τους τρίβει κάθε μέρα με μία λεμονόκουπα, και το βράδυ τους κάνει μασσάζ με μία θρεπτική κρέμα.

2) Για να καθαρίση το χρώμα του σβέρκου της, φτιάχνει ένα μίγμα από μία μεγάλη κουταλιά οξυζενέ 20 ογκών και τρεις σταγόνες αμμωνίας. Βουτάει μέσα ένα μακρύ βαμπάκι, το στυδίζει ελαφρά και το τυλίγει γύρω απ' το σβέρκο της. Τ' αφήνει να επιδράση 20 λεπτά, ύστε-

ρα το βγάζει, πλένει το μέρος εκείνο με χλιαρό νερό και τ' αλείβει με μία μαλακτική κρέμα.

3) Για να σφίξει το στήθος της, κάνει αυτή την άσκηση, τρεις φορές κάθε πρωί: Στέκεται όρθια, με τα χέρια της τεντωμένα οριζόντια προς τα πλάγια, στο ύψος των ώμων. Και γράφει με τα μπράτσα της κύκλο στον αέρα, διαρκώς μεγαλύτερους, πρώτα προς τα πίσω κι' ύστερα προς τα εμπρός.

4) Για ν' αποκτήση πιο εύλυγιστη μέση, στέκεται σε στάση προσοχής, με τα χέρια τεντωμένα προς τα κάτω, κι' ύστερα λυγίζει το σώμα της προς τα δεξιά, απ' τη μέση και πάνω, με τα γόνατα αλύγιστα, γλιστρώντας το δεξιό χέρι κατά μήκος του ποδιού της όσο πιο κάτω μπορεί. Επαναλαμβάνει την κίνηση προς τ' αριστερά, ύστερα πάλι δεξιά, πολλές φορές.

5) Όταν η επιδερμίδα των μηρών έχει μικρά εξογκώματα, σαν το δέρμα της κόττας, μπορεί να γίνει λεία αν τριβεται κάθε βράδυ μ' ένα μαλακό βουρτσάκι των νυχιών και με αφρονή σαπουνάδα. Ακολουθεί δυνατό τρίψιμο με σκληρή πετσέτα κι' έπειτα επάλειψη με λιγη κρέμα για τα χέρια. Τα διάφορα σημάδια, διογκωμένες φλε-

Το χτένισμα και το μακιγιάζ της Γκρέϊς Κέλλυ

είδικες κρέμες, που αποτελούν άδεια-πέραστο φραγμό για τις ηλιακές ακτίνες. Αλείφετε με μία απ' αυτές, σε άφθονη ποσότητα, το πρόσωπο, το λαιμό, τα μπράτσα και την πλάτη σας. Είναι το πρώτο που θα κάνετε κάθε πρωί, πριν απ' το μακιγιάζ. Σε λίγα λεπτά, βάζετε και δεύτερη φορά απ' την ίδια κρέμα. Σκουπίζετε ύστερα μαλακά το πλεονασμα και προχωρείτε στο κανονικό μακιγιάζ.

Χρησιμοποιείτε γι' αυτό μία κρέμα ρόζ, μάλλον πικτή, που θ' αποτελέσει μία συμπληρωματική προστασία για το δέρμα σας απ' τις ηλιακές ακτίνες.

Τέλος, περινάτε ελαφρά και γρήγορα ένα ύγρο σφουγγαράκι πάνω απ' όλο το μακιγιαρισμένο δέρμα σας. Και δεν βάζετε καθόλου πούντρα.

Με το σφουγγαράκι, σχηματίζεται ένα λείο κι' ελαφρά γυαλιστερό στρώμα πάνω στο δέρμα σας, άνθεκτικό στο νερό.

Αν τώρα θέλετε να φαίνεσθε πως μαυρίσατε λίγο απ' τον ήλιο, και συγχρόνως να μην κακοπάθη το στεγνό δέρμα σας, μεταχειρίζεσθε για φθινοπώρο μία κρέμα σκούρου χρώματος, που θα σας δώσει την απόχρωσι που επιθυμείτε.

Πρέπει ναχετε τώρα υπ' όψη, οτι είναι έφετος της μόδας η «ήπρια όμορφιά». Στο μακιγιάζ, στο χτένισμα, στους τρόπους, επικρατεί τώρα η φυσικότης κι' η ήσυχη αξιοπρέπεια, χωρίς τίποτε το εξεζητημένο, το προσποιητό και το υπερβολικό.

Αντιπροσωπευτικός τύπος αυτής της καινούργιας τάσεως, είναι η νέα στάρ του κινηματογράφου Γκρέϊς Κέλλυ, με τα γαλανά της μάτια και με τα μαλλιά της, που είναι ξανθά σαν το μέλι.

Έχει μία θερμή, γαλήνια και νεανική γοητεία σ' όλα της: στο μακιγιάζ, στο χτένισμα, στο ντύσιμο, στις χειρονομίες...

Σ' αυτά τα φυσικά της χαρίσματα οφείλει τη γρήγορη κι' εκπληκτική επιτυχία που σημείωσε στον κινηματογράφο.

Ρίξτε μία ματιά στη φωτογραφία της και θα βεβαιωθείτε. Έχει απαλές σκάλες στις ακρες των μαλλιών της, δίχως κανονική, τυπική χωρίστρα (Α). Αποφεύγει τις υπερβολές και το «βαρύ» μακιγιάζ.

Μεγαλώνει κάπως τα μάτια της, χρησιμοποιώντας διακριτικά ελάχιστο «μασκαρά» και λίγη σκιά με το μελούδι (Β). Αφήνει τα ρούδια της στο φυσικό πάχος και μήκος τους, εφ' όσον βρίσκονται μέσα στα κανονικά όρια.

Χρησιμοποιεί το κραγιόνι των χειλιών της μονάχα για να τους δώσει εν' άπαλό και τρυφερό χρώμα (Γ). Και βάφει τα νύχια της με βερνίκι άχρωμο ή ανοιχτόχρωμο.

Σ' αυτό τον ήρεμο τύπο της ομορφιάς πρέπει να πλησιάσετε όσο μπορείτε, αν θέλετε πραγματικά ν' ακολουθήσετε τη μόδα του φετινού καλοκαιριού.

Θερινές Διακοπές

Με άνεπιωτη λαχτάρα και δικαιολογημένη, τη μικρή την άδεια της κάθε τάξης περιμένει, ή αλλιώς, αν θέλεις, πές, περιμένει ν' απολαύση θερινές διακοπές, να ξεχάση ένα μήνα της ζωής της τη ρουτίνα, της καθημερινής ύπαιθρου, ούτε κρύο, ούτε ζέστη!

Εξ' ελπίδας ευτυχίας κατ' αρχήν κι' αίσιας πλέρης, ή πωλήτρια, κυρίως, που τους δέκα μήνες λείπει, «Όλη μέρα εργασία, κούρασις κι' ορθοστασία»!...

Ευκαιρία πιά της δίνει η μικρή διακοπή, να το ρίξη λίγο έξω κι' έξω βάσανα να πή... Να γλυτώση μέσα στ' άλλα από κάθε πελατάκο, που την βρύνει κομμάτι η κορίτσαρο και «τακο», που μαζί της, όπως λείπει, την ψωνίζει για καλά και τ' άγνα αισθήματά του στην πωλήτρια πουλά!

Απ' τον ένθουσιασμό της κάνει σάλτο τέτοια μέρα, κάθε νόστιμη επίσημη, ή σκερτσόζα καμαριέρα, γιατί θα ξεφύγη λίγο απ' την πολυκατοικία, που από το αφεντικό της τη στενίη πολιορκία, που ζητά καλά και σώνει, μεσημέρια και βραδύα, ή μαζί της να τα ψήση, ή να παίρνει μεζεδάκια!

Μεταξύ όλων των άλλων, εκδηλώνει φανερά, είτε διατυμπανίζει τη μεγάλη της χαρά, κι' η κοπέλλα ή όποια είναι στόχος πειρασμών και στα τρόλλεψ, συνήθως, προκαλεί συνωστισμό! Την χαράν της, ή γουν, σπένδει δημοσία να εκφράση, επειδή την άδεια της εν υπαίθρου θα περάση, όπου δεν θα έχη ανάγκην οχημάτων απολύτως και στην κατασκήνωσι της θα ηγαίη... άκωλύτως...

Αλλά κι' η δακτυλογράφος, ασφαλώς, πανηγυρίζει, κι' η μεγάλη ευδαιμονία την καρδιά της πλημμυρίζει... (ορίζει...)

Επειδή κι' αυτή θα νοιώση της ζωής την αλλαγή, κι' από τους προϊσταμένους, προ παντός, θ' απαλλαγεί, που ζήτουν όλα τα χρόνια ή ενδεκάμηνα των, να τραβούν υπαγορεύσεις που και που κι' επί... γονάτων!

Την κρυφή χαρά τους ήδη φανερώουν κι' ώριμοί, που φροντίζουν και μένουν ισοδίως... μηνστενμένοι, γιατί βρίσκουν ευκαιρία και περιστάσι να πούν στην μορφοποιητή τους, που την «υπεραγαπούν», ότι έχει κι' ο παπας...

Κι' εξ' αιτίας, της τονίζουν, της άδειας του αυτής, δεν μπορείς να πάρης άδεια και να πας να παντρευτείς!

Όμως, όπως αντιθέτως, με τους νέους αυτονομούς, που μονάχα στην «κοπάνα» εν' ή σκέψι τους κι' (δ' γούς...)

οι διακοπές του θέρους, συγκεντρώνουν μέχρι δακρύων τους μοντέρνους τους Βερθέ (ρους...)

Στην απόγνωση, περίπου, τακτικά τους οδηγούν, και παρ' οτι καλοκαίρι, τρέμουν όλοι και... οργιστούν, μήπως ή καλή τους πάη στα βουνά και στα λειβάδια και βρεθεί, «λόγω άδειας» ή φτωχή καρδιά τους άδεια!

Ευτυχώς, εν καταλειδί, πρέπει νάναι ώριμοί, όπως βρύνεται, μοραίως, δέκα χρόνια παντρεμένος, επειδή τη σύζυγόν του θα την στείλν έξω και θα βοή για λίγες μέρες σχετική αναγκή! Αλλαγή θα τις περάση δίχως κυρίες κι' άστραπές και με κρεβατομονοκοιτώνς θερινές διακοπές! Θα περάση, επί πλέον, ανενόχλητος, να δασή, οτις ταβέρνες και στα κέντρα με μικρούλες παλατές κι' εν' όλοις να περάση...

Θερινές διακοπές του «μ' όλες τις απολαύς»!

Επισημασμένο
Ανα. Τατιάνα

Ομορφιές ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

δίτσες, κλπ., κρύβονται μ' ένα επιδέξιο μακιγιάζ, άνθεκτικό στο νερό.

6) Για ν' απαλλάξετε τα γόνατα και τις φτέρνες απ' τα γκριζά λείπια που έχουν σχηματισθή στο δέρμα τους, τα τρίβετε μ' ελαφρόπετρα, μέσα στο μπάνιο, κι' αφού τα σκουπίσετε, ύστερα τους κάνετε ένα μασσάζ με θρεπτική κρέμα.

7) Για ν' απαλλάξετε τις γάμπες σας από τις περιττές τρίχες, ή τις ξυρίζετε δυο φορές τη βδομάδα με ξυριστική μηχανή, αφού τις μαλακώσετε με σαπουνάδα, ή αλείφετε με ζεστό κερί, σε μακρείες λουρίδες, κι' όταν κρυώση και πήξη, το αφαιρείτε απότομα, ξεριζώνοντας μαζί και τις τρίχες.

8) Αν χρειάζονται τόνωση οι αστράγαλοι σας, γιατί κουράζονται εύκολα, τους κάνετε σφιχτό μασσάζ κάθε βράδυ, από κάτω προς τα πάνω. Αποφεύγετε τα πολύ ψηλά τακούνια και τους ανώμαλους δρόμους. Σε περίπτωση που έχουν πρηστή οι αστράγαλοι σας, τους τυλίγετε με βαμπάκια ή με πανιά βουτηγμένα σε άραιωμένο ξύδι (δυο κουταλιές της σούπας ξύδι σε μισό κιλό κρύο νερό).

9) Αν χρειάζεται, αναθεστε την περιποίηση των ποδιών σας σ' ένα ειδικό. Αφού βάψετε κανονικά τα νύχια τους, τα περινάτε από πάνω μ' ένα στρώμα σκληρού βερνικιού, για να τα προστατέψετε απ' τα γρατζουνίσματα της άμμου.

Έχετε υπ' όψη, οτι οι ξανθές, οι κοκκινομάλλες, και γενικώς όσες έχουν ανοιχτόχρωμο δέρμα, φαίνονται συνήθως ωραιότερες, όταν δεν τις έχη μαυρίσει ο ήλιος.

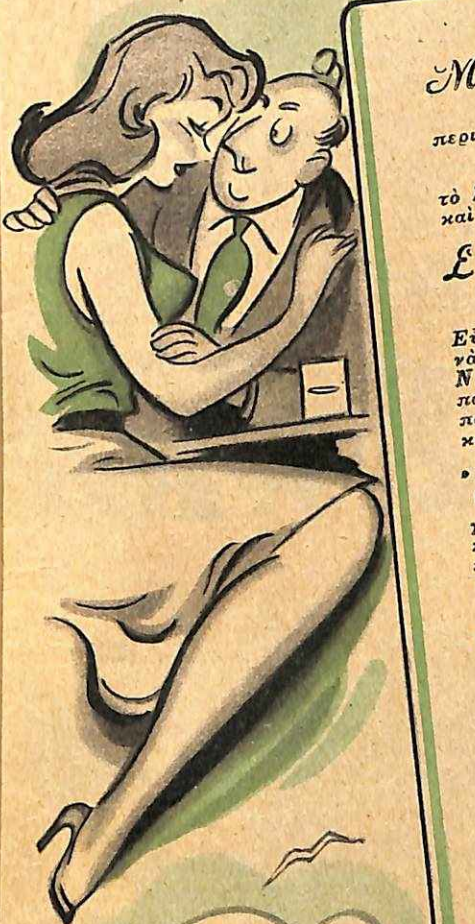
Επίσης θ' αποφύγετε να σάς μαυρίσει ο ήλιος, αν το δέρμα σας είναι πολύ στεγνό εκ φύσεως. Γιατί, με τις ηλιακές ακτίνες, θα στεγνώση ακόμα περισσότερο, θα σκάση και θ' αρχίση να ρυτιδώνεται.

Τέλος, αν σάς άρση να ντύσεσθε με λεπτά χρώματα «παστέλ», δεν σάς ταιριάζει νάσαστε ηλιοκαμμένη.

Δεν άρκει ωστόσο να προφυλάγεσθε με φάρμακα και με όμπρέλλες από τις άμεσες ηλιακές ακτίνες, για ν' αποφύγετε το μαυρίσμα. Υπάρχουν κι' εκείνες που αντανάκλυνται στο νερό, στην άμμο, στους τοίχους, και πέφτουν ύστερα πάνω σας. Οι έμμεσες αυτές ακτίνες, έχουν συνήθως μεγαλύτερη επίδρασι, επειδή ακριβώς δεν τις αντιλαμβάνεσθε.

Εδώ, λοιπόν, θα σας προσφέρουν πολύτιμη βοήθεια τα καινούργια καλλυντικά. Υπάρχουν

Σ' αυτά τα 9 σημεία του σώματός σας θα δώσετε περισσότερη προσοχή.

2a

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΤΡΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Θερβάντες αφηγείται στον Παρνταγιάν την τραγική ιστορία του δόν Κάρλου και της βασίλισσας Ελισάβετ και του φανερώνει ότι το παιδί που γεννήθηκε από αυτή την ένοχη σχέση είναι ο ταυρομαχός δόν Κάισαρ που τον λατρεύουν όλοι στην Ανδαλουσία και που ο παππούς του, που δεν είναι άλλος από το βασιλιά Φίλιππο, προσπαθεί να εξοντώσει. Την ίδια ημέρα ο Παρνταγιάν ούζει τον δόν Κάισαρα και την αγαπημένη του τοιγώνα Τζιράλντα από τα χέρια των ανθρώπων της Ιεράς Εξετάσεως.

27ον Ο Βασιλιάς Φίλιππος καθόταν μπροστά σ' ένα απ' τα παράθυρα. Το ψυχρό βλέμμα του πλανιόταν πάνω στα δένδρα και τα άνθη που στόλιζαν τον κήπο.

Ο Μεγάλος Ιεροεξεταστής στεκόταν όρθιος πλάι του.

Λίγο πιά περά, ένας κολοσσός ήταν ακουμπισμένος σε κάποιο άλλο παράθυρο. Ο κολοσσός αυτός είχε μια μακρουλή και χοντρή μύτη, μάτια χωρίς έκφραση, τεραστιά πόδια και χέρια και μαλλιά και γενειάδα κόκκινα. Λέγονταν Ιάγος ντε Άλμαράν, άλλ' οι Ισπανοί τον αποκαλούσαν Μπαρμπά-Ρόγια (Κοκκινογέννη) κι' έτρεμαν μπροστά του, γιατί ήξεραν πως ήταν ο σωματοφύλακας κι' ο πιστός εκτελεστής των διαταγών του Φιλίππου 2ου.

Ο Μπαρμπά-Ρόγια συνόδευε παντού το βασιλιά: στις γιορτές, στις θρησκευτικές τελετές, στις εκτελέσεις, στα συμβούλια. Στεκόταν πάντα ακίνητος κι' αμίλητος, αλλά μόλις το βλέμμα του Φιλίππου 2ου στηλωνόταν πάνω του καταλάβαινε αμέσως ποιά ήταν η βουλή διαταγής, που του έδινε ο βασιλιάς και την εκτελούσε στη στιγμή.

Εκείνη την ημέρα, ο βασιλιάς άκουγε με το συνηθισμένο παγερό ύφος του το Μεγάλο Ιεροεξεταστή Εσπινόζα.

— Η πριγκήπισσα Φαύστα, είπε σε κάποια στιγμή ο τελευταίος, είναι εκείνη που ανειρενώθηκε να συνεχίσει την παράδοση της πάπιας Ιωάννας. Σας αφηγήθηκα άλλοτε την καταπληκτική ιστορία της. Σας υπενθυμίζω μόνον ότι ώρωσε το αναστημά της μπροστά στο Σίξτο Κουίντο κι' ότι λίγο έλειψε να τον ανατρέψει από το θρόνο του. Είναι έξυπνη, θερμαλέα και δραμητική... Πρέπει να την προσέξουμε, γιατί η συμβολή της μπορεί να μας είναι πολύτιμη.

— Κι' αυτός ο ίππότης ντε Παρνταγιάν; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Είναι ένας άνθρωπος τρομερός και ακατάβλητος, που πρέπει ή να τον κερδίσουμε με το μέρος μας ή να τον συντριψουμε αλύπητα... Το θάρρος του έγγιζει τα όρια της τρέλλας... Την ίδια ημέρα που έφτασε στη Σεβίλλη έκακοποίησε έναν από τους πράκτορές μου... Ούτε λίγο, ούτε πολύ τον πέταξε στο δρόμο, όπως πετάμε ένα σακκούλι με άχρηστα πράγματα...

— Τόλμησε να σηκώσει το χέρι του πάνω σ' έναν υπάλληλο της Ιεράς Εξετάσεως; ρώτησε δύσπιστα ο βασιλιάς.

— Τά πράγματα έγιναν όπως σας τὰ είπα, Μεγαλειότατε.

— Πρέπει τότε να τιμωρηθεί αμέσως, είπε ο βασιλιάς.

— Η γνώμη μου, Μεγαλειότατε, είναι, ότι πρέπει πρώτα να μάθουμε τί έχει να μας πη και τί μπορεί να κάμη αυτός ο Παρνταγιάν.

— Έχετε ίσως δίκιο, απάντησε ο βασιλιάς. Δεν βλέπω, όμως, πως μπορούμε ν' αψίσουμε ατιμώρητο έναν άνθρωπο, που τόλμησε να κακοποιήσει έναν κρατικό υπάλληλο.

— Το πάν είναι να σώσουμε τὰ προσχήματα... είπε ο Εσπινόζα. Και γι' αυτό μην ανησυχείτε, Μεγαλειότατε. Ο πράκτωρ αυτός δεν είχε έγγραφη διαταγή. Μπορούμε να ισχυρισθούμε, λοιπόν, ότι ενήργησε

...πό δική του πρωτοβουλία... Αυτό, όμως, αποτελεί υπέρβαση των καθηκόντων του και πρέπει να τιμωρηθεί για την πράξη του. Όσο για τον Παρνταγιάν, θα βρούμε ένα πρόσχημα... αν παρουσιαστεί ανάγκη...

— Κάμετε όπως νομίζετε, απάντησε ο βασιλιάς.

Σηκώθηκε κατόπιν και πήγε στο γραφείο του.

— Άς περάσει η πριγκήπισσα Φαύστα, είπε, ενώ καθόταν στην πολυθρόνα του.

Ο Εσπινόζα έκαμε μια βαθειά υπόκλιση κι' έπειτα πήγε ως την πόρτα για να

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Έκδρομή

Η φλογερή μας έποχη δίνει αφορμή και την αιλία, να φεύγουν για την έξοχη τὰ πιά πολλά τα σωματεία! Πράγμα που πρέπει σοδρα, να το σκεφθούμε και οι ποταί και σε τοπία θροσερά, να την αράζουν ποτε-ποτε...

Το σωματείο μας κι' αυτό, πρέπει, τουτέστι να εκδράμη τούτο το θέρος το κατό, που λύνει ο κόσμος σαν κατράμι. Γιατί θα είναι τρομερό, μέσα στην κάψα τη μεγάλη, να καταφύγην στο νερό, για να δροσίση το κεφάλι!

Όλοι «μακράν των πειρασμών» αυτοσπινόμε, λοιπόν, ως πούμε κι' άπαντες, χάριν εκδρομών, πρὸς τούς... πνεκῶνες νὰ τραπούμε! Πεύκο νὰ χαίρει! η καρδία και η ψυχή μας τέτοιες ώρες και νὰ χορταίνουμ! (ευωδία από πηγές ρετινο-φώρες!)

Στις εξοχές τις (Αττικές) νὰ βρούμε την α- (πολύ) μας κι' Ιδίως στις συμ- (βολικές) και σχετικές με το (κρασί μας...)

Ηγουν οφείλει να (τραπή) πρὸς τόν... Διόνυ- (σον) ο πότης άφου Διόνυσος θα (πῇ) κρασποροστ α- (της κα θεότης, ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ)

μεταδότη τη βασιλική διαταγή. Ξαναγύρισε κατόπιν και διευθύνθηκε στο βάθος του μεγάλου γραφείου, όχι μακριά από τον Μπαρμπά-Ρόγια.

Η Φαύστα μπήκε έπειτα από μια στιγμή.

Προχωρούσε με το μεγαλόπρεπο βάδισμα που της ήταν φυσικό και το ύφος της έδειχνε τη γυναίκα που ξέρει να περιφρονή τους κινδύνους και που δεν δειλιάζει μπροστά σε τίποτε.

Ο Φίλιππος την κύτταζε με τὸ παγερό βλέμμα του. Δεν κοινοίταν ούτε ένας μυς στο πρόσωπό του. Θα τὸν νομίζες για άγαλμα. Μόνον όταν η Φαύστα άνασχηκώθηκε από τη χαριτωμένη υπόκλιση που έκαμε μπροστά του, άπλωσε το χέρι του και της έδειξε ένα καθίσμα κοντά στο γραφείο του.

— Καθήστε, κυρία, τῆς είπε. Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπῆς. Ο βασιλιάς κι' η παράξηνη επισκέπτριά του έμοιαζαν με δυο αντίπαλους, που, προτού αρχίσουν τὸν αγώνα, προσπαθοῦν νὰ μαντέψουν ο ένας τὴ δύναμη του άλλου.

— Μιλήστε, κυρία, είπε τέλος ο Φίλιππος 2ος. Ποιός λόγος σας ώδηγησε στην Ισπανία;

— Μεγαλειότατε, απάντησε η Φαύστα με τὴ μελωδική φωνή της, σας φέρνω τὴ διακήρυσή του βασιλιά Ερρίκου 3ου. Μ' αὐτὴν σας άναγνωρίζει σαν μοναδικό διάδοχο του θρόνου της Γαλλίας.

Ο Εσπινόζα κύτταζε με άγωνία τὴ Φαύστα. «Θά του δώση αὐτὴ τὴ διακήρυξη; άναρωτήθηκε. Δεν φανταζομαι να κάμη μιά τόσο μεγάλη άπερισκέψια».

— Δώστε μου αὐτὴ τὴ διακήρυξη, είπε ο βασιλιάς.

— Άλλ' η Φαύστα δεν βιάστηκε να ικανοποιήσει τὴν ἐπιθυμία του.

— Προτού σας δώσω αὐτὸ τὸ έγγραφο, απάντησε, νομίζω πως είναι απαραίτητο νὰ σας δώσω μερικές πληροφορίες γιὰ τὸ άτομό μου... ν' αὐτοσυστηθῶ σε σας. Η Μεγαλειότατε σας πείπει να ξέρη ποιά είναι η πριγκήπισσα Φαύστα, τί έκαμε ως σήμερα και τί μπορεί ακόμη να κάμη.

— Σας άκούω, κυρία...

— Είμαι εκείνη που είκοσι τρεῖς καρδιναλίοι, άφου συνήλθαν σε μυστικό κονκλάβιο, έκριναν άξία για να κρατήση στα χέρια της τὰ κλειδιά του Αγίου Πετρου και της αναννώρισαν τὴ δύναμη και τὴ θέληση ν' αναδιοργανώση τὴν Ἐκκλησίαν. Έλεγειν πού με τὴν πειθῶ η με τὴ βία, θα έτιβάλη τὴν αληθινὴ πίστι σ' ὅλοκληρο τὸ σύμπαν. Είμαι η Πάπισσα!

— Άλλ' ο βασιλιάς Φίλιππος δεν ήταν από τούς ανθρώπους που έπηρεάζονται εύκολα. Απάντησε όχι χωρίς κάποια σκληρότητα:

— Είσαστε εκείνη που ο αρχηγός της χριστιανώσεως άνέτρεψε μ' ένα φύσημα του, πριν προφθάσετε να βάλετε τὸ πόδι σας στον παπικό θρόνο. Είσαστε εκείνη που ο Πάπας καταδίκασε σε θάνατο!

— Είναι αλήθεια πως η προδοσία μ' έέκαμε να κλονισθῶ στο δρόμο μου, παραδέχθηκε η Φαύστα. Άλλ' εἰμαι επίσης εκείνη που ούτε η προδοσία, ούτε ο Πάπας, ούτε πού αὐτὸς ακόμη ο θάνατος θα μπορούσαν κι' να καταβάλουν! Είμαι η Ἐκλεκτή του Θεού να καταβάλω! Είμαι η Ἐκλεκτή που ὁδηγεί τὰ βήματά μου! Είμαι εκείνη που θα κάμη τὴν αληθινὴ πίστι νὰ θριαμβεύση σ' ὅλο τὸν κόσμο!

Ο Φίλιππος ήταν ένας άνθρωπος που πίστευε βαθεία, άδιόφορο αν προσπαθούσε να προσαρμόση τὴν πίστι στα δικά του σε να καλούπια και που είχε συνηθίσει νὰ σκύβει τὸ κεφάλι μπροστά στις έκκλησιαστικές άρχες. Τὰ λόγια της Φαύστας τὸν έκαμαν, λοιπόν, ν' ανατριχιάση.

Η νεαρή γυναίκα, που πρόσεξε τὴν ταραχή του, συνέχισε:

— Ποιός νόμος άποκλείει τὴ γυναίκα

από τὸ θρόνο του Ἁγίου Πέτρου; Ἀνέθεσα σε σοφούς θεολόγους νὰ έρευνήσουν αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δεν μπόρεσαν, όμως, νὰ βρουν ούτε στα ιερὰ κείμενα, ούτε στα λόγια του Χριστοῦ τὴν παραικρὴ λέξη που νὰ καταδικάση τὴ γυναίκα. Η Ἐκκλησία, άλλωστε, τίμησε ανέκαθεν τὴ γυναίκα. Ὑπάρχουν η-γουμενίσσες, όπως υπάρχουν και άγιες. Γιατί, λοιπόν, δεν θα μπορούσε νὰ ὑπάρχη και πάπισσα; Ἀλλὰ γιατί δεν ξεφυλίξετε τὴν ιστορίαν;... Θα ιδίτε εκεί μιά πάπισσα Ἰωάννα, μιά Ἰωάννα ντ' Ἀρκ... Καί σ' αὐτὴ τὴ χώρα επίσης έζησε όχι πριν από πολλά χρόνια, η Ἰσαβέλλα η Καθολική, που ήταν στηρίγμα και καύχημα τῆς πίστεως... Κυττάξετέ με, λοιπόν: νομίζετε πως αὐτὸ τὸ κεφάλι θα λυγίζε κάτω από τὸ βάρος τῆς παπικῆς τιάρας;

Ο Φίλιππος είχε ξαναδρὴ τὴν ψυχραιμία του.

— Κυρία, απάντησε με τὴ συνηθισμένη του σοβαρότητα, ὁμολογῶ πως ὁ λάμψεις ενός βασιλικῦ στέμματος θα άχρειαζαν κάτω από τὴν ὀλόλαμψη λευκότητά του μὲ τὸ πῶπο σας. Ἀλλὰ μιά τιάραν!... Συχωρέστε με, κυρία, νομίζω, όμως, πως δεν θα είχε τὴ θέσι τῆς πάνω στο κεφάλι σας. Ἦταν η σειρά της Φαύστας ν' ανατριχιάση. Τὰ σκληρά αὐτὰ λόγια τὴν έκαμαν νὰ χάση γιὰ μιά στιγμή τὸ θάρρος της. Ἀλλὰ συνήλθε αμέσως.

— Ἄν εἰμαι η Ἐκλεκτή του Θεοῦ για τὴν διακυβέρνηση τῶν ψυχῶν, είσαστε επίσης ὁ Ἐκλεκτός του Θεοῦ για τὴ διακυβέρνηση τῶν λαῶν, συνέχισε, βέβαιη ότι, αὐτὴ τὴ φορά, θα καταφέρνε νὰ συγκινήσει τὴ βασιλιά. Πολλά ισχυρὰ μυαλά άνωειούθηκαν ως σήμερα μιά παγκόσμια μοναρχία. Αὐτὸ τὸ όνειρο, που στάθηκε άπραγματοποίητο ως σήμερα, θα τὸ πραγματοποιήσετε σεις... με τὴ βοήθεια του αντιπροσώπου του Θεοῦ... του αρχηγῦ της χριστιανώσεως... Μιλάω για έναν Πάπα που θα σας ὑποστηρίξη σε ὅλα και ἑναντιῶν ὅλων, γιατί θα έχη ανάγκη νὰ στηρίξη σὲ σας, όπως και σεις θα έχετε ανάγκη νὰ στηριχθῆτε σ' αὐτόν. Για νὰ μπορέση, όμως, αὐτὸς ὁ Πάπας νὰ σας ὑποστηρίξη, θα πρέπει νὰ έχη τὴν απαιτούμενη άνεξαρτησία και νὰ μὴν περιστοιχίζεται ὀλόγυρα από έχθρους. Δώστε σ' αὐτὸ τὸν Πάπα τὴν Ἰταλία και θα σας δώση γι' ἀντάλλαγμα τὸν κόσμο ὀλόκληρο!

Ο Φίλιππος είχε ξαναπάρει τὸ παγερό ύφος του.

— Ἀλλὰ, κυρία, είπε, η Ἰταλία δεν μου άνηκει. Για νὰ σας τὸ δώσω, θάπρεπε πρώτα νὰ τὴν καταχτήσω.

Η Φαύστα χαμογέλασε.

— Δεν εἰμαι τόσο νικημένη ὡς με φανταζονται, απάντησε. Έχω ισχυρούς και θαρραλέους ὁπαδούς, που είναι σκορπισμένοι παντού. Έχω χρήματα. Δεν ζητῶ νὰ βοηθήσει σας για νὰ καταχτήσω τὴν Ἰταλία. Ζητῶ μόνον νὰ παραμείνετε οὐδέταλια. Ζητῶ μόνον νὰ ἑναντίον του Πάπα. Τερὸς στον άγώνα μου ἑναντίον του Πάπα.

Ο βασιλιάς βυθίστηκε κάμποσες στιγμές σε συλλογή. Έπειτα είπε:

— Θα χρειάζονται πολλά ἑκατομμύρια γι' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι. Τὰ ταμεία μας είναι άδεια.

— Ἀρκεί η Μεγαλειότης σας νὰ πῇ μιά λέξη και, προτού περάσουν ὀκτώ ἡμέρες, ἑκατὸ ἑκατομμύρια κι' αν είναι ανάγκη περισσότερα, θα βρίσκονται μέσα στα θησαυροφυλάκιά της.

Ο Φίλιππος κούνησε πρὸς τὰ πίσω τὸ κεφάλι του.

— Αὐτὸ που μου ζητᾶτε δεν μπορῶ νὰ σας τὸ δώσω, άφου δεν μου άνήκει, εἶπε. Ἀλλὰ κι' αν μπορούσα νὰ σας τὸ δώσω, δεν καταλαβαίνω τί θάπαιρνα για ἀντάλλαγμα.

— Φέρνω σὴ Μεγαλειότητά σας τὸ στέμμα τῆς Γαλλίας, απάντησε η Φαύστα. Καί τὸ μόνο που σας ζητῶ είναι νὰ μὴν ἀνακατευθῆτε στα πράγματα τῆς Ἰταλίας.

— Ε, κυρία, είπε ο Φίλιππος, αὐτὸ τὸ βασιλεῖο τῆς Γαλλίας, θα πρέπη επίσης νὰ τὸ καταχτήσω. Κι' αν τὸ καταχτήσω, θα τὸ χρωστάω στα κανόνια και τούς στρατούς μου, κι' όχι σε σας!

— Η Μεγαλειότης σας ξεχνάει τὴ διακήρυξή του Ερρίκου 3ου; ρώτησε ζωηρὰ η Φαύστα. Αὐτὴ η διακήρυξη, είναι κατηγορηματική και, δημοσιευόντάς τὴν, θα κερ-

δίσετε αμέσως με τὸ μέρος σας τὰ δύο τρίτα του πληθυσμοῦ τῆς Γαλλίας.

— Ἄν αὐτὴ η διακήρυξη έχη τὴση δύναμη, τότε τὸ πᾶγμα διαφέρει, εἶπε ο Φίλιππος. Μου είπατε πως μου τὴν φέρατε... Ἀλλὰ δεν τὴν είδα ακόμη...

— Η Μεγαλειότης σας με νομίζει, λοιπόν, τόσο άνόνητη για νὰ έχω πάνω μου αὐτὸ τὸ έγγραφο; ρώτησε η Φαύστα.

— Έχετε δίκιο, απάντησε περιφρονητικά ο Φίλιππος. Μιά γυναίκα σαν και σας δεν κάνει παρόμοιες άπερισκεψίες.

Η Φαύστα αίσθανθηκε μιά άπειλή σ' αὐτὰ τὰ λόγια, αλλά δεν έχασε τὸ θάρρος της.

— Η Μεγαλειότης σας θα πάρη σὴν κατοχή της αὐτὸ τὸ έγγραφο μόλις μου κάμη γνωστὸ ὅτι δέχεται τὴς προτάσεις μου, απάντησε.

— Κυρία, εἶπε ο Φίλιππος, δεν μπορῶ νὰ πάρω καμιά άπόφασι αν δεν ιδῶ πρώτα τὸ έγγραφο.

— Μπορῶ τουλάχιστον νὰ μάθω ποιές είναι οι προθέσεις σας;

— Κυρία, ὅλα ὅσα μου είπατε για τὴν πάπισσα προκάλεσαν τὸ ἑνδιαφέρον μου. Κι' ίσως θα μπορούσαν νὰ πραγματοποιηθοῦν αν είχατε τὴν απαιτούμενη ἡλικία. Ἀλλὰ, με τὰ νεανία και τὴν ὁμορφιά σας, πως μπορεῖτε νὰ σκεφτόσαστε αὐτὸ τὸ πᾶγμα... Ὅλοι ἑμεῖς ὁ ἀμαρτωλοί, κάθε φορά που θα σηκώναμε πάνω σας τὰ μάτια μας, δεν θα αίσθανόμαστε σεβασμό, αλλά τὴ φωτιά του πόθου νὰ μας κατακαίη.

— Ἄντι νὰ σώσετε τὴν ψυχὴ μας, θα μᾶς καταδικάζατε για πάντα... Μιλάτε για παπικὴ ἑξουσία... Ἄλλ' η δική σας ἑξουσία, κυρία, είναι άκατανίκητη... Η δική μου δεν άξίζει τίποτε μπροστά σ' αὐτὴν... Κι' η καλύτερη άπόδειξη γι' αὐτὸ είναι ὅτι ἐγώ, ὁ πανίσχυρος μονάρχης, ὑποκλίνομαι με θαυμασμό μπροστά σὴν ασύγκριτη ὁμορφιά σας...

— Ὡς πριν από μερικές στιγμές, τῆς μιλούσε ψυχρὰ. Ἄλλ' η φωνή του είχε γίνει, ἑσφονικά, θερμή. Καί τὸ βλέμμα του εξέφραζε περισσότερα από τὰ λόγια του.

Η Φαύστα κάτω από τὴ γοητευτικὴ μάσκα που είχε στο πρόσωπό της έδραζε από τὸ θυμὸ της. Παντοῦ και πάντοτε, λοιπόν, θα βρίσκόταν ἀντιμέτωπη σὴν άγάπη; Ἀλλὰ τότε ήταν καλύτερο νὰ εξαφανισθῇ. Γιατί ἔτσι ὅλα τὰ τὰ σχέδια ἦταν καταδικασμένα σε άποτυχία.

Σηκώθηκε άργά από τὸ καθίσμα της και ὑποκλίθηκε μπροστά στο βασιλιά.

— Θα περιμένω, λοιπόν, τὴ στιγμή που

η Μεγαλειότης σας θα πάρη τὴν άπόφασί της, εἶπε.

— Θα πάρω τὴς άποφάσεις μου, άφου ιδῶ αὐτὴ τὴ διακήρυξη, απάντησε ο Φίλιππος, που είχε ξαναφορέσει τὴν ψυχρὴ μάσκα του.

Η Φαύστα κατάλαβε πως δεν θα μπορούσε νὰ ἐπιτύχη τίποτε περισσότερο για τὴ στιγμή.

«Θά συνεχίσουμε τὴ συζήτησί μας, σκεφτόταν. Νομίζω τὸ Φίλιππο τῆς Ἰσπανίας άνώτερο από τὰ ανθρώπινα πάθη. Ἀλλὰ φαίνεται πως ἔκαμα λάθος. Τόσο τὸ καλῶτερο! Ἄφου είναι ἔτσι θα χρησιμοποιήσω ὅλη τὴ γυναικεία γοητεία μου για νὰ τὸν κάμω νὰ ὑποταχθῇ στις θέλησεις μου».

Ο Εσπινόζα είχε τρέξει ως τὸν προθάλαμο για νὰ δώση κάποια διαταγή. Ξαναγύρισε σὴ θέσι του όταν άκουσε τὸ βασιλεῖα νὰ του λέη:

— Κύριε Μεγάλε Ἱεροεξεταστά, ὡργανώσατε τὴ θρησκευτικὴ τελετὴ που σας είπα, για νὰ πανηγυρίσουμε με τὴν απαιτούμενη εὐλάβεια τὴν ἡμέρα του Κυρίου;

— Διέταξα, απάντησε ο Εσπινόζα, νὰ ὑψωθοῦν σὴν πλατεία του Ἁγίου Φραγκίσκου τόσες πυρές, ὅσες είναι οι ἡμέρες τῆς ἑβδομάδας. Πάνω σ' αὐτὲς θα καούν αὐριο ἱσάριθμοι αἱρετικοί.

— Ἐκάματε πολὺ καλά, εἶπε ο Φίλιππος.

Καί, γυρίζοντας σὴ Φαύστα, πρόσθεσε:

— Ἄν θέλετε νὰ παρευρεθῆτε σ' αὐτὴ τὴν ἱεροτελεστία, θα σας ξαναϊδῶ με μεγάλη μου χαρά, κυρία.

— Ἄφου ὁ Μεγαλειότατος εὐαρεστείται νὰ με προσκαλέση, δεν θα λείψω ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱερὴ τελετὴ, απάντησε η Φαύστα. Ο βασιλιάς ξαναγύρισε στον Εσπινόζα.

— Η ταυρομαχία; ρώτησε.

— Θα γίνη μεθαυριο Δευτέρα σὴν Ἱδια πλατεία, απάντησε ο Μεγάλος Ἱεροεξεταστής. Έχω κανονίσει ὅλες τὴς λεπτομέρειες.

Ο βασιλιάς στήλωσε πάνω του τὰ μάτια του με μιά ἐπιμονή, που έκαμε ἐντύπωση σὴ Φαύστα.

— Κι' ὁ τορρέρο; ρώτησε.

— Τοῦ έκάμαμε γνωστὴ τὴ θέλησι του βασιλιά, απάντησε ο Εσπινόζα. Δέχτηκε νὰ πάρη μέρος σ' αὐτὴ τὴν ταυρομαχία.

— Δεν ξέρετε τὸν τορρέρο, κυρία, εἶπε ο Φίλιππος σὴ Φαύστα. Είναι ὁ πρώτος ταυρομαχός τῆς Ἰσπανίας. Ἀλθρινός καλλιτέχνης στο εἶδος του... Τὸν λατρεύουν σ'

—Θά περιμένω, λοιπόν, τὴ στιγμή που η Μεγαλειότης σας θα πάρη τὴν άπόφασι εἶπε η Φαύστα στο Φίλιππο.

Ημερομηνία μας

(ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΝΕΣΤΗΣ: "Ανεργός, πολυτεχνίτης κι' έρμαιοσπίτης. 'Αποτυχημένος φοιτητής, άποτυχημένος υπάλληλος, άποτυχημένος προκοπής, άποτυχημένος έμπορος του ποδαριού, άποτυχημένος μετανάστης. ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: 'Αχώριστος φίλος του και όμοιοπαθής. ΑΛΛΑ ΠΡΟΣΩΠΑ βοηθητικά

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα μεγάλο πολυσύχναστο καφενείο).

ΑΝΕΣΤΗΣ (μπαίνει): Καλημέρα.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Καλώς ώρισε. Κάτσε. ('Ανυπόμονα). Τι νέα;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Πούλησα τὰ κτήματα και ξεμπερδέψα.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: 'Εν τάξει.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Καθάρισα τριάντα πέντε χιλιάδες.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: 'Ωραία. Νά παραγγείλουμε καφέ γιατί έχω να πω τρεις μέρες και το γκαρσόνι μ' αγριοκυττάζει...

ΑΝΕΣΤΗΣ (μέ ύψος): "Εταί, κάνουν όλοι αυτόι οι τύποι, όταν αντιμετώπιζε κανείς μια προσωρινή ταμειακή δυσχέρεια. Ψιτ! Γκαρσόνι!... 'Ελα, έπί τέλους, παιδί μου, μια ώρα χτυπάμε...

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο ίδιο καφενείο).

ΑΝΕΣΤΗΣ (συνεχίζει κουβέντα): Αυτά είναι τα τελευταία λεφτά. 'Αν τὰ φάμε, χαθήκαμε. Θα βάλουμε λοιπόν, μια άγγελια στις έφημερίδες 'Ζητούνται κορόιδοι...

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: 'Ζητούνται κορόιδοι;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Δεν θα γράψουμε τη λέξη «κορόιδο» ήλιθιε! Θα πούμε ζητούνται «συνεταίροι», «έπιχειρηματίαι», «συνεργάται» και τα λοιπά δι' έπικερδείς και άπολύτως άσφαλείς έπιχειρήσεις. 'Εσύ θα παίξεις τον εξής ρόλο: Θα παίρνεις τα λεφτά σε εικοσάρια μπροστά στο «κορόιδο». Θα φεύγεις, θα πας να τὰ κάνεις πενήντάρια ή μισά πενήντάρια και μισά δεκάκια και άρχεσαι να μωβ τὰ φέρνεις. 'Εγώ θα τὰ παίρνω και θα «πέταγμα» κάποιον να πληρώσω. Θα γυρίσω και θα σου τὰ ξαναδώ σε εικοσάρια για να πας έσύ κάτι ανά καταράσης και συγχρόνως ανά εισπραξής. 'Εσύ θα ξαναρχεσαι ιδρωμένος με λίρες έτούτη τη φορά...

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: "Ε, κι' όστερα;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Τό «κορόιδο» θα ζαλιστή απ' το χρέμα. Θ' άρχίσουν οι διαπραγματεύσεις και τὰ δνείρα. 'Αν είναι κι' έπιπεριχίτης άδύνατος θα σ'όν

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

★ Στόν έρωτα; ή δειλία είναι ένα μεγάλο αμάρτημα.

★ Οί γυναίκες αγαπούν όσα μπορούν, οι άνδρες όσα θέλουν.

★ Όταν μιλά ή υπερφάνεια ή άγάπη σιωπεί.

★ Χωρίς τη συντροφιά της φαντασίας ή άγάπη είναι πολύ φτωχή.

★ Η άγάπη κι' ή κόκκινη μύτη δεν κρύβονται.

★ Κάμια άγάπη δεν είναι πιο άληθινή από εκείνη που φτάνει στόν τάφο χωρίς να φανερωθή.

★ Στην άγάπη διεθνείν εκείνος που άγαπάει λιγότερο.

★ Είναι τόσο άμωρο να άγαπάται κανείς, που πολλές φορές άρκομθα και στό πέμμα.

★ Τό πρώτο σύμπτωμα της άληθινής άγάπης σ' ένα νέο είναι ή δειλία, σε μια νέα τό θράσος.

Ούντενζο

Β. Ουγκώ

συ δεν καταλαβαίνω. Τι έπαθες και δεν θέλεις να πληρώσουμε τον άνθρωπο!

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (κατακόκκινος): Βρε άδερφέ, μπορεί να έχω τό λόγο μου!

ΑΝΕΣΤΗΣ (έξαλλος): Τι λόγο μπορεί νάχης;

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Σήκω να σου πω μια στιγμή. Με συγχωρήτε κύριε!

ΚΟΡΟΪΔΟ: Παρακαλώ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: "Ενα «κορόιδο», που τού φάγαμε τις δέκα χιλιάδες στο καφενείο των 'Εσχαρίων —τόν θυμάσαι, απ' τη Λαμία;— είν' έδώ απ' έξω και μς έχει δη και κόδει βόλτες!

ΑΝΕΣΤΗΣ: Καήκαμε!

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Γι' αυτό σου λέω. Κάνε πρώτα την κουβέντα με τούτο και δός του άλλη ώρα ραντεβού να φύγει, να δούμε πώς θα ξεμπερδέσουμε με τον άλλο.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Λεφτά να μη σου δώσω, έ;

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Προς Θεού. 'Αν περάση ο άλλος και σέ δη απ' τη βίτρινα να μετράς λεφτά, θα μπη μέσα!

ΑΝΕΣΤΗΣ (γυρίζει στο τραπέζι): Με συγχωρήτε για την καθυστέρηση.

ΚΟΡΟΪΔΟ: Δεν θα στείλετε τὰ χρήματα;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Θα τὰ στείλω άργότερα.

ΚΟΡΟΪΔΟ: 'Εμείς δεν έχουμε και πολλά να πούμε...

ΑΝΕΣΤΗΣ: Σας μίλησε ο συνεταιρικός μου για το ταξίδι στο εξωτερικό;

ΚΟΡΟΪΔΟ: Βεβαίως. Θα βάλουμε από μισά και θα φύγω έγώ για έξω. 'Ετσι;

ΑΝΕΣΤΗΣ: 'Ακριβώς. Αυτό τό κάνουμε για ν' αποκτά ο άλλος άπόλυτον έμπιστοσύνη.

ΚΟΡΟΪΔΟ: Σύμφωνοι. 'Ενα μού φαίνεται λίγο περίεργο. Πώς αποκτάτε σεις έμπιστοσύνη;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Μά... 'Εξέταζουμε τό πρόσωπο!

ΚΟΡΟΪΔΟ: 'Α! Είναι άρκετό αυτό;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Γι' ανθρώπους που έχουν πείρα της ζωής και του έμπορίου, αγαπητέ μου, άρκει και μόνον ή προσωπική έπαφή για να σάς ψυχολογήσουν. Σεις παραδειγματος χάρι είσθε άνθρωπος σόδαρος και θετικός.

ΚΟΡΟΪΔΟ: Δεν φέρετε έξω...

ΑΝΕΣΤΗΣ: 'Εμείς «διά λόγου» κλείνουμε δουλειές πολλών εκατομμυρίων. 'Ετσι γίνεται στην έπίσας. Τό πάν είναι ή καλή πίστις. Και ή φημ που θα βγάλης στην αγορά.

Είστε από δό;

ΚΟΡΟΪΔΟ: "Οχι, άκριβώς. 'Αλλά έδώ μένω πολλά χρόνια.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Δυσάρεστο αυτό.

ΚΟΡΟΪΔΟ: Γιατί «δυσάρεστο»;

ΑΝΕΣΤΗΣ: "Οχι, θέλω να πω πως ή 'Αθήνα είναι μια έπικίνδυνη μεγαλούπολις και μπορεί κανείς να συναντήσει και παληανθρώπους.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Ού! 'Εχουμε συναντήσει έμεις! Κάθε καρδιάς καρδί κυκλοφορεί έδώ πέρα!

ΚΟΡΟΪΔΟ: 'Εμένα οι δουλειές μου εύτυχώς, είναι πολύ άπλές. Τώρα έχω μια καλή δουλειά με βρεγιάλια.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Βραχιόλια;

ΚΟΡΟΪΔΟ: Μόλιστα. Και θα την κλείσουμε μαζί.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Ευχαρίστως. Τη βλέπτε καλή;

ΚΟΡΟΪΔΟ: Πρώτης τά εξας!

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Χρυσά βραχιόλια;

ΚΟΡΟΪΔΟ: "Οχι! Σιδηρένια! (Βγάζει απ' την τσέπη του δυά ζευγάρια χειροπέδες).

'Εχουμε άναστατώσει τὰ καφενεία της 'Αθήνας, κύριοι! Φέρτε τὰ λεφτά!

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΕΥΛΟΓΗ

ΕΝΑΣ ΚΙΝΗΤΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τρεις μυστικοί άστυνομικοί παρακολουθούσαν τό μανκεν αυτό, ή βραδυά του χορού της «Αίρ-Φράνς», που έλαδε χώραν πρό ήμερών στο Παρίσι, όχι βέβαια για την προσωπική του ασφάλεια, αλλά για τὰ κομμήματα του. Τό κολλίε όπως και τὰ σκουλαρίκια και τό διάδημα είναι από πλατίνα, μπριλάντια και ρουμπίνια συνολικής αξίας 500.000 δολλαρίων. Τά κομμήματα αυτά έπρόκειτο άρχικά να τὰ έπίδειξη στο χορό ή ήθοποιος τού κινηματογράφου Μαρτίν Καρόλ. Τελικά όμως τὰ έπέδειξε τό μανκεν, γιατί ή Μαρτίν έλειπε στη Γερμανία, όπου γυρίζει τώρα τό φιλμ «Αόλα Μοντέρ».

ΑΝΕΣΤΗΣ: Μά... 'Εξέταζουμε τό πρόσωπο!

ΚΟΡΟΪΔΟ: 'Α! Είναι άρκετό αυτό;

ΑΝΕΣΤΗΣ: Γι' ανθρώπους που έχουν πείρα της ζωής και του έμπορίου, αγαπητέ μου, άρκει και μόνον ή προσωπική έπαφή για να σάς ψυχολογήσουν. Σεις παραδειγματος χάρι είσθε άνθρωπος σόδαρος και θετικός.

ΚΟΡΟΪΔΟ: Δεν φέρετε έξω...

ΑΝΕΣΤΗΣ: 'Εμείς «διά λόγου» κλείνουμε δουλειές πολλών εκατομμυρίων. 'Ετσι γίνεται στην έπίσας. Τό πάν είναι ή καλή πίστις. Και ή φημ που θα βγάλης στην αγορά.

Είστε από δό;

ΚΟΡΟΪΔΟ: "Οχι, άκριβώς. 'Αλλά έδώ μένω πολλά χρόνια.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Δυσάρεστο αυτό.

ΚΟΡΟΪΔΟ: Γιατί «δυσάρεστο»;

ΑΝΕΣΤΗΣ: "Οχι, θέλω να πω πως ή 'Αθήνα είναι μια έπικίνδυνη μεγαλούπολις και μπορεί κανείς να συναντήσει και παληανθρώπους.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Ού! 'Εχουμε συναντήσει έμεις! Κάθε καρδιάς καρδί κυκλοφορεί έδώ πέρα!

ΚΟΡΟΪΔΟ: 'Εμένα οι δουλειές μου εύτυχώς, είναι πολύ άπλές. Τώρα έχω μια καλή δουλειά με βρεγιάλια.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Βραχιόλια;

ΚΟΡΟΪΔΟ: Μόλιστα. Και θα την κλείσουμε μαζί.

ΑΝΕΣΤΗΣ: Ευχαρίστως. Τη βλέπτε καλή;

ΚΟΡΟΪΔΟ: Πρώτης τά εξας!

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Χρυσά βραχιόλια;

ΚΟΡΟΪΔΟ: "Οχι! Σιδηρένια! (Βγάζει απ' την τσέπη του δυά ζευγάρια χειροπέδες).

'Εχουμε άναστατώσει τὰ καφενεία της 'Αθήνας, κύριοι! Φέρτε τὰ λεφτά!

(ΑΥΛΑΙΑ)

ΕΥΛΟΓΗ

ΕΥΛΟΓΗ

ΕΥΛΟΓΗ

ΕΥΛΟΓΗ

ΕΥΛΟΓΗ

ΕΥΛΟΓΗ

ΕΥΛΟΓΗ

ΕΥΛΟΓΗ

Οί διπλωματικοί ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΙ

Οί άνθρωποι που κρατάν στα χέρια τους τὰ σπουδαιότερα μυστικά

'Εκτός από τό κανονικό ταχυδρομείο, με τό όποιο μεταδίδουν τὰ όχι πολύ σημαντικά έγγραφα προς τις έπίσημες αντιπροσωπείες τους στο εξωτερικό, όλες οι κυβερνήσεις διαθέτουν ή κάθε μια τό ιδιαιτερό διπλωματικό ταχυδρομείο της.

Με τό ταχυδρομείο αυτό μεταφέρονται συνήθως έμπιστευτικές οδηγίες των κυβερνήσεων προς τις πρεσβείες τους, αναφορές των διπλωματικών υπάλληλων και πληροφορίες που, αν έπεφταν στα χέρια των άστυνομιών των χωρών από όπου προέρχονται, σίγουρα θα χαρακτηρίζονταν χωρίς διαταγμό ως κατασκοπευτικής φύσεως.

'Εξ αίτιας μιας διεθνούς συμφωνίας, όμως, που τηρείται αυστηρά από όλα τὰ κράτη, κανείς δεν έχει τό δικαίωμα να άνοίξη δέμα ή χαρτοφύλακα, που φέρνει τὰ διακριτικά του διπλωματικού ταχυδρομείου μισό χρώας, έστω και αν είναι βεβαίως, ότι εκεί μέσα περιέχονται σημαντικές πληροφορίες, που δεν πρέπει να βγούν από τη χώρα.

Γι' αυτό και οι υπηρεσίες αντι-κατασκοπείας των διαφόρων χωρών, προτιμούν να κλέβουν τους διπλωματικούς φακέλλους ή και να σκοτώνουν τόν διπλωματικό ταχυδρόμο, όταν θέλουν να βάλουν στο χέρι τό ταχυδρομείο...

Για τή μεταφορά του ταχυδρομείου αυτού, που είναι συνήθως ένας χαρτοφύλακας, χρησιμοποιούνται πάντοτε ειδικοί υπάλληλοι, οι διπλωματικοί ταχυδρόμοι. Κάθε χώρα διαθέτει μόνιμους έναν αριθμό διπλωματικών ταχυδρόμων, που διαλέγονται με προσοχή ανάμεσα σε πρόσωπα άπολύτου έμπιστοσύνης και άμειβονται λιγότερο από τους άλλους.

Η αυστηρότης της έπιλογής τους δικαιολογείται άπόλυτα από τό γεγονός, ότι, αν κάποιος από τους διπλωματικούς ταχυδρόμους δεν εκπληρώσει την άποστολή του, ή πράξη του αυτή μπορεί να άναμει σε πολλές χώρες, προστριβές, έπεισόδια, και, ίσως, πόλεμο.

Η Μεγάλη Βρετανία π. χ., διαθέτει πενήντα περίπου διπλωματικούς ταχυδρόμους, που οι μισοί από αυτούς είναι έγκατεστημένοι στο εξωτερικό και μεταφέρουν τό διπλωματικό ταχυδρομείο άνάμεσα στις διάφορες πρεσβείες της. Οι υπόλοιποι φορες πρεσβείες της. Οι υπόλοιποι, είναι έγκατεστημένοι στο Λονδίνο, σε άπόσταση τό πολύ μικρή από τό υπουργείο των 'Εξωτερικών, ώστε να είναι πρόχειροι, αν παραστή ανάγκη να φύγουν άπρόπτα για τὰ ξίδι.

Σήμερα, οι διπλωματικοί ταχυδρόμοι ταξιδεύουν με αεροπλάνα και κάνουν κατά μέσον όρον τρία ταξίδια την εβδομάδα.

Πριν από την άνάπτυξη των αεροπορικών συγκοινωνιών, οι ταχυδρόμοι χρησιμοποιούσαν τὰ τραίνα. Δεδομένου όμως, ότι ο θεσμός των διπλωματικών ταχυδρόμων είναι πιο παλιός και από τό σιδηρόδρομο, με άλογο ήταν τό μοναδικό σκεδόν μέσον που χρησιμοποιούσαν στα μυστικότερα χρόνια.

Προκειμένου να φέρουν σε πέρας την άποστολή τους, οι διπλωματικοί ταχυδρόμοι, αναγκάζονται συχνά να ταξιδεύουν καταπληκτικούς άθλους. 'Εκάνουν καταπληκτικές άποστάσεις από αυτούς, ο συνταγματάρχης Τσαρλς Τάουνλντ, διήνυσε άπόσταση 820 μιλίων μέσα σε δεκαπέντε μέ-

ρες και ένδεκα ώρες, περνώντας συχνά από έντελώς άδιάβαστα μέρη.

'Αλλοτε πάλι, τὰ πιο άπίθανα μέσα χρησιμεύουν για τή μεταφορά του διπλωματικού ταχυδρομείου, από πολεμικά πλοία και έλικήθρα, ως βωιδάμαδες και ζώα.

Σε σύγκριση με τὰ παλιότερα χρόνια, τό έπάγγελμα των διπλωματικών ταχυδρόμων, παρουσιάζει σήμερα πολύ λιγότερους κινδύνους. Αυτό φυσικά δεν σημαίνει, ότι όλοι τους πεθαίνουν από φυσικό θάνατο. Στα πρώτα τριάντα χρόνια του αιώνας μας, δύο 'Αγγλοι διπλωματικοί ταχυδρόμοι δολοφονήθηκαν, άλλοι δύο πνίγηκαν, δύο σκοτώθηκαν σε δυστυχήματα, ένας έπεσε από τό άλόγο του και σκοτώθηκε, ένας άλλος πέθανε από κρουσπαγήματα και ένας εξαφανίστηκε, ενώ διέσχισε τη Γερμανία, χωρίς ποτέ να βρεθούν τή ίχνη του.

Τους μεγαλύτερους κινδύνους, όμως, τους διατρέχουν κατά τή διάρκεια των πολέμων, όποτε είναι άναγκασμένοι να διασχίζουν — σχεδόν πάντοτε χωρίς συνοδό — σθεδρές χώρες, που είναι γεμάτες από έπικίνδυνους κατασκοπούς και, όχι σπάνια, τό ίδιο τό έδαφος των έχθρων τους.

Σε περιπτώσεις που τὰ έγγραφα, που μεταφέρουν, κινδυνεύουν να πέσουν στα χέρια του έχθρου, οι διπλωματικοί ταχυδρόμοι όφειλουν να τὰ εξαφανίσουν, έστω και με κίνδυνο της ζωής τους ή της υγείας τους. 'Ο 'Αντριους Μπασλίκο, που κατά τή διάρκεια του άγγλο-γαλλικού πολέμου μετέφερε πολύτιμα έγγραφα και έπεσε στα χέρια των Γάλλων, προτίμησε να τὰ καταπιεί, παρά να τὰ άφήση να πέσουν στα χέρια των έχθρων του.

'Ενα από τὰ πιο περίεργα μέτρα ασφαλείας, που λαμβάνονται για να μην πέση τό διπλωματικό ταχυδρομείο στα χέρια ξένων πρακτόρων, είναι, ότι οι χαρτοφύλακες με τους όποιους μεταφέρεται, είναι διατρητοί και φορτωμένοι με μολύδι, ώστε να βραίνονται πολύ και να μη μπορή να έπιπλεύσουν στο νερό.

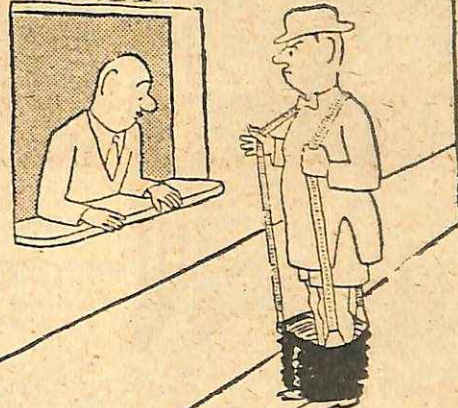
Αυτό εφαρμόσθηκε κατά τή διάρκεια του πρώτου πολέμου, όταν ένα άγγλικό πλοίο, με τό όποιο ταξίδευε ένας διπλωματικός ταχυδρόμος, βυθίσθηκε από γερμανικό υποβρύχιο. 'Ο χαρτοφύλακας με τὰ σπουδαία έγγραφα ήταν κλεισμένος άεροστεγώς κι' έτσι επέπλευσε μετά τή βύθιση του πλοίου και έπεσε στα χέρια των Γερμανών.

Τό περιεχόμενο των διπλωματικών χαρτοφυλάκων, όμως, δεν είναι πάντοτε μόνο πολύτιμες πληροφορίες. Οι πρεσβευτοί και οι άλλοι άνώτεροι υπάλληλοι των πρεσβειών, που κανονίζουν τό περιεχόμενό τους, έχουν τό δικαίωμα να μεταδίδουν μ' αυτό τὰ πιο άπίθανα αντίκειμενα, από όποιους γραμμοφώνων μέχρι καλλυντικά.

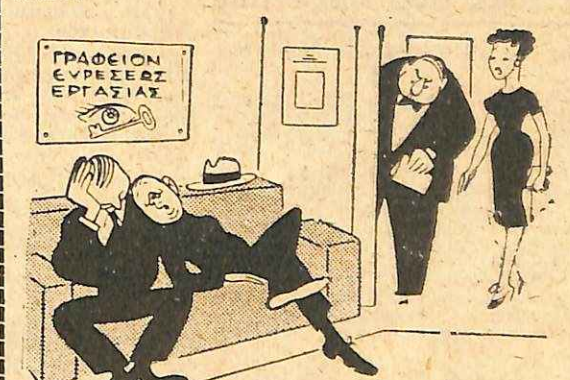
'Ενας άνώτερος υπάλληλος της άγγλικής πρεσβείας της Στοκχόλμης, δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος με τόν τρόπο που τὰ σιδερώσαν οι Σουηδέζες τὰ κολλάρα του. Τά έστειλε, λοιπόν, με τό τακτικό διπλωματικό ταχυδρομείο στο Λονδίνο, όπου ή γυναίκα του τού τὰ σιδερώσε και τὰ έπέστρεψε με τόν ίδιο τρόπο.

Οι διπλωματικοί ταχυδρόμοι είναι έξωδιασμένοι με ένα ειδικό διαβατήριό, που τούς δίνει τό δικαίωμα να 'αξιόψουν με όποιοδήποτε πολεμικό πλοίο της χώρας τους, να καθορίσουν την πορεία ενός αεροπλάνου, με τό όποιο ταξιδεύουν, να ζητήσουν να τους παραχωρηθή ειδική έκτακτη άμαξοστοιχία και, τό κυριότερο, να περάσουν ανενόχλητοι απ' όλους τους έλέγχους.

ΤΜΗΜΑ ΠΑΡΑΠΟΝΩΝ

— 'Αγόρασα χθές από σάς αυτές τις τιαντες!...

— Είναι ύποψήφιοι για τή θέση νυκτοφυλάκων...

ΕΠΙΣΚΕΥΕΙΣ

— Μά τι λέτε καλέ;... Δεν μάς ενοχλείτε καθόλου!...

— Η επισκέπτρια βγαίνει από τις φυλακές...

Ο Άλκις Παρνίδης ένοιωσε μίαν άναπάντεχη συγκίνηση, αντικρύζοντας εκείνο το τοπίο: Κάτω από τον όμορφο ουρανό και τη βαρεία ατμόσφαιρα της Άγγλιας, αυτή η τοποθεσία της σκωτσέζικης ακτής του θυμίζει πολύ Ελλάδα, την αγαπημένη του πατρίδα.

Συντελούσε, βέβαια, και το ευχάριστο πρωινό του προχωρημένου καλοκαιριού κι' ο ήλιος, που τὰ φώτιζε όλα καθαρά εκεί γύρω, γιά να του δίνουν την παράξενη αυτήν έντυπωση. Μά σιωπούσανε αυτή η γραφική εικόνα είχε κάτι το ελληνικό - νά, σαν τη φύση της Χαλκιδικής, με την άγρια βλάστηση, που κρέμεται πάνω από απότομους βράχους, καταντικρύ στο άνοιχτο πέλαγος.

— Έλλάδα! Έλλάδα! αναστήναζε με πόθο ο ζωγράφος, καθώς έτοιμαζε τὰ σύνεργά του, γιά να ζωγραφίση εκείνη τη μαγευτική γωνιά της Σκωτίας.

Έλειπε έπτά μήνες τώρα ο Άλκις από την πατρίδα του. Είχε πάει στην Άγγλια για ύποτροφη, γιά να μελετήσει την καλλιτεχνική παράδοση του τόπου. Και όταν του έμνεσε καιρός, έπαιρνε την παλέττα του και τραβούσε στα έξοχικά μέρη, να ζωγραφίση, μά και να γνωρίση τους ανθρώπους, να δει τον ξένο τόπο.

Η Τέχνη ΤΟΥ ΑΛΚΗ

— Ά! τί όμορφο πού είναι! ακούστηκε να λέει ξαφνικά μια όρσοερή γυναίκα φωνή, πίσω του.

— Άγαπούσε βαθειά την τέχνη του ο νεαρός Έλληνας. Σκεδόν τον παρέσυρε μια μυστική έμπνευση ν' αναλύη, να συνδυάζη και να στρώνη τα χρώματά του πάνω στον τεντωμένο μόνο το σάβανο, την όμοιότητα από κάθε τι που ζωγραφίζει, αλλά προπάντων να έρμηνεύη το μυστικό του χαρακτήρα, να φωτίση την ψυχή του προσώπου, του πράγματος, του τοπίου.

Με τη δημιουργική του φαντασία, με το δέυ του βλέμμα και με το σταθερό μά και απαλό μαζί χέρι του, ζωγράφιζε και εκείνο μεγαλόπρεπος στο φόντο, ενώ στα πρώτα του παιζονέλουσε ή θάλασσα, ήμερμένη, βαθυνάλαξη, φωτεινή κάτω από τον δυτικό ήλιο.

— Τί κρίμα! είπε με συμπάθεια ή ξανθούλα. Μά μου ήπτε όμως, ότι αυτό εδώ το ταμπλό σας δέν θά πουληθή άμέσως.

τα πίσω, γιά να παρακολουθή καλύτερα τη δουλειά του. Και ξανακαθόταν στο σκαμνί του γιά να συνεχίση. Τόν είδε πιάσει ο πυρετός της έμπνευσης και τὸ χέρι του πετούσε σαν φτερωτό σ' όλη την επιφάνεια του πίνακα, εδῶ γιά να διορθώση κάτι, εκεί να προσέθετ, μεθυσμένος σχεδόν από την τέχνη του...

— Ά! Τί όμορφο πού είναι!... Μία όρσοερή φωνή γυναίκα ακούστηκε ξαφνικά πίσω του. «Ούφ! Από πού ξεφύτρωσε πάλι αυτή!...» σκέφτηκε με δυσαφορία ο Άλκις, γιατί δέν ήθελε να τὸν ένοχλούν ξένοι με την περιέργειά τους, την ώρα που εργαζόταν.

Μά καθώς γύρισε να δει, τινάχτηκε μονομιάς άπάνω, ξαφνιασμένος: Ένα πολύ όμορφο κορίτσι, ούτε 20 χρόνων, άπλά με πολύ γούστο ντυμένο, ξανθό και με γλυκά γαλανά μάτια, στέκταν και τὸν κυττάζε.

— Η νέα έδειξε με τὸ χέρι της τὸν πίνακα: — Είναι θαυμάσιο, κύριε, αυτό που ζωγραφίζετε! του είπε. — Θέλει τάχα να δείξη πὸς νοιώθω από ζωγραφική!... σκέφτηκε γιά μία στιγμή ο Άλκις. Μά άμέσως αυτή η περιφρονητική έντύπωση σβύστηκε από τὸ νοῦ του. Και κάνοντας μία έλαφρή υπόκληση, ρώτησε πρόχαρη:

— Δέν πειράζει, μίς Έδελν! είπε γελαστά ο νέος. Σέρετε τί σκεφτόμουν τώρα πὸν μου μιλούσατε; Μέσα στή γαλήνη αυτού του τοπίου, τὰ λόγια σας τ' άκούω, να σαν μέσα σε όνειρο — συγκωρήστε με, μά θά σας τὸ πῶ: Είναι σαν να βλέπω μέσα σε όνειρο την όμορφιά σας! Και δέν παραινέμαι, αν δέν σας ξαναδῶ: Ποτέ κανένας δέν βλέπει τὸ ίδιο όνειρο δύο φορές!

Η νέα κοκκίνισε από σεμνότητα, άκούγοντας αυτή τη σχεδόν αίσθηματική έζομολόγηση. Άν ήταν διαφορετικά, θά σπικωνόταν εύθως να φύγη, χωρίς να κινήσει καν αυτόν τὸν τομηρό νέο. Μά εἰς τις άρεσε ο νεαρός καλλιτέχνης, της εἰπες κάνει κι' αυτής βαθειά έντύπωση. Γι' αυτό του έδωσε μία έξυπνη, όσο κι' ένθαρουντική άπάντηση:

— Τὰ παραλέτε, σαν καλλιτέχνη που είσαστε! Και γιά να σας άποδείξω πὸς δέν είναι ούτε η όμορφιά μου ούτε η καλόν μου, πὸς σας κάνουν να όνειρεύεστε ζήνιος, σας υπόσχομαι να ξαναδῶτε θούμει! Βλέπετε, δέν είμαι ποτέ πιά νεύρο, γιά να μὴ με όπτε καλὰ με τὸ Κί' άποκαίρετώντας τον φιλικὰ με τὸ χέρι, η χαριτωμένη νέα στράφηκε βιαστικά και ήπρε τὸ χλοερό μονοπάτι του λόφου.

Με την ευχάριστη συντροφιά της και με τὸ φιλικὸ ενδιαφέρον, που άναπτύχθηκε άναίμεσα στους δύο νέους, ο Άλκις προχωρούσε στο ζωγραφισμα του πίνακα του, όλες εκείνες τις ήμέρες.

Η Έδελν — μόνο τὸ μικρὸ της όνομα του είχε πῆ — ήγαινε και τὸν έβλεπε. Καθόταν διακριτικά κοντά του και είχε την ύπομονή να παρακολουθή ώρες τὴ δουλειά του, χωρίς να μιλά.

Μόνον, όταν ο Άλκις κουραζόταν και άφινε τὸ πινέλλο του, τότε καθόνταν και κουβέντιασαν πολύ φιλικὰ, με άπροσποίητη απλότητα.

Η όμορφη κοπέλλα έφερνε συχνὰ μαζί της όρσοερὰ φρούτα, που τὰ μοιράζονταν με τὸν καλλιτέχνη. Κι' εκείνος, πάλι, της μιλούσε γιά τις όμορφιές της πατρίδας του, γιά την αγαπημένη του Έλλάδα, γιά την τέχνη του.

— Επει περνούσαν οι μέρες άπου ένα πρωί ο ζωγράφος είπε στή φίλη του: — Σέρετε; Άύριο τελειώνω. Και θά γυρίσω στο Λονδίνο.

— Ά, ώρα! Και πὸς θά εκθέσετε την εικόνα σας;

— Στην αίθουσα τὸν «Έλευθέρων καλλιτεχνών», σὸ Πικαντίλλυ. Μου είπαν οτι μπορεί να με δεχτούν.

— Αλήθεια; θά όπτε λοιπόν, θά την πουλήσετε άμέσως... του είπε εκείνη.

— Εγὼ έλπίζω, μάλλον, να σας ξαναδῶ εκεί, μίς Έδελν! της άπάντησε με συγκίνηση ο νεαρός καλλιτέχνης.

Έδωσαν τὰ χέρια και χωρίστηκαν με άγάπη.

— Υάτερα από τρεις έβδομάδες, με τις πρώτες πνοές του φθινοπώρου, άνοιξε η έκθεση τὸν «Έλευθέρων καλλιτεχνών» στο Λονδίνο, όπου και ο Άλκις Παρνίδης εκθέσει τὸν πίνακά του με τὸ σκωτσέζικο τοπίο.

Μά δέν πρόλαβε ν' αντιληφθῇ και να μείνη την έντύπωση που προκάλεσε τὸ έργο του στους φιλόδοξους άρρώστους Έατερη ήμέρα της έκθεσης σκωτσέζικας φινίκας από όρεση και μετὰ σε νοσοκομείο, όπου τὸν έγκρίσαν.

Πέρασε μία έβδομάδα και ο νεαρός Έλληνας βρισκόταν σ' άνάρρωσι πιά, ο Άλκις έπρεπε σὸ νοσοκομείο, να τὸν έθεσῃς πῆγε σὸ νοσοκομείο, να τὸν έπικραφῇ, με πρόσωπο πὸν έλαμπε από χαρά:

— Μετὰ τὸ... θάνατό μου; Ίσως... άστειεύθηκε με πικρὸ χιούμορ ο Άλκις. — Όσο γιά να ζῶ, πρέπει να κάνω διακομής και να ζωγραφίζω κοσμικές κυρίες σὸν τόπο μου...

— Ά, τί άνόητοι πὸς είναι οι άνθρωποι! είπε με χαριτωμένη έκφραση η νέα. Είστε ξένος; ρώτησε ύστερα, με διαταγμό, αν να έκανε κάποιον άπρέπεια.

— Είμαι από την Έλλάδα! είπε ο Άλκις.

— Ετοιμωρίστηκαν, εκείνη την ήμέρα, ο Έλληνας ζωγράφος και η γλυκειά μίς Έδελν, πὸς — καθώς του είπε — είχε έρρει από τὸ Λονδίνο γιά να παραθερίση στή Σκωτία, σὸ άγρόκτημα μίς θείας της, πὸς βρισκόταν πίσω από τὸ λόφο.

— Θά ήθελα πολύ να σας καλέσω να μῆς επισκεφθῆτε, πρόσθεσε η κοπέλλα ευγενικά, καθώς τὸ έδινε τις πληροφορίες αυτές. Μά πρέπει να ζέρετε, οτι η θεία μου, κήρα λόρδου, είναι της... βικτωριανής παραδόσεως σὸ ζήτημα τὸν σχέσεων και στήν ήπρη των τριών.

— Δέν πειράζει, μίς Έδελν! είπε γελαστά ο νέος. Σέρετε τί σκεφτόμουν τώρα πὸν μου μιλούσατε; Μέσα στή γαλήνη αυτού του τοπίου, τὰ λόγια σας τ' άκούω, να σαν μέσα σε όνειρο — συγκωρήστε με, μά θά σας τὸ πῶ: Είναι σαν να βλέπω μέσα σε όνειρο την όμορφιά σας! Και δέν παραινέμαι, αν δέν σας ξαναδῶ: Ποτέ κανένας δέν βλέπει τὸ ίδιο όνειρο δύο φορές!

Η νέα κοκκίνισε από σεμνότητα, άκούγοντας αυτή τη σχεδόν αίσθηματική έζομολόγηση. Άν ήταν διαφορετικά, θά σπικωνόταν εύθως να φύγη, χωρίς να κινήσει καν αυτόν τὸν τομηρό νέο. Μά εἰς τις άρεσε ο νεαρός καλλιτέχνης, της εἰπες κάνει κι' αυτής βαθειά έντύπωση. Γι' αυτό του έδωσε μία έξυπνη, όσο κι' ένθαρουντική άπάντηση:

— Τὰ παραλέτε, σαν καλλιτέχνη που είσαστε! Και γιά να σας άποδείξω πὸς δέν είναι ούτε η όμορφιά μου ούτε η καλόν μου, πὸς σας κάνουν να όνειρεύεστε ζήνιος, σας υπόσχομαι να ξαναδῶτε θούμει! Βλέπετε, δέν είμαι ποτέ πιά νεύρο, γιά να μὴ με όπτε καλὰ με τὸ Κί' άποκαίρετώντας τον φιλικὰ με τὸ χέρι, η χαριτωμένη νέα στράφηκε βιαστικά και ήπρε τὸ χλοερό μονοπάτι του λόφου.

Με την ευχάριστη συντροφιά της και με τὸ φιλικὸ ενδιαφέρον, που άναπτύχθηκε άναίμεσα στους δύο νέους, ο Άλκις προχωρούσε στο ζωγραφισμα του πίνακα του, όλες εκείνες τις ήμέρες.

Η Έδελν — μόνο τὸ μικρὸ της όνομα του είχε πῆ — ήγαινε και τὸν έβλεπε. Καθόταν διακριτικά κοντά του και είχε την ύπομονή να παρακολουθή ώρες τὴ δουλειά του, χωρίς να μιλά.

Μόνον, όταν ο Άλκις κουραζόταν και άφινε τὸ πινέλλο του, τότε καθόνταν και κουβέντιασαν πολύ φιλικὰ, με άπροσποίητη απλότητα.

Η όμορφη κοπέλλα έφερνε συχνὰ μαζί της όρσοερὰ φρούτα, που τὰ μοιράζονταν με τὸν καλλιτέχνη. Κι' εκείνος, πάλι, της μιλούσε γιά τις όμορφιές της πατρίδας του, γιά την αγαπημένη του Έλλάδα, γιά την τέχνη του.

— Επει περνούσαν οι μέρες άπου ένα πρωί ο ζωγράφος είπε στή φίλη του: — Σέρετε; Άύριο τελειώνω. Και θά γυρίσω στο Λονδίνο.

— Ά, ώρα! Και πὸς θά εκθέσετε την εικόνα σας;

— Στην αίθουσα τὸν «Έλευθέρων καλλιτεχνών», σὸ Πικαντίλλυ. Μου είπαν οτι μπορεί να με δεχτούν.

— Αλήθεια; θά όπτε λοιπόν, θά την πουλήσετε άμέσως... του είπε εκείνη.

— Εγὼ έλπίζω, μάλλον, να σας ξαναδῶ εκεί, μίς Έδελν! της άπάντησε με συγκίνηση ο νεαρός καλλιτέχνης.

Έδωσαν τὰ χέρια και χωρίστηκαν με άγάπη.

— Υάτερα από τρεις έβδομάδες, με τις πρώτες πνοές του φθινοπώρου, άνοιξε η έκθεση τὸν «Έλευθέρων καλλιτεχνών» στο Λονδίνο, όπου και ο Άλκις Παρνίδης εκθέσει τὸν πίνακά του με τὸ σκωτσέζικο τοπίο.

Μά δέν πρόλαβε ν' αντιληφθῇ και να μείνη την έντύπωση που προκάλεσε τὸ έργο του στους φιλόδοξους άρρώστους Έατερη ήμέρα της έκθεσης σκωτσέζικας φινίκας από όρεση και μετὰ σε νοσοκομείο, όπου τὸν έγκρίσαν.

Πέρασε μία έβδομάδα και ο νεαρός Έλληνας βρισκόταν σ' άνάρρωσι πιά, ο Άλκις έπρεπε σὸ νοσοκομείο, να τὸν έθεσῃς πῆγε σὸ νοσοκομείο, να τὸν έπικραφῇ, με πρόσωπο πὸν έλαμπε από χαρά:

— Μετὰ τὸ... θάνατό μου; Ίσως... άστειεύθηκε με πικρὸ χιούμορ ο Άλκις. — Όσο γιά να ζῶ, πρέπει να κάνω διακομής και να ζωγραφίζω κοσμικές κυρίες σὸν τόπο μου...

— Ά, τί άνόητοι πὸς είναι οι άνθρωποι! είπε με χαριτωμένη έκφραση η νέα. Είστε ξένος; ρώτησε ύστερα, με διαταγμό, αν να έκανε κάποιον άπρέπεια.

— Είμαι από την Έλλάδα! είπε ο Άλκις.

— Ετοιμωρίστηκαν, εκείνη την ήμέρα, ο Έλληνας ζωγράφος και η γλυκειά μίς Έδελν, πὸς — καθώς του είπε — είχε έρρει από τὸ Λονδίνο γιά να παραθερίση στή Σκωτία, σὸ άγρόκτημα μίς θείας της, πὸς βρισκόταν πίσω από τὸ λόφο.

— Θά ήθελα πολύ να σας καλέσω να μῆς επισκεφθῆτε, πρόσθεσε η κοπέλλα ευγενικά, καθώς τὸ έδινε τις πληροφορίες αυτές. Μά πρέπει να ζέρετε, οτι η θεία μου, κήρα λόρδου, είναι της... βικτωριανής παραδόσεως σὸ ζήτημα τὸν σχέσεων και στήν ήπρη των τριών.

— Δέν πειράζει, μίς Έδελν! είπε γελαστά ο νέος. Σέρετε τί σκεφτόμουν τώρα πὸν μου μιλούσατε; Μέσα στή γαλήνη αυτού του τοπίου, τὰ λόγια σας τ' άκούω, να σαν μέσα σε όνειρο — συγκωρήστε με, μά θά σας τὸ πῶ: Είναι σαν να βλέπω μέσα σε όνειρο την όμορφιά σας! Και δέν παραινέμαι, αν δέν σας ξαναδῶ: Ποτέ κανένας δέν βλέπει τὸ ίδιο όνειρο δύο φορές!

Η νέα κοκκίνισε από σεμνότητα, άκούγοντας αυτή τη σχεδόν αίσθηματική έζομολόγηση. Άν ήταν διαφορετικά, θά σπικωνόταν εύθως να φύγη, χωρίς να κινήσει καν αυτόν τὸν τομηρό νέο. Μά εἰς τις άρεσε ο νεαρός καλλιτέχνης, της εἰπες κάνει κι' αυτής βαθειά έντύπωση. Γι' αυτό του έδωσε μία έξυπνη, όσο κι' ένθαρουντική άπάντηση:

— Τὰ παραλέτε, σαν καλλιτέχνη που είσαστε! Και γιά να σας άποδείξω πὸς δέν είναι ούτε η όμορφιά μου ούτε η καλόν μου, πὸς σας κάνουν να όνειρεύεστε ζήνιος, σας υπόσχομαι να ξαναδῶτε θούμει! Βλέπετε, δέν είμαι ποτέ πιά νεύρο, γιά να μὴ με όπτε καλὰ με τὸ Κί' άποκαίρετώντας τον φιλικὰ με τὸ χέρι, η χαριτωμένη νέα στράφηκε βιαστικά και ήπρε τὸ χλοερό μονοπάτι του λόφου.

Με την ευχάριστη συντροφιά της και με τὸ φιλικὸ ενδιαφέρον, που άναπτύχθηκε άναίμεσα στους δύο νέους, ο Άλκις προχωρούσε στο ζωγραφισμα του πίνακα του, όλες εκείνες τις ήμέρες.

Η Έδελν — μόνο τὸ μικρὸ της όνομα του είχε πῆ — ήγαινε και τὸν έβλεπε. Καθόταν διακριτικά κοντά του και είχε την ύπομονή να παρακολουθή ώρες τὴ δουλειά του, χωρίς να μιλά.

Μόνον, όταν ο Άλκις κουραζόταν και άφινε τὸ πινέλλο του, τότε καθόνταν και κουβέντιασαν πολύ φιλικὰ, με άπροσποίητη απλότητα.

Η όμορφη κοπέλλα έφερνε συχνὰ μαζί της όρσοερὰ φρούτα, που τὰ μοιράζονταν με τὸν καλλιτέχνη. Κι' εκείνος, πάλι, της μιλούσε γιά τις όμορφιές της πατρίδας του, γιά την αγαπημένη του Έλλάδα, γιά την τέχνη του.

— Επει περνούσαν οι μέρες άπου ένα πρωί ο ζωγράφος είπε στή φίλη του: — Σέρετε; Άύριο τελειώνω. Και θά γυρίσω στο Λονδίνο.

— Ά, ώρα! Και πὸς θά εκθέσετε την εικόνα σας;

— Στην αίθουσα τὸν «Έλευθέρων καλλιτεχνών», σὸ Πικαντίλλυ. Μου είπαν οτι μπορεί να με δεχτούν.

— Αλήθεια; θά όπτε λοιπόν, θά την πουλήσετε άμέσως... του είπε εκείνη.

— Εγὼ έλπίζω, μάλλον, να σας ξαναδῶ εκεί, μίς Έδελν! της άπάντησε με συγκίνηση ο νεαρός καλλιτέχνης.

Έδωσαν τὰ χέρια και χωρίστηκαν με άγάπη.

— Υάτερα από τρεις έβδομάδες, με τις πρώτες πνοές του φθινοπώρου, άνοιξε η έκθεση τὸν «Έλευθέρων καλλιτεχνών» στο Λονδίνο, όπου και ο Άλκις Παρνίδης εκθέσει τὸν πίνακά του με τὸ σκωτσέζικο τοπίο.

Μά δέν πρόλαβε ν' αντιληφθῇ και να μείνη την έντύπωση που προκάλεσε τὸ έργο του στους φιλόδοξους άρρώστους Έατερη ήμέρα της έκθεσης σκωτσέζικας φινίκας από όρεση και μετὰ σε νοσοκομείο, όπου τὸν έγκρίσαν.

Πέρασε μία έβδομάδα και ο νεαρός Έλληνας βρισκόταν σ' άνάρρωσι πιά, ο Άλκις έπρεπε σὸ νοσοκομείο, να τὸν έθεσῃς πῆγε σὸ νοσοκομείο, να τὸν έπικραφῇ, με πρόσωπο πὸν έλαμπε από χαρά:

— Μετὰ τὸ... θάνατό μου; Ίσως... άστειεύθηκε με πικρὸ χιούμορ ο Άλκις. — Όσο γιά να ζῶ, πρέπει να κάνω διακομής και να ζωγραφίζω κοσμικές κυρίες σὸν τόπο μου...

— Ά, τί άνόητοι πὸς είναι οι άνθρωποι! είπε με χαριτωμένη έκφραση η νέα. Είστε ξένος; ρώτησε ύστερα, με διαταγμό, αν να έκανε κάποιον άπρέπεια.

— Είμαι από την Έλλάδα! είπε ο Άλκις.

— Ετοιμωρίστηκαν, εκείνη την ήμέρα, ο Έλληνας ζωγράφος και η γλυκειά μίς Έδελν, πὸς — καθώς του είπε — είχε έρρει από τὸ Λονδίνο γιά να παραθερίση στή Σκωτία, σὸ άγρόκτημα μίς θείας της, πὸς βρισκόταν πίσω από τὸ λόφο.

— Θά ήθελα πολύ να σας καλέσω να μῆς επισκεφθῆτε, πρόσθεσε η κοπέλλα ευγενικά, καθώς τὸ έδινε τις πληροφορίες αυτές. Μά πρέπει να ζέρετε, οτι η θεία μου, κήρα λόρδου, είναι της... βικτωριανής παραδόσεως σὸ ζήτημα τὸν σχέσεων και στήν ήπρη των τριών.

— Δέν πειράζει, μίς Έδελν! είπε γελαστά ο νέος. Σέρετε τί σκεφτόμουν τώρα πὸν μου μιλούσατε; Μέσα στή γαλήνη αυτού του τοπίου, τὰ λόγια σας τ' άκούω, να σαν μέσα σε όνειρο — συγκωρήστε με, μά θά σας τὸ πῶ: Είναι σαν να βλέπω μέσα σε όνειρο την όμορφιά σας! Και δέν παραινέμαι, αν δέν σας ξαναδῶ: Ποτέ κανένας δέν βλέπει τὸ ίδιο όνειρο δύο φορές!

Η νέα κοκκίνισε από σεμνότητα, άκούγοντας αυτή τη σχεδόν αίσθηματική έζομολόγηση. Άν ήταν διαφορετικά, θά σπικωνόταν εύθως να φύγη, χωρίς να κινήσει καν αυτόν τὸν τομηρό νέο. Μά εἰς τις άρεσε ο νεαρός καλλιτέχνης, της εἰπες κάνει κι' αυτής βαθειά έντύπωση. Γι' αυτό του έδωσε μία έξυπνη, όσο κι' ένθαρουντική άπάντηση:

— Τὰ παραλέτε, σαν καλλιτέχνη που είσαστε! Και γιά να σας άποδείξω πὸς δέν είναι ούτε η όμορφιά μου ούτε η καλόν μου, πὸς σας κάνουν να όνειρεύεστε ζήνιος, σας υπόσχομαι να ξαναδῶτε θούμει! Βλέπετε, δέν είμαι ποτέ πιά νεύρο, γιά να μὴ με όπτε καλὰ με τὸ Κί' άποκαίρετώντας τον φιλικὰ με τὸ χέρι, η χαριτωμένη νέα στράφηκε βιαστικά και ήπρε τὸ χλοερό μονοπάτι του λόφου.

Με την ευχάριστη συντροφιά της και με τὸ φιλικὸ ενδιαφέρον, που άναπτύχθηκε άναίμεσα στους δύο νέους, ο Άλκις προχωρούσε στο ζωγραφισμα του πίνακα του, όλες εκείνες τις ήμέρες.

Η Έδελν — μόνο τὸ μικρὸ της όνομα του είχε πῆ — ήγαινε και τὸν έβλεπε. Καθόταν διακριτικά κοντά του και είχε την ύπομονή να παρακολουθή ώρες τὴ δουλειά του, χωρίς να μιλά.

Μόνον, όταν ο Άλκις κουραζόταν και άφινε τὸ πινέλλο του, τότε καθόνταν και κουβέντιασαν πολύ φιλικὰ, με άπροσποίητη απλότητα.

Η όμορφη κοπέλλα έφερνε συχνὰ μαζί της όρσοερὰ φρούτα, που τὰ μοιράζονταν με τὸν καλλιτέχνη. Κι' εκείνος, πάλι, της μιλούσε γιά τις όμορφιές της πατρίδας του, γιά την αγαπημένη του Έλλάδα, γιά την τέχνη του.

— Επει περνούσαν οι μέρες άπου ένα πρωί ο ζωγράφος είπε στή φίλη του: — Σέρετε; Άύριο τελειώνω. Και θά γυρίσω στο Λονδίνο.

— Ά, ώρα! Και πὸς θά εκθέσετε την εικόνα σας;

— Στην αίθουσα τὸν «Έλευθέρων καλλιτεχνών», σὸ Πικαντίλλυ. Μου είπαν οτι μπορεί να με δεχτούν.

— Αλήθεια; θά όπτε λοιπόν, θά την πουλήσετε άμέσως... του είπε εκείνη.

— Εγὼ έλπίζω, μάλλον, να σας ξαναδῶ εκεί, μίς Έδελν! της άπάντησε με συγκίνηση ο νεαρός καλλιτέχνης.

Έδωσαν τὰ χέρια και χωρίστηκαν με άγάπη.

— Υάτερα από τρεις έβδομάδες, με τις πρώτες πνοές του φθινοπώρου, άνοιξε η έκθεση τὸν «Έλευθέρων καλλιτεχνών» στο Λονδίνο, όπου και ο Άλκις Παρνίδης εκθέσει τὸν πίνακά του με τὸ σκωτσέζικο τοπίο.

Μά δέν πρόλαβε ν' αντιληφθῇ και να μείνη την έντύπωση που προκάλεσε τὸ έργο του στους φιλόδοξους άρρώστους Έατερη ήμέρα της έκθεσης σκωτσέζικας φινίκας από όρεση και μετὰ σε νοσοκομείο, όπου τὸν έγκρίσαν.

Πέρασε μία έβδομάδα και ο νεαρός Έλληνας βρισκόταν σ' άνάρρωσι πιά, ο Άλκις έπρεπε σὸ νοσοκομείο, να τὸν έθεσῃς πῆγε σὸ νοσοκομείο, να τὸν έπικραφῇ, με πρόσωπο πὸν έλαμπε από χαρά:

— Έχω ευχάριστα νέα γιά σας! του φώναζε, σείοντας θριαμβευτικά στον άέρα ένα περιοδικό, καθώς έμπαινε στο θάλαμό του.

— Τί τρέχει, μίστερ Ήθανς; ρώτησε με λαχτάρα ο Άλκις. Βρέθηκε άγοραστής γιά τὸ ταμπλό μου;

— Ίσως κάτι καλύτερο! είπε γελώντας ο άλλος.

Και άνοιγοντας τὸ περιοδικό πὸς κρατούσε σε μίαν ώριμένη σελίδα, τὸ έθαλε μπρος στα μάτια του καλλιτέχνη.

— Όρίστε, διαβάστε! του είπε μ' έπισημο ύφος. Στὸ ένκυριότερο περιοδικό μας, την «Καλλιτεχνική Έπίθεωρηση», ο γνωστότερος τεχνοκρίτης πὸς έχουμε στήν Άγγλια γράφει όμνους γιά την τέχνη σας και θεωρεί άριστοτεχνημα τὸ σκωτσέζικο τοπίο σας. Διαβάστε, λοιπόν!

Ο Άλκις έπρεσε με τὰ μούτρα σὸ διάβασμα της κριτικής αυτής, πὸς άνεγνώριζε την αξία του και έπαινούσε τὸ έργο του Έλληνα ζωγράφου. Συγκινημένος ύστερα σήκωσε τὰ μάτια και κύτταξε τὸ συνομιλήτη του.

— Λοιπόν; είπε. Τώρα υπάρχει έλπίδα να πουληθῇ ο πίνακας, μίστερ Ήθανς! Τί λέτε εσείς;

— Εγὼ λέω οτι τώρα, εδῶ, υπάρχει κάτι καλύτερο ακόμη: Μία επίσκεψη ἡ μάλλον, δύο επισκέπτες περιμένουν απέξω, να σας δούν.

— Επισκέπτες; Μά ποιοί; Άς περάσουν λοιπόν! Ποιοί είναι;

— Ο σερ Έντουαρντ Ντάλτον, ο εκδότης της «Καλλιτεχνικής Έπίθεωρησης» και ἡ κόρη του. Θέλουν να σας γνωρίσουν!

Ο Άλκις τὰ έχασε. Ο περιορισμός έκδοτης και τεχνοκρίτης του έκανε αυτή την τιμή! Παράξενο ήταν, αλήθεια!

— Μά πῶς; έκανε, υπερδυσώντας τὰ λόγια του. Γιατί;...

— Ησυχάστε, λοιπόν! θά όπτε! αποκρίθηκε ο άλλος γελαστά.

Και, άνοιγοντας την πόρτα, κάλεσε τὸς επισκέπτες να περάσουν μέσα.

Καταλαβαίνετε τώρα την κατέπληξη, μά και τὴ χαρά του καλλιτέχνη, όταν αντίκρισε τὴ μίς Έδελν, τὴ φίλη του στήν έξοχή, να μπαίνει στήριγμένη σὸ μπράτσο του πατέρα της, πὸς ήταν ο εκδότης τὸν φημισμένου περιοδικού.

— Κύριε, του είπε αυτός. Μὴν ταραζέστε. Χαίρομαι πὸς σας γνωρίζω και σας συγχαίρω γιά τὸ ταλέντο σας! Μά δέν ήρθα μόνο γι' αυτό. Είναι αλήθεια πὸς ἡ μοναχοκόρη μου εκδηλώνεται κάπως άμερικανικά, μά πρέπει να όμολογήσω, με, οτι δέν τὰ κατάφερε άσχημα στήν εκλογή της. Μου έζωμολογήθηκε πὸς σας αγαπάει. Και γι' αυτό ήρθα τώρα, να μάθω αν και σεις τὴ συμπάθετε λιγάκι...

Η ΤΑΝ αναρίθμητες οι γυναίκες που χάρισαν την αγάπη τους στο βασιλιά "Ηλιο. 'Αλλ' αυτός μιά μόνον αγάπησε: τη Μαρία Μαντσίνη, που ήταν ανηψιά του Μαζαρίνου. Ο πανίσχυρος καρδινάλιος είχε δυο αδελφές. Η μεγαλύτερη, η 'Ερνεστίνη, είχε παντρευτεί κάποιον κόμητα Μαρτινέζι κι είχε αποκτήσει δυο κόρες. Η δεύτερη, η 'Ιερωνύμη, είχε αποκτήσει πέντε κόρες και τρία αγόρια από το γάμο της με τον 'Ιταλό βαρόνο Μαντσίνη. Ο Μαρτινέζι κι' ο Μαντσίνη είχαν πεθάνει τώρα κι' ο «μεγάλος θεός» έφερε τις ανηψιές του στο Παρίσι με το σκοπό να τις αποκαταστήσει.

Ούτε λίγο, ούτε πολύ, επρόκειτο για μιά αληθινή εισβολή. Οι ανηψιές του καρδινάλιου είχαν μεγάλες φιλοδοξίες κι' ο θεός τους έρησιμοποιήσει δηλ τη δύναμη και το κύρος του για να τις ικανοποιήσει, έχοντας με το μέρος του και τη βασιλίσσα "Αννα την Αυστριακή, που, σύμφωνα με άρισμένες φήμες, είχε συνάψει ένα μυστικό γάμο με τον πανίσχυρο Μαζαρίνο.

Πρώτες παντρεύτηκαν οι Μαρτινέζι. Η μιά απ' αυτές, η "Αννα - Μαρία έγινε σύζυγος ενός βασιλικού πρίγκηπου, του Λουδοβίκου - Αρμάνδου ντε Κοντέ, αδελφού του μεγάλου Κοντέ και η μικρότερη, η Λάουρα, του 'Αλφόνσου ντ' Έστε, δούκα της Μοδένας. Έπειτα ήρθε η σειρά των Μαντσίνη. Η μεγαλύτερη, η Βικτωρία - Λάουρα παντρεύτηκε τον δούκα ντε Μερκέρ και η δεύτερη, η 'Ολυμπία, τον πρίγκηπα Ευσέβιο - Μαυρίκιο της Σαβοΐας - Καρινιάν, δούκα του Σουασόν. Η τρίτη στη σειρά, η Μαρία, είχε μητέρα ένα μοναστήρι για να γίνει μοναχή. Οι άλλες δυο ήταν ακόμη πολύ μικρές.

Ο βασιλιάς - "Ηλιος είχε έρωτευθεί παράφορα την 'Ολυμπία, δούκισσα ντε Σουασόν. 'Αλλ' έγινε κάποτε το εξής: Η μητέρα Μαντσίνη, άρρώστησε κι' ο Λουδοβίκος 14ος πήγε από άδροφρυσύν

—Μεγαλειότατε, του είπε, ο γάμος αυτός θα τερματίσει τον πόλεμο...

να την έσκεφθη. Εκεί, λοιπόν, συνάντησε τη Μαρία, που είχε έρθει από το μοναστήρι για να ιδεί την άρρωστη μητέρα της. Αυτή η συνάντηση ήταν μοιραία. Ο βασιλιάς έχασε άμεσα την 'Ολυμπία και δεν είχε πια μάτια παρά μόνον για τη Μαρία. Για να την βλέπει, έφτασε στο σημείο να πηγαίνει δυο φορές την ημέρα στο σπίτι της, με την πρόφαση πως ήθελε τάχα να ζητήσει πληροφορίες για την κατάσταση της υγείας της μητέρας της. Όταν, τέλος, η κυρία Μαντσίνη έγινε καλά, ο βασιλιάς - "Ηλιος κάλεσε τη μικρή Μαρία — ήταν μόλις δεκάξη χρόνων — στα άνα-

κτορα κι' από τότε την είχε πάντα στο πλευρό του. Ο Μαζαρίνος δεν έδειξε στην αρχή μεγάλο ενδιαφέρον γι' αυτό το είδύλλιο. Το κάτω-κάτω, σκεφτόταν, δεν θα ήταν κακό αν μιά από τις ανηψιές του γινόταν ευνοούμενη του νεαρού βασιλιά. 'Αλλά σε λίγο είδε τα πράγματα με διαφορετικό μάτι. Γιατί τάχα μόνον ευνοούμενη κι' όχι σύζυγος και βασιλίσσα; Προσποητικός, όμως, όπως πάντα, σκέφτηκε ότι έπρεπε να βολιδοσκοπήσει πρώτα τη βασιλίσσα πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Μιά μέρα, λοιπόν, της είπε: — Ξέρετε, μεγαλειότατη, τί έβαλε στο μυαλό της αυτή η θεότρελλη ανηψιά μου; Είναι τόσο παρόλογο που διατάζω να σας το πώ... 'Εγώ, φυσικά, δεν αποδίδω καμιά σημασία σ' αυτό... 'Ε, λοιπόν, αυτή η ανόητη είναι βέβαιη ότι ο βασιλιάς θέλει να την παντρευτεί!

Η ανηψιά ΤΟΥ ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΥ

Η "Αννα η Αυστριακή είχε υποδουλωθεί τόσο πολύ στον πανίσχυρο πρωθυπουργό, που δεν τολμούσε ποτέ να εκφράσει γνώμη διαφορετική από τη δική του. Αυτή τη φορά, όμως, η βασιλική αξιοπρέπεια της υπερίσχυσε.

— Δεν νομίζω, κύριε καρδινάλιε, πως ο βασιλιάς μπορεί να ξεπέσει σ' αυτό το σημείο, του απάντησε. 'Αλλ' αν τυχόν του πέρασε από το μυαλό αυτή η ιδέα, σας βεβαιώ ότι ολόκληρη η Γαλλία θα ξεσηκωθεί εναντίον σας κι' ότι εγώ ή ίδια θα μπώ επί κεφαλής των έχθρών σας, παίρνοντας μαζί μου και τον δευτερότοκο γιό μου... Ο πρίγκηπας του Κοντέ, που ο στρατός κι' ο λαός τον λατρεύουν έπειτα από τις πρόσφατες νίκες του κι' οι άλλοι βασιλικοί πρίγκηπες θα με υποστηρίξουν.

Ο καρδινάλιος κατάλαβε. Κι' ανέκρουσε άμεσα πρύνη. Πήρε τότε την απόφαση να εναντιωθεί μ' όλες του τις δυνάμεις σ' αυτό το είδύλλιο.

'Αλλ' ο Λουδοβίκος 14ος ήταν παράφορα έρωτευμένος. Μιά μέρα, λοιπόν, πήγε στο σπίτι του καρδινάλιου και του ζήτησε ταπεινά το χέρι της ανηψιάς του.

Μεγαλειότατε, απάντησε με σταθερή φωνή ο καρδινάλιος, όσο βρίσκομαι στη θέση που η μεγαλοψυχία σας μου έδωσε, δεν θα επιτρέπω ποτέ ένα γάμο που θα άμαυρώσει τη δόξα σας...

Ο βασιλιάς έφυγε άγανακτισμένος κι' έτρεξε στη μητέρα του.

— Αν δεν πάρω τη Μαρία, θα σκοτωθώ! της είπε. Εκείνη τρόμαξε και φώναξε άμεσα τον Μαζαρίνο.

Κύριε καρδινάλιε, του είπε, νομίζω πως πρέπει να δείξετε επιείκεια σ' αυτά τα παιδιά που αγαπιούνται...

'Αλλ' ο Μαζαρίνος, που καταλάβαινε πώς η θέσι του θα κλονιζόταν ανεπανόρθωτα αν επέτρεπε αυτό το γάμο, στάθηκε άμεταπειστος.

Μεγαλειότατη, απάντησε στη βασιλίσσα, είσαατε μιά γυναίκα άδύνατη και άστατη... 'Αλλά δεν θα σας αφήσω να παρασυρθείτε από τα αισθήματά σας... Μάθετε, λοιπόν, ότι η ανηψιά μου δεν θ' ανεβή ποτέ στο θρόνο της Γαλλίας!

Και, χωρίς να χάσει καιρό, εξώρισε τη Μαρία στη Λωρραίνη και την διέταξε να φύγει σε μιά ώρα από το Παρίσι μαζί με τις δυο μικρότερες αδελφές της. Από τ' άλλο μέρος, παρέστησε στο βασιλιά την ανάγκη να δεχθεί ως σύζυγο την ινφάντη της 'Ισπανίας Μαρία - Τερέζα.

Μεγαλειότατε, του είπε, ο γάμος αυτός θα τερματίσει έναν πόλεμο που συνεχίζεται από είκοσι χρόνια.

Ο νεαρός βασιλιάς έβλαψε, σύρθηκε στα δόδια του καρδινάλιου, απείλησε ότι θ' άφηνε το θρόνο του και θάφευγε από τη Γαλλία, αλλά, από τέλος, υποχώρησε. Οι γάμοι του με τη Μαρία - Τερέζα έγιναν έπειτα από λίγον καιρό.

Ο Μαζαρίνος πάντρεψε αργότερα τη Μαρία με τον πρίγκηπα Λορέντζο - Ονούφριο Καλόννα, δούκα του Ταλιακόζο και καντόσταυλο του βασιλείου της Νεαπόλεως. 'Αλλ' ο γάμος της δεν της έδωσε την ευτυχία. Η σκέψη της έτρεχε στο Λουδοβίκο 14ο.

Μιά μέρα, ο Κολόννα, την ώδηγησε σ' ένα δωμάτιο, στο υπερώο του μεγάρου του και της είπε:

— Κυρία, να το δωμάτιο όπου κοιμόταν ο παππούς σας όταν ήταν καμαριέρης του δικού μου...

Έπειτα απ' αυτά τα προσβλητικά λόγια, η Μαρία έφυγε από την 'Ιταλία και περιώδεψε σε διάφορες χώρες της Εύρωπης, ζώντας μιά ζωή από περιπέτειες και σκάνδαλα.

Κάποτε, τέλος, αποφάσισε να ξαναγυρίσει στη Γαλλία. 'Αλλά συνάντησε παντού ψυχρή υποδοχή. 'Όλοι την είχαν ξεχάσει. Ο ίδιος Λουδοβίκος 14ος, που είχε ριχτεί τώρα σε καινούργιους έρωτες, δ' ανήλικη με την ιδή. Στο μεταξύ, ο άντρας της είχε πεθάνει. Η Μαρία έσκαψε τότε το δρόμο της 'Ιταλίας. 'Αλλά παντού όπου πήγε, συνάντησε την ίδια ψυχρή υποδοχή.

Η Μαρία Μαντσίνη πέρασε τα τελευταία χρόνια της ζωής της σ' ένα μοναστήρι, με μόνη συντροφιά τις θλιβερές αναμνήσεις της...

... Γείε σας παιδιά, και μην ξεσυνερίζετε τη μαμά!

Μ.ΤΑΛΛΙΑΣ

Η ΕΠΟΠΙΟΓΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Η άπεργία του Κολοράντο

Η άπεργία των ανθρακωρύχων του Κολοράντο, που κηρύχθηκε τον Σεπτέμβριο του 1913, είναι μια από τις πρώτες μεγάλες άπεργιακές εκδηλώσεις των Ηνωμένων Πολιτειών. Κράτησε πολλούς μήνες και εξελίχθηκε σε πραγματική τραγωδία, η οποία συνεκίνησε τότε την διεθνή κοινή γνώμη.

Στην άπεργία αυτή, της οποίας τα συνθήματα δεν ήταν άπαναστασιακά, αλλά απέβλεπε μόνο στη βελτίωση των συνθηκών ζωής των εργατών, σημαντικό ρόλο έπαιξαν οι Έλληνες ανθρακωρύχοι.

Όπως άφηγούνται οι έφημερίδες της εποχής, μόλις εξεδηλώθη η πρόθεση άπεργίας, η Έταιρεία της οποίας διόκητι ούσαν πέντε δρυχεία του Λώντλιν διέταξε τους εργάτες να έκκενώσουν μέσα σε λίγες ώρες τις κατοικίες στις οποίες διέμεναν. Οι εργάτες - 11 χιλιάδες επί 13.000 συνολικά - διέκοψαν την εργασία τους και εγκατέστησαν τις κατασκηνώσεις τους γύρω στα δρυχεία, ώστε να έλυνκουν τους άπεργιοπάστες.

Η πρώτη έδωμάδα πέρασε με σκεπτική πούκια, αλλά οι άπεργοί έφρόντισαν να προμηθευθούν λίγα όπλα για την άντιμετώπιση της άντιδράσεως των πρακτόρων των έπιχειρήσεων, οι οποίοι έν τώ μεταξύ είχαν εξασφαλίσει και την προστασία ένόμιμων δυνάμεων που είχε θέσει στη διάθεσή τους ο Κυβερνήτης της Πολιτείας.

Από τους Έλληνες ανθρακωρύχους, οι περισσότεροι ήταν στην κατασκένωση Λώντλιν, όπου υπήρχαν 1200 περίπου εργάτες 20 έθνικοτήτων. Φαντάζεται κανείς τί είδους βαρβαλότητα ήταν εκεί μέσα, άν ληφθή ύπ' όψιν ότι οι περισσότεροι δεν ήξεραν παρά τί μητρική τους γλώσσα.

Μ' όλα ταύτα οι κοινές επιδιώξεις είχαν δημιουργήσει μιάν άμύοσφαιρα φιλίας και κατανόησης.

Η κατάσταση δεν άργησε να επιδεινωθή ύστερα από λίγες μέρες σκεπτικής ήρεμίας. Οι άπεργοί έμπόδιζαν τους άπεργιοπάστες να πιάσουν δουλειά κι' οι πρόκτορες των Έταιρειών κατοικούσαν κάθε άπεργό που έπεφτε από τα χέρια τους, κυρίως εκείνους που προσπαθούσαν να πάρουν άπό τις κατοικίες τους όσα πράγματα είχαν έγκαταλείψει κατά τις βιαστική άναχώρησή τους.

Στις 7 Οκτωβρίου 1913 σημειώθηκαν οι πρώτες άιματώδεις συμπλοκές και στις 31 Οκτωβρίου έπενέθη η πολιτοφυλακή της Πολιτείας με την έντολή να άποφύγισι τόσο τους άπεργούς, όσο και τους άνθρώπους των έπιχειρήσεων.

Ένας από τους άρχηγούς της άπεργίας ήταν ο Λούις Τίκας, ένα γενναίο Κρητικόπουλο, άπό το Ρέθυμνο, άπόφοιτος του Πανεπιστημίου των Άθηνων που η μεγάλη άνάγκη τον είχε υποχρεώσει να εργασθή προσωρινά στα δρυχεία. Όλοι άνεξαιρέτως τον άγαπούσαν και πειθαρχούσαν στις υποδείξεις του.

Η πολιτοφυλακή, παρά τις υποσέσεις περί άμεροληψίας, πήρε άπρόκαυπτα θέσι ένάντιον των άπεργών. Καί με την πρώτη εύκαιρία συνέλαβε τον Τίκας, χωρίς δι- καιολογία. Τόν έρριξε στις φυλάκες και τον βασάνισε.

Η άπεργία συνεχιζόταν επίμονο, σκληρά. Οι ανθρακωρύχοι άπέφευγαν να δώσουν ύσφαιρες συγκρούσεις. Είχαν τακτοποιήσει κατά κάποιον τρόπο τη ζωή τους και ήσαν άποφασισμένοι να έπιμεινουν έως ότου άναγκασθούν οι έπιχειρήσεις να

δεχθούν τα κυριώτερα αίτήματά τους. Στις 19 Άπριλίου 1914 οι Έλληνες της άπεργιακής κατασκένωσης του Λώντλιν γιόρτασαν το Πάσχα με χαρές και τραγούδια. Άκριβώς αυτή την ημέρα βρήκε η ένοπλη δύναμις που φρουρούσε την περιοχή, να εξεπολύση την τρομοκρατική της επίθεση, η όποια μετεδλήθη σε πραγματική τραγωδία.

Στο διάστημα που μεσολάβησε είχε άπολυθή άπό τις φυλάκες ο Τίκας, ο όποιος έπαινήθε στην ήγική θέσι του άμέμεσα στους Έλληνες και ξένους άπεργούς.

Η ημέρα και η νύκτα του Πάσχα πέρασε μέσα σε μιάν άμύοσφαιρα έπιχειμένης θυέλλης, πράγμα που φαινόταν καθαρά άπό τις ύποπτες κινήσεις της πολιτοφυλακής. Άλλά το πρωί της επομένης ξέσπασε η μπόρα.

Σύμφωνα με τις περιγραφές των έφημερίδων της εποχής μερικοί άνδρες της πολιτοφυλακής παρουσιάστηκαν το πρωί της Δευτέρας 20 Άπριλίου στον καταυλισμό των άπεργών του Λώντλιν, ζητώντας ένα εργάτη ο όποιος δίδεν έκρατείο παρά την θέλησή του. Στόν επί κεφαλής του άποσπάματος παρουσιάσθηκε ο Έλλην Τίκας, ο όποιος έβεβαίωσε ότι δεν υπήρχε κανείς τέτοιος εργάτης. Ο Τίκας πήρε τότε έντολή άπό τόν ταγματάρχη Χάμπτον να παρουσιασθή στην έδρα της πολιτοφυλακής, αλλά άπάντησε ότι δεχέται να συναντήσει τόν ταγματάρχη στο σιδηροδρομικό σταθμό, που βρισκόταν στην «ούδτερη ζώνη».

Πραγματικά ο Έλλην ήγέτης των άπεργών του Λώντλιν, έφθασε στο προαέριο- σμένο σημείο, όπου διέπιστωση με έσπλη- ζι του ότι η πολιτοφυλακή ήταν παρατεταμένη σε θέσι μάχης. Δεν πρόλαβε να ρωτήσει τί συμβαίνει κι' άκουσε το φοβερό κρότο μιας βόμβας που έξεράγη κοντά τόν στρατόπεδο της πολιτοφυλακής.

Δέν υπήρχε άμφιβολία ότι έπρόκειτο περί σκηνοθετημένης ένεργειας, η όποια θα έδινε την άφορη στην έντολή εκείνη δύναμη να έπιτεθή κατά των άπεργών. Οι όλιγοί εργάτες που είχαν προμηθευθή όπλα-περί τους 50-βγήκαν άμέσως άπό τήν κατασκένωση να δούν τί συμβαίνει. Έκείνη τη στιγμή ο ταγματάρχης Χάμπτον, που είχε όργανώσει τη σκευωρία, φώναξε στον Τίκας να διατάξη τους άνδρες του να άποσυρθούν άπειλώντας ότι άλλως θα κάνουν χρήση βίας.

Γιά να έμποδισι την έντελως άδικαιολόγητη άιμοτοχούσα-καί άφού άντελήφθη ότι έπρόκειτο περί σκηνοθετημένου έγκλη- ματικού τεχνάσματος- ο Έλλην ανθρακωρύχος έβγαλε ένα όπλο μαντήλι και άνεμίζοντας το έτρέφε προς τόν καταυλισμό, φωνάζοντας στους ένοπλους συνάδελφους του να γυρίσουν πίσω.

Πραγματικά οι ένοπλοι συμοσφώθηκαν, αλλά τη στιγμή εκείνη άκούσθηκαν οι έκρηξεις δύο άλλων βομβών στην περιοχή της κατασκένωσης της πολιτοφυλακής και τα μυδραλλιοδόλα που είχαν σπεί- ρη κατέναντι άπό τις σκηνές των άπεργών άκριβώς την προηγουμένη νύκτα άρχισαν να βάλλουν χωρίς διάκριση.

Τό τί έπακολούθησε δέν είναι εύκολο να περιγραφθή. Τα γυναικόπαιδα που κοιμόταν άνυπόπτα μέσα στις σκηνές, βρέθηκαν ζαφνικά σε μιάν κόλασι μάχης. Οι σφαίρες, των πολιτοφυλάκων σκότωναν άδύους ανθρώπους. Έξαλλα τα γυναικόπαιδα προσπαθούσαν να κρυφτούν μέσα στα πηγιάδι ή τις χαρδές, μά οι σφαίρες τα εύρισκαν παντού.

Ο Τίκας έτρεχε άπό τό ένα μέρος της κατασκένωσης στο άλλο, προσπαθώντας να σώσι τις γυναίκες και τα παιδιά των εργατών που έπεσαν κάτω άπό τις δολοφονικές σφαίρες. Σε μιάν στιγμή όμως έπεσε στα χέρια των πολιτοφυλάκων, οι όποιοι έπεκρίθησαν άπό τόν κρεμάσαν. Τότε ο ύπομνηταρχος Λήντφερντ τόν κτύπησε στο κεφάλι με τόν υποκόπανο του όπλου του τόσο δυνατά, ώστε έσπασε ο υποκόπανος. Λίγα λεπτά άργότερα ο ήρωικός Έλλην έδεικνυε τρεις σφαίρες οι όποιες τόν άποτελείωσαν.

Τήν ίδια μέρα οι πολιτοφυλάκες σκότωσαν κι' ένα άλλον Έλληνα, τόν Χάρ. Κώστα, ο όποιος την ώρα που ξεφυγόυσε τραγούδισε παροτρύνοντας τους συναδέλφους του να έπιμεινουν στον άγώνα. Μαζί με τόν Κώστα σκότωσαν και τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

Η άνθρωπιστική του Λώντλιν άνυστά- τωση άχι μόνο την Άμερική, αλλά τόν κόσμο όλόκληρο. Ήταν η μεγαλύτερη θυσία που είχε προσφέρει η εργατική τά- ξις στη διεκδικησι των δικαιωμάτων της.

Όλος ο άμερικανικός τύπος στήριγμά- τος έανακρίσεις, οι όποιες έρριξαν όλες τις εύθυνες εις βάρος των έπιχειρήσεων. Έν τώ μεταξύ ο Λούις Τίκας, το γενναίο Κρητικόπουλο, είχε άναδειχθή το σύμβολο του εργατικού κόσμου της Άμερικής.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Είσαοτε γυναίκα 100 %;

Κάθε ζωντανό όν, τη στιγμή του σχηματισμού του, παίρνει ένα άρισμένο φύλο. Άλλά το φύλο αυτό δέν είναι άπόλυτα ξεκαθαρισμένο. Για ν' άναπτυχθή τελείως (φυσική διαπλασις, τάσεις, ψυχοσύνθεσις) και να διαδραματισή άρμονικά τó ρόλο του, πρέπει να ύποστη άρισμένες άρμονικές επιδράσεις.

Οι όρμονες έχουν διπλή άποστολή. Άπό τό ένα μέρος, συντελούν στην κανονική ανάπτυξη του φύλου. Άπό τό άλλο, τó ξεχωρίζουν άπό τό αντίθετο φύλο, καταπνίγοντας τις λαθάνουσες τάσεις, που δέν τού ταιριάζουν και ένισχύοντας ταυτόχρονα εκείνες που τού ταιριάζουν. Μπορούμε να πούμε, λοιπόν, ότι στα πρώτα βήματα κάθε όντος, γίνεται ένας άνταγωνισμός μεταξύ των δύο φύλων, ως τη στιγμή που τó ένα ύπερισχύει άπό τό άλλο και παίρνει την προέχουσα θέσι.

Άλλά η νίκη αυτή δέν είναι άπόλυτη. Χωρίς να μιλήσουμε για τις παθολογικές καταστάσεις, τα δύο φύλα συνυπάρχουν και στον κανονικό άνθρωπο. Μ' άπλούστερα λόγια, ο άνδρας διατηρεί μέσα του κάποια στοιχεία θηλυκότητας, όπως και η γυναίκα διατηρεί κάποια στοιχεία άνδρικότητας. Γύρω στα 45 για τη γυναίκα και γύρω στα 55 για τόν άνδρα, οι όρμονες παύουν να έκτελούν τόν προστατευτικό ρόλο τους. Οι έκκρισεις των άδένων εξασθενίζουν βαθμιαία και βλέπουμε τότε τό εξής περίεργο φαινόμενο: οι άνδρες τείνουν προς τη θηλυκότητα (η φωνή τους γίνεται πιο λεπτή, τό βήμα τους άσταθές κλπ.), οι δέ γυναίκες τείνουν προς την άνδρικότητα (τό πρόσωπό τους γεμίζει τρίχες, η φωνή τους γίνεται βραχνή, παίρνουν ύφος έπιτακτικό κλπ.).

Οι βιολόγοι μάς λένε, ότι οι γυναίκες είναι πιο έπιτυχημένες. Άπλάδι, ότι είναι περισσότεροι γυναίκες, παρ' όσον οι άνδρες.

Οι ψυχολόγοι, άπό τ' άλλο μέρος, ύποστηρίζουν, ότι ο βαθμός της έλξεως που μιάν γυναίκα άσκει στους άνδρες εξαρτάται άπό τη θηλυκότητά της. Μ' άπλούστερα λόγια, ότι οι άνδρες τρέχουν πίσω άπό τις γυναίκες, που είναι περισσότερο γυναικείες.

Γιά να μάθετε, λοιπόν, ποιά είναι η έπιδρασι που έχετε στους άνδρες, πρέπει να εξασκισώτε ποιά είναι ο βαθμός της θηλυκότητάς σας. Είσαοτε, άρα γε, γυναίκα 100 %; Η ύστερείτε; Καί σε μικρό ή σε μεγάλο βαθμό;

Ποιά, όμως, είναι τα στοιχεία της θηλυκότητος;

Ο δόκτωρ Γάρρου Μάρτιν, διευθυντής του ψυχολογικού Ινστιτούτου της Φιλαδέλφειας, τα καθώρισε, σε γενικές γραμμές, ως εξής:

Α'. Σωματικά στοιχεία

Άνάστημα: 1 μ. 56 - 1 μ. 65. Μιά γυναίκα με άνάστημα κάτω άπό 1 μ. 43 ή πάνω άπό 1 μ. 67, δέν προσελκύει στον ίδιο βαθμό τους άνδρες όσον μιάν άλλη με κανονικό ύψος.

Βάρος: Τό ιδεώδες βάρος της γυναίκας είναι 52 - 65 κιλά. Η γυναίκα που έχει βάρος κάτω άπό 38 κιλά, ύστερεί άπό τήν άποψη της σωματικής διαπλασεως και δέν παρουσιάζει τις άρμονίες εκείνες που προ-

καλούν την προσοχή των άνδρων. Η γυναίκα, έξ άλλου, που έχει βάρος έπάνω άπό 72 κιλά, τούς τρομάζει με τήν πληθωρική της.

Κεφάλι: μέτριο. Τό πολύ μικρό ή τό πολύ όγκώδες, άποτελούν σοβαρά μειονεκτήματα για τη γυναίκα.

Μαλλιά: μακρύα και άπαλά, σαν μεταξένια. Τα άραιά, όπως και τα πολύ σκληρά, μειώνουν τη γοητεία της γυναίκας.

Μέλη: λεπτά. Τα πολύ όγκώδη, όπως και εκείνα που οι μύς των έχουν άναπτυχθή εις βάρος της άρμονίας των γραμμών, είναι άντισταθητικά στη γυναίκα.

Μέση: πρέπει να ξεχωρίζη με τρόπο σαφή. Οι γυναίκες με τετράγωνη πλάτη δέν άρέσουν στους άνδρες.

Δέρμα: άπαλό και τρυφερό. Η γυναίκα που έχει άγριο δέρμα, διάχειρι άπό κοντά της τούς άνδρες.

Φωνή: μιάν γυναίκα πρέπει να έχη φωνή, σοπράνο. Οι κοντράλτες κι' οι βαθύφωνες, βρίσκονται πιο κοντά στον άνδρα.

Τρίχωμα: έλάχιστο ή καθόλου άναπτυγμένο.

Κινήσεις: κυματιστές και χαριτωμένες.

Β'. Διάνευα

Η διάνοια της γυναίκας πρέπει να είναι περισσότερο συνθετική παρά αναλυτική. Κι' έπειδή δέν έχει την ικανότητα της άντοχη για να έμβασθη στα πράγματα, πρέπει να μισή νά τα αντίλαμπάνεται, με τήν πρώτη ματιά. Όλοι έξέρουμε, άλλωστε, ότι η γυναίκα άναπληρώνει με τις αισθητικές της ικανότητες τις τυχόν άτέλειες τού μυαλού της.

Γ'. Ψυχολογικές - Τάσεις

Τό κυριώτερο γνώρισμα της γυναίκας είναι τό αίσθημα της μητρότητος. Η γυναίκα που δέν τό έχει, δέν είναι γυναίκα. Οι μοιραίες π. χ., μ. όλο που θα μπορούσε να φαντασθή κανείς τό αντίθετο, είναι έλάχιστο ή καθόλου γυναίκες.

Ένα άλλο γνώρισμα της θηλυκότητος, είναι η φιλαρέσκεια. Στη γυναίκα 100 % η φιλαρέσκεια συνυπάρχει με τήν αίσθησύνη και τήν εύαισθησία.

Στη γυναίκα, έξ άλλου, είναι έμφυτα η τάσι προς τήν όνειροπόλησι, η άγάπη προς τήν άσχη, τα άρώματα και τα ζωρά χρώματα και η καλαισθησία.

Η γυναίκα 100 % πρέπει ακόμη να έχη κάποια νοχέλεια. Οι γυναίκες που κανονίζουν την ημέρα τους με τήν άκρίβεια και τήν κανονικότητα ενός ρολοιού, ύστερούν τήν θηλυκότητα.

Νά, λοιπόν, ποιά είναι τα στοιχεία της θηλυκότητος στη γυναίκα. Για να προσελκύετε τούς άνδρες, πρέπει να τα έχετε όλα ή τουλάχιστον τα περισσότερα άπό αυτά. Οι άνδρες γι' αυτά και τούτα έξαρτώνται και για τίποτε άλλο. Γιατί σάς έλκουν πρό παντός γυναίκα, τούς άπογοητεύει καισι άπό τόν τύπο σας. Κι' αυτή ακόμη η καί τούς άπομακρύνει.

Χαριτωμένη έπιτοπωλήτιζε τη ζωή, τα κατρίστια της κι' η κάποια έλαφρότητα με τήν όποια άντιμετωπίζει τη ζωή τούς ένθουσιάζουν. Οι άνδρες είναι άτέλειες μοι να σάς συγχωρήσουν όλες τις άτέλειες τού φύλου σας. Εκείνο, όμως, που δέν θ' άνεχθούν ποτέ, είναι οι σάς ίδουι σαν ένα άποτυχημένο αντίγραφο τού έαυτού τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τρεις βασικές πλάνες.

Πενήντα άντρες και έφτα γυναίκες της Δυτικής Γερμανίας προσφέρθηκαν να πάνε έθελοντικά στα στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας της Σιδηρίας, για να άνταλλάξουν με Γερμανούς αιχμαλώτους τού τελευταίου πολέμου!

Στην λίπη και σπαρτιατική δήλωσι, που υπέγραψαν οι 57 έθελοντές, δέν παραλείπουν να τονίσουν, ότι «ένεργουν με πλήρη επίγνωσι όλων των πιθανών συνεπειών».

Άνόμεσα στους πενήνταεφτά αυτούς άνθρώπους, δέν υπάρχουν τυχοδιώκτες, που να ξεκινούν για τήν μοναδική αυτή περιπέτεια, έθελοντας να ξεφύγουν άπό ένα άδιέξοδο, ή άπό περιέργεια για τό άγνωστο. Δέν υπάρχουν ούτε (παλαβοί), που να πήραν αυτή τήν άπόφασι σε μιάν στιγμή έξάρσεως και έμπολαίου ένθουσιασμού, άγνοώντας τήν πραγματική σημασία της. Είναι όλοι άνθρωποι έπαγγελματικά άποκαταστημένοι, με εξασφαλισμένο μέλλον και σταθερό εισόδημα, με χαρακτήρα νηφάλιο και πλήρη εύθύνη για τήν πράξι τους.

Η όργανωσι της «δοιπτικής Άλληλεγγύης» τού Μονάχου, που ίδρύσε τό 1946 ο Άλντς Έτ, και που είχε τήν πρωτοβουλία της παράξενης αυτής σταυροφορίας, δέν έπίσης κανέναν για να λάβη μέρος, ούτε έκανε τήν παραμικρή προπαγάνδα. Μιά άντανακινωσι, που δημοσίευσε στις έφημερίδες, ήταν άρκετη, για να κάνουν τούς 57 έθελοντές να προσφερθούν.

Όλόκληρα χρόνια, ο Άλντς Έτ, που τό 1946 είχε σώσει χιλιάδες Γερμανούς φοιτητές άπό τήν τραγική άδελότητα με τήν άξιοποιήσι τού όργανώσι του, δέν έπαψε να άγωνίζεται για τήν έπιστροφή στην πατρίδα τους των αιχμαλώτων τού πολέμου, που εξακολουθούν ως σήμερα να βρίσκονται στη σοβιετικά στρατόπεδα.

Έφ'ετος, άφού όλοι ως τώρα οι άγώνες του άποδείκνυαν μάταιοι, είχε τήν σκέψι να όργανώσει τήν έθελοντική σταυροφορία που άναφέραμε.

(Με τόν τρόπο αυτό - έδήλωσε - θελήσαμε να δείξουμε, κάνοντας μιάν θυσία έξ άπό τα όρια τού άνομιένουμένου και τού συνθημένου, πως δέν έχομε ξεγράψει τούς άδελούς και τις άδελές μας των στρατοπέδων της Σιδηρίας. Ξέρουμε πως, άν οι Ρώσοι εξακολουθούν να κρατούν ο' αυτά τα στρατόπεδα τούς αιχμαλώτους πολέμου, καθώς και τούς άντρες, τις γυναίκες και τα παιδιά, που μαζεύσαμε άπό τις άνοητικές έπαρχιες, τό κάνουν, έπειδή θέλουν να έχουν άνέξοδο εργατικά χέρια. Τους προσφέρουμε, λοιπόν, έλευθερούς έθελοντές, ύγιεις και ρωσολόγους άντρες και γυναίκες, για να εργαστούν στην θέρσι εκείνων, που έονάζονται εκεί άπό δέκα ως δώδεκα δόλοκληρα χρόνια.)

Τα νρούματα, που έστειλαν στον Άλντς Έτ οι πενήντα άντρες και οι έφτα γυναίκες, που προσφέρθηκαν ως έθελοντές, δείκνυν ολοκάθορα τί τούς παρακίνησε ο' αυτή τήν άπόφασι.

Μιά άπλή κωμική τού έγγραφε: «Ήμουν δεκαέφτα χρονών, όταν παντρεύτηκα. Είχαμε τρεις γιους, ο άνδρας μου κι' έγώ. Ο πιο μεγάλος σκοτώθηκε στον Βόρειο Παγωμένο Όκεανό. Ο δεύτερος πνίγνικε ο' ένα υποβυθικό που βυθίστηκε έξ άπό τις άμερικανικές άκτες. Ο τρίτος πνίγνικε ο' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο στην Άφρική. Ο άνδρας μου σκοτώθηκε στη Ρωσία. Έτσι, έβρισκα μόνι.

Ήθελαν δύσκολο να σάς πώ, τί είναι για μιάν γυναίκα να χάσι τέσσερες άντρες. Θείνοντας, μου είπαν: «Θά δούμε κι' είσις λίγο τόν κόσμο...»

Τούτος άποκρίθηκε:

«Ναι, αλλά μη ξεχάσετε να ξαναγυρίστε...»

Δέν ξαναγύρισαν, ούτε ο άνδρας μου, ούτε τα παιδιά μου. Δέν μου έμεινε άπ' αυτούς παρά η θύμις μου, δυό-τρεις φωτογραφίες, λίγα νρούματα...»

Μά τί κάθουσι και σάς τα νούφα δ' αυτά; Οι νεκροί δέν ξαναγυρίζουν. Μπορούν όμως, να ξαναγυρίσουν οι ζωντανοί. Οι Ρώσοι θέλουν χέρια να τούς δουλεύουν κι' ένα δουλεύει όην άντρας. Γι' αυτό θέλω να μ' άνταλλάξουν ο' έναν άντρα άπό τα ρωσικά στρατόπεδα αιχμαλώτων. Ένας άντρας άντικει στην γυναίκα του. Στην γυναίκα του και στην οικογένειά του. Οι όλοι μου κοιμούνται για πάντα στην έξην νη. Άλλά μιάν άνυνστη γυναίκα θα με συλλογιστή, όταν δ' ή τόν άντρα της να νυκλή έπειτα άπό δέκα χρόνια κοντά της.)

Η Κριστιάνε Λάουμπε, μιάν Γερμανίδα νοσοκόμα, που άναγκάζεται τόσο ο' ένα νοσοκομείο της Ζυρίχης, προσφέρθηκε να προστάθι άπό τήν δουλειά της, για να πάη σε στρατόπεδο στη Σιδηρία.

(Μη νομίζετε - έγραψε - πως δέν ξέρω τί με περιμένει. Είμαι άπό τήν Σιλεσία και, όπό τις άκρες τού 1945 ως τήν τέλη τού 1946, βρισκόμουν στα χέρια των Πολωνών, που έχουν γίνει κύριοι της πα-

Η Κριστιάνε Λάουμπε, άπό τήν Σιλεσία, που έζησε δυό χρόνια στην πολωνοκρατούμενη πατρίδα της και που τώρα προσφέρεται να ξαναγυρίσι εκεί, για να φύγουν άλλοι...

ΠΡΟΣΦΕΡΟΝΤΑΙ ΝΑ ΠΑΝΕ

έθελοντικά στη Σιδηρία!

Πενήντα άντρες και έφτα γυναίκες της Δυτικής Γερμανίας ζητούν να άνταλλάξουν με Γερμανούς αιχμαλώτους πολέμου, που κρατούνται ακόμη στα ρωσικά στρατόπεδα.

Τρίδας μου, Μ' έβαλαν να κόβω ξύλα, να ζουστρίζω τ' άλογα, να κάνω τις βαρειές δουλειές στα σπιτία τους. Κατάφερα, με χίλια βάσανα, να τούς ξεφύγω. Ύπαρχον, όμως, άλλοι, που δέν ξεφύγανε ποτέ, έδω και δέκα χρόνια. Τό σκέφτηκα αυτό και πήρα ώριμα τήν άπόφασί μου...»

Ο Γκέοργκ Ρόσμους, δάσκαλος ο' ένα δημοτικό σχολείο τού Πασσάου, έγραψε στον Άλντς Έτ:

(Τήν άνοιξη τού 1945, η μονάδα μου πολέμουσε έξ άπό τό Μπρεσλάου. Έγώ είχα πληγωθή στο χέρι και στην πλάτη και είχα άπομείνει μόνος, νύκτα, ο' ένα χιονισμένο όδσο. Προσπάθησα να κινηθώ, αλλά είδα πως ήταν άδύνατο. Μακριά, άκούγονταν ο θόρυβος της μάχης και οι φωτοβολίδες κατουράζαν τόν αέρα.)

Σε μιάν στιγμή, κάποιος πέρασαν άπό κοντά μου. Ξεκώρια καθαρά πως μιλούσαν ρωσικά. Με τό γέρο μου χέρι, έβγαλα τό περιστρεφό. Προτίμουσα να σκοτωθώ, παρά να πιάσω στα χέρια τους. Έκείνη, όμως, προσπέρασαν χωρίς να με άντιληφθούν. Άφρασα άποκαυμμένος τό περιστρεφό να πιάσι πλάι μου και μετρούσα τις άτέλειες της όρε. Ο πόνος άπό τις πληγές μου είχε γίνει έθελοντικός.

Θάπρεπε πιά να κόντευε να έπιμερώσι, όταν αλοδένθηκε κάποιον να έχη σκέψι άπό πάνω μου και να με κυττάξη.

Άνοιξα τα μάτια κι' άντίκρισα έναν ύπασιωματικό, με άγρια γένεια που τού σκέπασαν τό πρόσωπο.

«Αιχλωτός, με σήκωσε στα χέρια και με φορτώθηκε στις πλάτες του. Θάπρεπε νύκτα δέναι άδρες προσπάσιες, μ' έμένα στους ώμους του, χωρίς να με άφήνι κάτω ούτε μιάν στιγμή για να ξεκουρασθή. Ρεπου φτάσαμε ο' ένα πρόχειρο στρατιωτικό νοσοκομείο και με παρέδωσε στον γιατρό, δέν είχαμε άνταλλάξει ούτε λέξη. Έπειτα, έκανε μεταβολή κι' άπομακρύνθηκε, για να λάβη πάλι μέρος στη μάχη.

Δέν έμαθα ποτέ ποιάς ήταν ο άγνωστος σωτήρας μου. Τό μόνο, που έμαθα, ήταν πως η μονάδα τού έζοντώθηκε ολόκληρη, λίγες μέρες άργότερα, σε μιάν συμπλοκή με τούς Ρώσους.

Εκείνον, δέν ύπαρξ πιά να τόν βοηθώ. Μπορώ, όμως, να βοηθήσω έναν άλλο σύντροφό με, γι' αυτό προσφέρω μαι ν' άνταλλάξω ο' έναν άειμώλυτο άπό τό ρωσικό στρατόπεδο...»

Με τήν μεσολάβησι τού Διεθνούς Έρυθρού Σταυρού, η προσφορά των 57 έθελοντών διαβιβάστηκε στη σοβιετική κυβέρνηση, που είναι και άρμοδια για ν' άποφασισι άν θα δεχτή.

Ο γιατρός είχε μπη ξαφνικά στο γραφείο του και είδε τη Ζερμαίν να κυττάει τη φωτογραφία του.

— Τι κάνεις εκεί, Ζερμαίν; τη ρώτησε.

— Τίποτα, γιατρέ. Τακτοποιώ το γραφείο σας.

— Μη λες ψέμματα! Κυττάεις τη φωτογραφία μου...

— Ή νέα κοκκίνισε.

— Λοιπόν, είν' αλήθεια, Ζερμαίν, ξανάπε ο γιατρός, και σ' μ' αγαπάς;

— Σας παρακαλώ, γιατρέ, έκανε αυτή και ξέσπασε σε κλάμμα.

— Γιατί εξακολουθείς να κρύβεσαι; Τό ξέρεις πώς σ' αγαπά κι' εγώ...

— Ήταν δύο χρόνια τώρα, πού όταν γύριζε στο σπίτι του, ο γιατρός Μαρσέλ Ναμπτόν, δειρευόταν νύχτη δίπλα του τη Ζερμαίν. Ή γυναίκα του, η Κριστίν, είχε πεθάνει, πριν από δέκα χρόνια...

— Ή Ζερμαίν τώρα στεκόταν μπροστά του, με σκυμμένο το κεφάλι.

— Πές μου, Ζερμαίν, την αλήθεια, μήπως έχεις κανέναν άλλο δεσμό; Υπάρχει κανείς άλλος;

— Ή νέα έγεννε ναί. Ο Μαρσέλ της έσφιξε το χέρι:

— Είσαι τριάντα χρονών. Δεν έπρεπε ν' αταπατῶμαι και ν' νομίζω πώς δεν μπορούσε να υπάρχει κάποιος άντρας στη ζωή σου...

— Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε αυτή, δεν είναι όπως τὸ φαντάζεστε.

— Άνοιξε μου την καρδιά σου, Ζερμαίν.

— Πίστευα στον έρωτα, είπα σε λίγο ή νεαρή γυναίκα, από κορίτσι. Ήμουν είκοσι πέντε χρόνων όταν τον γνώρισα. Συναντηθήκαμε στο τραίνο. Εγώ πήγαινα στο Παρίσι, σε μια θεία μου. Εκείνος δεν ξέρω πού... Πιάσαμε κουβέντα. Φιληθήκαμε έπειτα. Αὐτός ήταν πιά νέος από μένα. Άντι ν' κατεβώ στο Παρίσι, πήγαμε και οι δυο στη Λυών. Επισκεφθήκαμε την πόλη, τὰ μυσεία μαζί και ήμουν εὐτυχισμένη, τρελλή από τη χαρά μου. Είχα απέραντη εμπιστοσύνη σ' εκείνον. Έτσι...

— Έτσι, συνεχίσατε τὰ ερωτόλογά σας, τὰ φιλιὰ σας...

— Όχι μόνο τὰ φιλιὰ μας... Τού χάρισα δόλοκληρο τὸν εαυτό μου, ναί, δόλοκληρο! Τὸ πρωί, όταν ξύπνησα στην κάμαρα τού ξενοδοχείου, εκείνος είχε φύγει και με είχε αφήσει μόνη. Γι' αυτόν, ήμουν μονάχα μια περιπέτεια και τίποτ' άλλο. Κι' έτσι, σε μια μέρα και μια νύχτα, ὅλη ἡ ζωή μου καταστράφηκε...

— Ή Ζερμαίν σάπασε. Ο Μαρσέλ την

Σρωτικό

ΔΙΛΗΜΜΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

κυττάει. Έπειτα, τη ρώτησε σιγά:

— Τὸν αγαπάς ακόμα;

— Ποτέ μου δεν τὸν αγαπήσα. Ήταν μια νεανική τρέλλα.

— Άκουσέ με, Ζερμαίν, της είπε ὁ Μαρσέλ, χαϊδεύοντας ἀπαλά τὸ χέρι της, θέλεις νὰ με παντρευτῇς;...

— Πῶς; ψιθύρισε εκείνη.

— Σε ρώτησα ἂν θέλεις νὰ με παντρευτῇς, νὰ γίνης γυναίκα μου...

— Ή Ζερμαίν ξέσπασε σε δάκρυα, μὰ τὰ δάκρυα αὐτὰ τὴν ἀνακούφιζαν.

— Ή Ζερμαίν κι' ὁ Μαρσέλ θὰ παντρεύονταν, σὲ δεκαπέντε μέρες. Τώρα, ἡ νεαρή γυναίκα πῆγαινε κάθε μέρα στὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ. Εἶχε ἀρχίσει κιόλας τὰ καθηκόντα της νοικοκυράς...

— Ξέρεις, της εἶπε ἔν' ἀπόγευμα ὁ Μαρσέλ, καθώς ἔπαιρναν τὸ σαΐ τους, ὅτι ἔγινες πιά ὁμορφη;

— Ή Ζερμαίν χαμογέλασε. Ήταν αλήθεια, ἡ εὐτυχία τὴν ὁμορφαινε. Τὸ παρελθὸν ἦταν πιά τόσο μακριὰ και δεν θὰ ξαναγύριζε ποτέ πιά!...

— Ξαφνικά, χτύπησε τὸ κουδούνι και μπῆκε στὸ σαλόνι ἡ γρηὴ ὑπηρέτρια:

— Γιατρέ, εἶπε λαχανιασμένη, ἦρθε ὁ μικρὸς κύριος.

— Ὁ μικρὸς κύριος; ψιθύρισε ἡ Ζερμαίν.

— Ὁ γιός μου, ἀγάπη μου! της εἶπε ὁ γιατρός. Δεν σοῦ εἶχα μιλήσει ποτέ γι' αὐτόν... Ὁ Πιέρ κι' ἐγὼ δεν τὰ πᾶμε και τόσο καλά... Μία μέρα τσακωθήκαμε κι' ἀπὸ τότε ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι. Εἴμαστε τόσο διαφορετικοί στὸ χαρακτήρα!...

— Σε λίγο, μπῆκε στὸ σαλόνι ἕνας νέος ψιλλός, νόστιμος, εἰκοσιτριῶν περίπου χρόνων, πού φώναζε χαρούμενα:

— Γειά σου, μπαμπά! Στοιχηματίζω πὼς δεν με περιμένεις! Έμαθα πὼς πρόκειται νὰ παντρευτῇς και ἦρθα νὰ γνωρίσω τὴ μητριά μου, εἶπε γελώντας εἰρωνικά.

— Σταμάτησε νὰ μιλά, γιατί εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία της Ζερμαίν, πού τὸν κύτταζε κάτωχρη. Ὁ πατέρας του τότε τοῦ εἶπε:

— Πιέρ, σοῦ παρουσιάζω ἡ μηστή μου, τὴ δεσποινίδα Ζερμαίν Ρουδιέ...

— Χαίρω πολύ...

— Όταν ἔφαγαν και οἱ τρεῖς μαζί, ὁ γιατρός πῆγε γιὰ λίγο στὸ γραφείο του. Ή Ζερμαίν ἀπόμεινε σιωπηλή, μὰ ὁ Πιέρ της εἶπε:

— Λοιπόν, ἐσύ ἐδῶ;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω, λυπήσου με, τοῦ ἀπάντησε ἱκετευτικά ἡ νεαρή γυναίκα.

— Τὸ ξέρεις, ὅτι ἔγινες ἀκόμη πιά ὠραία;... Θὰ εἶσαι γιὰ μένα μία γοητευτική μητριά... πρόσθεσε γελώντας.

— Γιὰ τὸ Θεό, λυπήσου με...

— Έλα δῶ, κοντά μου! Πού νὰ φαντασθῶ πὼς θὰ σ' εὑρίσκα στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου! Δός μου ἕνα φιλή, Ζερμαίν, της εἶπε κυνικά.

— Πρόσεξε, Πιέρ, ἂν τολμήσης νά...

— Προτιμᾷς νὰ τὰ πῶ ὅλα στὸν πατέρα μου;

— Θέλησε νὰ τοῦ πῇ πὼς ὁ πατέρας του τὰ ἤξερε ὅλα, μὰ συγκρατήθηκε. Όταν γύρισε στὸ σαλόνι ὁ Μαρσέλ, ὁ Πιέρ τοῦ εἶπε:

— Ξέρεις, μπαμπά, βαρέθηκα πιά νὰ γυρίζω τὸν κόσμο. Δεν θὰ ξαναφύγω πιά. Εἰδὼ εἶναι πάρα πολύ ὠραία! Θὰ μείνω κοντά σου! Ή Ζερμαίν λίγο ἔλειψε νὰ ξεφωνίση ἀπ' τὴν ἀπελπισία της. Εἶχε

— Σε ρώτησα ἂν θέλεις νὰ με παντρευτῇς, νὰ γίνης γυναίκα μου... της εἶπε ὁ γιατρός.

ἐλπίσει πὼς ὁ Πιέρ θάφαινε και νὰ πού και ἡ τελευταία ἐλπίδα της εἶχε σβύσει. Πῶς ἦταν δυνατό νὰ παντρευτῇ τώρα πιά τὸν πατέρα ἐκείνου πού τὴν εἶχε καταστρέψει;

— Κατὰ τίς ἔντεκα τὸ βράδυ, ἡ Ζερμαίν εἶπε πὼς θὰ γύριζε σπίτι της. Ήταν πολύ κουρασμένη.

— Ὁρεβουάρ, ἀγάπη μου, της εἶπε ὁ Μαρσέλ, καλώντας τὴν, αὔριο θὰ σε περιμένω...

— Αὔριο... εἶπε εκείνη.

— Μά, σε λίγο, ψιθύρισε, χωρὶς ν' ἀκουστῇ:

— Ἀντίο... γιὰ πάντα...

— Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πιέρ εἶδε τὸν πατέρα του νὰ κλαίει.

— Γιατί κλαίς, πατέρα; Λυπάσαι γιὰ τὴ Ζερμαίν;

— Ναί, ἦταν πλυσμένη γιὰ μένα, ἀξία γιὰ μένα!

— Κάνεις λάθος, πατέρα.

— Θέλεις νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ τὴν παντρευτῶ; Εἶναι ἡ καλύτερη γυναίκα πού γνώρισα στὴ ζωή μου!...

— Σε παρακαλῶ, πατέρα, μὴ μ' ἀναγκάσης νὰ πῶ αὐτὸ πού δεν θέλω...

— Δεν ὑπάρχει λόγος νὰ μιλήσης, παιδί μου. Θὰ μούλεγες ψέμματα. Ή γυναίκα ἐκείνης τῆς νύχτας δεν ἦταν ἡ Ζερμαίν ἡ μάλλον ὁ ἀντρας δεν ἦσουν ἐσύ. Ήταν ὁ έρωτας, ναί, ναί, αὐτὸς πού τὴν τύφλωσε!...

— Τὰ ἤξερες, εἶπε ὁ Πιέρ, κατὰπληκτος.

— Ναί, τὰ ἤξερα ὅλα, εἶπε ὁ Μαρσέλ, και τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα. Θὰ τὰ πούμε ἀργότερα, τώρα εἶμαι κουρασμένος. Ἀφῆσε με μόνο...

— Ἡ συνομιλία με τὸ γιό του εἶχε γίνει πρὶν ἀκόμα ἐννεμέρωση, γιατί και οἱ δυο τους δεν εἶχαν περάσει μία καλὴ νύχτα. Εἶχε ἐννεμέρωση πιά, όταν ὁ γιατρός Μαρσέλ Ναμπτόν μπῆκε στὸ διαμέρισμα της Ζερμαίν. Μία περιεργὴ μυρωδιά τὸν ἔκανε νὰ ὑποπτευθῇ πὼς κάτι τὸ σοβαρὸ εἶχε συμβῇ: ἡ μυρωδιά αὐτὴ ἦταν ἀπ' τὸ γκάζι!...

— Ἐτρεξε στὴν κρεβατοκάμαρα της Ζερμαίν. Ήταν ἐκπληγμένη, ντυμένη, στὸ κρεβάτι της. Στὴν κάμαρα ἦταν ἐτοιμὲς δυὸ βαλίτσες. Τότε, ὁ Μαρσέλ κατάλαβε: Εἶχε ἀνοίξει τὸ γκάζι γιὰ ν' αὐτοκτονήσει. Ἀνοίξε γρήγορα τὰ παράθυρα και της ἔκανε τεχνητὴ ἀναπνοή. Ἡ Ζερμαίν κινήθηκε. Ἀρχισε σιγά-σιγά νὰ συνέχεται. Με τὴ βοήθεια τοῦ θυρωροῦ τῆς πολυκατοικίας, τὴν κατέβασε κάτω, τὴν ἔβαλε σ' ἕνα τᾶξί και τὴν πῆγε στὸ νοσοκομείο.

— Ἡ Ζερμαίν, όταν ἀνοίξε τὰ μάτια της, ρώτησε σιγανά:

— Πού βρίσκομαι;

— Στὸ νοσοκομείο... της ἀπάντησε ὁ γιατρός.

— Μὰ γιατί, τί ἔγινε;

— Τὸ γκάζι... Μὴ θυμάσαι τίποτα πιά. Εἶμαι κοντά σου...

— Γιατί μ' ἔσωσαν; Ἦθελα νὰ πεθάνω...

— Γιατί ἔπρεπε νὰ ζήσης. Γιατί σ' αγαπῶ, Ζερμαίν! Βρήκα τὴς βαλίτσες σου ἐτοιμὲς. Ἐννοια σου, τὸ ταξίδι θὰ τὸ κάνουμε μαζί, ἀγάπη μου! Θὰ πάμε στὴν Ἰταλία και θὰ παντρευτοῦμε ἐκεῖ, στὸ Κάπρι...

— Άκουσέ με, Μαρσέλ, πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Άκουσέ με...

— Καλά, καλά, θὰ μοῦ τὰ πῇς αὔριο. Ξέρεις, ὁ Πιέρ ξαναφύγε.

— Πές μου κάτι ἄλλο: Πές μου μ' ἀγαπάς;

— Σε λατρεύω! ἀπάντησε ἡ Ζερμαίν και τὰ μάτια της γέμισαν δάκρυα.

ΜΑΡΙΣ ΝΤΡΥΟΝ

Μ-Α πώς θα τα καταφέρουμε... 'Ο κηδεμόνας μου δεν μ' αφήνει μονάχη, παρά όταν με κλειδώνει στην κάμαρά μου. Και τότε κοιμάται μαζί μου ή Μαντελέν, ή γκουβερνάντα μου, για να μη το σκάσω τη νύχτα! Είναι θαύμα πώς κατώρθωσα να μείνω τώρα μαζί σου για λίγες στιγμές!... Βοήθησέ με σύ, αγαπημένε μου!...

— Έχε έμπιστοσύνη σέ μένα, Ζάν. Δεν θα παντρευτείς το μαρκήσιο Μπελμόν, σου το υπόσχομαι. Μά, για να πετύχει το σχέδιό μου, πρέπει να μην υπομείνεις το κηδεμόνα σου... Κάνε υπομονή, αγάπη μου. Δυό μέρες μονάχα...

— Μά σε δυό μέρες θ' αναγκαστώ να παντρευτώ με το μαρκήσιο!

— Ακριδώς, πρέπει να πιστέψουν όλοι πώς υποτάχθηκες σ'

ΠΕΤΟΝΤΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

αυτή τη δαπάνη του κηδεμόνα σου... Είμαι βέβαιος πώς θα μπορέσω να σε πάρω μαζί μου. Χρειάζεται όμως να διατηρήσεις την ήρεμία σου ως την τελευταία στιγμή.

»Δεν έχω καιρό τώρα να σου εξηγήσω! Με περιμένει ο μαρκήσιος...

Ποτέ άλλοτε δεν είχε μαζεμένη τόσο κόσμο στον πύργο... 'Ο γερο - μαρκήσιος Μπελμόν ήθελε να δώσει, για τους γάμους του, την ωραιότερη γιορτή που μπορούσε να γίνει... τέτοια που να τη θυμούνται για χρόνια σ' ολόκληρη την επαρχία!

Είχε αληθινά ξετρελαθεί με τη νέα κι όμορφη Ζάν, τη μηνηστή του. Την είχε δη τυχαίως μία μέρα στο σπίτι του κηδεμόνα της, κι από τότε δεν μπόρεσε να βρή ήσυχια ώσπου εξασφάλισε το χέρι της.

Τώρα που πλησίαζε η ημέρα των γάμων, έκανε σαν τρελλός. Τίποτα δεν του φαινόταν αρκετά ακριβό και πολυτελές, προκειμένου να γιορτάσει ένα τέτοιο επίσημο γεγονός!

Ενώ η Ζάν, έρωτευμένη με το νεαρό Πιέρ Μπριζάκ, έκλειγε κλεισμένη στην κάμαρά της, ο μαρκήσιος συμπλήρωνε τις προετοιμασίες για τη «μεγάλη ημέρα».

Ενα πρωί, του αναγγέλλανε πώς ήθελε να τον δη κάποιος κύριος απ' το Παρίσι.

— Έμαθα, κύριε μαρκήσιε, του είπε ο ξένος, πώς ετοιμάζετε μεγάλες γιορτές στον πύργο σας. Μπορώ λοιπόν να σας προσφέρω κάτι μοναδικό στο είδος του... την τελευταία και μεγαλύτερη ανακάλυψη της επιστήμης, που επιτρέπει στους ανθρώπους να πετάνε!

Ο μαρκήσιος έκανε μια χειρονομία εκπλήξεως.

— Μήπως είσατε... ο Μογκολφιέρ; ρώτησε.

— Όχι ο ίδιος, άλλ' ένας μαθητής του... Βοήθησα το δάσκαλό μου στην κατασκευή του πρώτου αεροστάτου του και πέταξα μαζί του, για πρώτη φορά στην ιστορία του κόσμου. Τώρα συνεχίζω τις έρευνές του για λογαριασμό μου.

»Αν το έγκρινε η Έξοχότης σας, μπορώ να κάνω μεθαύριο την πρώτη δική μου πτήση, απ' την αλή του πύργου σας. Θάναί κάτι συνταρακτικό!

Ο μαρκήσιος χάρθηκε μηχανικά το ζαρωμένο πρόσωπό του. Σίγουρα, ένα τέτοιο γεγονός, θάδινε χαρά κι ηλιοφάνεια για τα περάσματα του Μογκολφιέρου, ελάχιστο όμως τάχαν δη...

— Δέχομαι την προσφορά σας, κύριε, είπε ο μαρκήσιος.

Η είδηση είχε διαδοθή άστραπτα, κι' ο κόσμος έφτανε από παντού, με κάθε μεταφορικό μέσο, για να δει τον άνθρωπο που θα πετούσε.

Ο γερο-μαρκήσιος φούσκωνε από χαρά και περηφάνεια. Στεκότανε στην άκρη της κρεμαστής γέφυρας του πύργου και περιέμενε τ' αμάξι με τη Ζάν.

Η νέα ήταν πιο όμορφη από κάθε

άλλη φορά, κατάχλωμη, με τ' άσπρο της φόρεμα.

Ο κόσμος, που ήταν συγκεντρωμένος γύρω, την υποδέχθηκε με μουρμουρητά θαυμασμού.

Εκείνη κύτταζε γύρω της, καταφοβισμένη. Δεν είχε μάθει τίποτα για τον Πιέρ. Καί, σε μία ώρα, θα γινότανε γυναίκα του γέρου μαρκησιού!

Αλλοίμονο! Τίποτε, καμιά δύναμη δεν μπορούσε πιά να τη σώσει απ' τη μοίρα της!

Ενώ διέσχιζε την αλή, άκουμπώντας αναγκαστικά στο μπράτσο του μαρκησιού, είδε ένα παράξενο στρογγυλό πράγμα, που το συκρατούσανε γερά σκονιιά σε ύψος μερικών μέτρων απ' το έδαφος.

Τί ήταν αυτό; Δεν μπορούσε να καταλάβει...

Κάτω απ' την κιτρινωπή αυτή σφαίρα, μερικοί άνθρωποι, φουσούσανε μία φωτιά, για να δυναμώσουν. Ο νέος απ' το Παρίσι διέβλυνε τις προετοιμασίες αυτές.

Μόλις τον αντίκρισε η Ζάν, δίπλα στ' αερόστατο που γέμιζε με τον καπνό, η καρδιά της πήγε να σπάσει απ' τη συγκίνηση κι' αναγκάστηκε ν' άκουμπήσει αληθινά στο μπράτσο του μαρκησιού, για να μην πέσει.

Ήταν αλήθεια ο Πιέρ, ο αγαπημένος της; Δεν τη γελοούσαν τα μάτια της;

Ο νέος φορούσε μια παράξενη στολή και την κύτταζε με βαθεία χαρά και με πεποίθηση.

Η Ζάν μάντεψε τότε το σχέδιό του κι' η ψυχή της πλημμύρισε από ελπίδα. Κατάλαβε πώς θα σωζότανε απ' το γάμο εκείνο, στον οποίο την είχαν καταδικάσει οι δικοί της!

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Θες να δής από κοντά το αερόστατο; της πρότεινε ο μαρκήσιος, νομίζοντας για περιέργεια τη φανερή συγκίνηση της αρραβωνιαστικιάς του.

Εκείνη δέχθηκε πρόθυμα.

Όλοι παραμύριαν με σεβασμό για ν' αφήσουν να περάσει η μηνηστή του μαρκησιού.

Μέσ' στο «καλάθι» του αεροστάτου, ο Παριζιάνος κι' ένας βοηθός του, με μπουζουρωμένο πρόσωπο, εξέλεγγαν το βάρος του φορτίου.

— Καλώς ήρθατε, δεσποινίς, είπε ο πρώτος με μια υπόκλιση. Μήπως θέλετε να δήτε καλύτερα, από πιο κοντά;... Άνεδητε πάνω για λίγο...

Εσπρώξε τη μια πλευρά του καλαθιού, που άνοιγε σαν πόρτα, κι' άπλωσε το χέρι του να βοηθήσει τη Ζάν, που τη δυσκόλευε στις κινήσεις της το μακρύ νυφικό της φόρεμα.

Η κοπέλλα ανέβηκε και στάθηκε δίπλα του, προσπαθώντας να κρύψει τη συγκίνησή της.

Αυτή η άμμος χρησιμεύει για σαβούρα... άρχισε να της εξηγεί εκείνος.

Μά, συγχρόνως, έβλεπε το κεντρικό χοντρό σκονιί. Το αερόστατο, έτοιμο πιά, έκανε ένα τεράστιο πηδημα, πέρασε πάνω απ' τα τείχη του πύργου κι' απομακρύνθηκε!

Ανέβαινε διαρκώς, ενώ ο μαρκήσιος ούρλιαζε, χειρονομούσε απειλησμένα και φώναζε σ' όλους να πιάσουν εκείνη τη «διαβολική μηχανή»!

Η Ζάν τρόμαξε στην αρχή όχι λίγο, βλέποντας τη γη ν' απομακρύνεται.

Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει τρελλά, καθώς κύτταζε προς τα κάτω, το κενό.

Μά ο Πιέρ, λερωμένος, αγνώριστος κι' ευτυχισμένος, την τράβηξε κοντά του και την έσφιξε στην αγκαλιά του, γεμάτος έρωτικό πάθος.

— Κράτησα την υπόσχεσή μου, όπως βλέπεις, αγαπημένη μου! της είπε.

Κι' οι δυο έρωτευμένοι έμειναν έτσι σφιχταγκαλιασμένοι, ενώ το αερόστατο εξακολουθούσε ν' ανεβαίνει προς το γαλανό ούρανο, πηγαίνοντάς τους προς την ευτυχία!...

Ο μαρκήσιος φώναζε σ' όλους να πιάσουν εκείνη τη «διαβολική μηχανή»!

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ

στις γυναίκες

Είναι συχνότερος, αλλά θεραπεύεται ευκολότερα

ΥΠΑΡΧΕΙ καμιά σχέση του καρκίνου με το φύλο; Η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα δεν έχει βρεθεί ακόμη, παρ' όλες τις προσπάθειες των γιατρών και των βιολόγων όλου του κόσμου. Κι' όμως θάχυνε πιθανότητα ένα φως στο μυστήριο του καρκίνου...

Το μόνο γνωστό είναι ότι οι όρμονες των γεννητικών αδένων παίζουν ρόλο σε ώριμες μορφές καρκίνου. Οι ωοθήκες π. χ. φαίνεται πως συντελούν με τις όρμονες τους στην εξαπλώση του καρκίνου του στήθους. Αν άφαιρεθούν ή νεκρωθούν με ακτίνες X, επιβραδύνεται συχνά η αύξηση του καρκινώδους όγκου.

Δεν έχουμε όμως καμιά ένδειξη ότι οι γεννητικές όρμονες επηρεάζουν καθόλου τους καρκίνους οργάνων άσχετων προς τις σεξουαλικές λειτουργίες.

Όπωσδήποτε, στις γυναίκες, η άρρωσται αυτή προσβάλλει συχνότερα τα όργανα που σχετίζονται στενά μ' αυτές τις λειτουργίες: Η κοινότερη μορφή του είναι ο καρκίνος του στήθους, και κατόπιν ο καρκίνος του τραχήλου της μήτρας. Η ο καρκίνος της μήτρας και οι ωοθήκες προσβάλλονται σπανιότερα και ο κόλπος σπανιότερα.

Μπορούμε να πούμε ότι οι γυναίκες υπέκεινται περισσότερο στον καρκίνο. Συγκρίνοντας όμως έχουν και μεγαλύτερες πιθανότητες θεραπείας, γιατί η άσθενεια προσβάλλει συνήθως εξωτερικά όργανα προσβάλλει συνήθως εξωτερικά όργανα του σώματός τους, κι' έτσι άνακαλύπτεται νωρίτερα και καταπολεμάται αποτελεσματικότερα — ενώ οι άντρες παθαίνουν κυρίως καρκίνο του στομάχου ή των πνευμόνων.

Δεν άληθεύει άπόλυτα η αντίληψη ότι ο καρκίνος των οργάνων του φύλου της γυναίκας παρουσιάζεται την εποχή της εμμηνορρρξίας. Ο καρκίνος του τραχήλου εμφανίζεται ως επί το πλείονος μετά από 30 χρόνια ή και στον ένωρίτερα. Μόνον ο καρκίνος της μήτρας άναπτύσσεται συνήθως κατά την εμμηνορρρξία ή έπειτα απ' αυτήν.

Σήμερα, ο καρκίνος του τραχήλου της μήτρας μπορεί ν' άνακαλυφθεί στην αρχή, όταν είναι ακόμη κατά 100% θεραπεύσιμος. Σε πολλές δε συντηρητικές, θεραπευτικές άγνεται η υπόλοιπη ώστε δεν άφίνει άθικτα το υπόλοιπο γεννητικό όργανο κι' η γυναίκα μπορεί ακόμα νά γίνει μητέρα (άν βέβαια τó επιτρέπει η ηλικία της).

Άλλα κι' οι άλλοι καρκίνοι των οργάνων του φύλου θεραπεύονται άν άνακαλυφθούν έγκαιρως.

Για τη διάγνωση του καρκίνου του τραχήλου της μήτρας υπάρχει ευτυχώς η μέθοδος Παπανικολάου, για την οποία έχουμε γράψει κι' άλλοτε, κι' η οποία συνίσταται σε μικροσκοπική εξέταση του εκκρίματος της μήτρας και άναίτητος καρκινώδων κυττάρων. Μ' αυτήν σάθηκαν πολλές γυναίκες, γιατί άνακαλύπτονται πολλές φορές νωρίς, άνακαλύπτονται και νά προσβάλλουν τους γύρω ιστούς.

Όστόσο, άν η εξέταση αυτή άποδείξει κάποια άνωμαλία, δεν έπεται άπαραίτητως ότι υπάρχει καρκίνος. Πρέπει νά έπιδειχθεί κατόπιν με βιοψία. Γι' αυτήν, άφαιρείται ένα κομμάκι ιστού και εξετάζεται στο έργαστήριο. Η μικρή αυτή έπεμβαση είναι έντελως άνώδυνη, γιατί δεν υπάρχουν παρά ελάχιστα νεύρα στη μήτρα.

Σύμφωνα με μία στατιστική, από 1000 γυναίκες που εξετάθηκαν σ' ένα άμερικανικό νοσοκομείο με τη μέθοδο Παπανικολάου, μόνον 70 παρουσίαζαν άνωμαλίες στο έκκριμα, κι' απ' αυτές πάλι μόλις δυό ή τρεις άποδείχθηκαν καρκινώδεις. Άνάλογη μέθοδος εξέτασης εφαρμόζεται και για το έσωτερικό της μήτρας. Μόνον που σ' αυτή την περίπτωση, άν τρέχει παύση το έκκριμα με σύριγγα, άν κοιλάται με βιοψία, κάνει μία άπόδειξη των έσωτερικών τοιχωμάτων της μήτρας, άφου νάρκωση τη γυναίκα.

Για την έγκαιρη διάγνωση του καρκίνου των ωοθηκών, δεν υπάρχει ακόμη

καμιά μέθοδος. Είπαμε όμως ότι η μορφή αυτή είναι σπανιότερη.

Όπως πολλές φορές έχουμε τονίσει, η γυναίκα πρέπει νά υποβάλλεται άμέσως σε εξέταση, μόλις παρατηρήσει μία άνωμαλη ροή αίματος, έξω από τις κανονικές ημέρες — έστω και μερικές σταγόνες μονάχα.

Οι πόνοι στο ύπογάστριο σπάνια άποτελούν σύμπτωμα καρκίνου στην αρχή του. Άκόμη πιο άσχετοι με τον καρκίνο είναι οι πόνοι που νοιώθει η γυναίκα στις ημέρες της εμμήνου ροής.

Δεν έπεται ωστόσο ότι κάθε άνωμαλη ροή αίματος από τα όργανα του φύλου σημαίνει άπαραίτητως καρκίνο. Μπορεί νά άφείλεται σε διάφορα άλλα αίτια, ή στις όρμονες που κορηγούνται συχνά στις γυναίκες κατά την εποχή της εμμηνορρρξίας για νά κάνουν ήπιότερες τις συνέπειές της στον οργανισμό. Έχει παρατηρηθεί ότι οι άνυπαντρες γυναίκες παθαίνουν σπανιότερα από τις παντρεμένες καρκίνο του τραχήλου της μήτρας. Είναι όμως συχνότεροι σ' αυτές οι καρκίνοι του στήθους και του έσωτερικού της μήτρας.

Έξ άλλου, άποδείχθηκε ότι οι έγκυμοσύνες και οι τοκετοί δεν έχουν καμιά σχέση με την εμφάνιση του καρκίνου. Πραγματικά, τó 15% των περιπτώσεων καρκίνου του τραχήλου της μήτρας σημειώθηκαν σε γυναίκες που δεν έμειναν ποτέ έγκυες.

Δεν υπάρχει άποδείξεις ότι οι διάφοροι έρεθισμοί ή οι συχνές πλύσεις μπορεί νά προκαλέσουν καρκίνο των οργάνων του φύλου. Όπωσδήποτε, οι γιατροί συμβούλευουν για κάθε ένδεσόμενο νά μη γίνεται κατάκρησις στις πλύσεις και νά μη χρησιμοποιούνται γι' αυτές ισχυρές χημικές ουσίες, που μπορεί νά έρεθίσουν τον κόλπο.

Τέλος, δεν φαίνεται νά συντελούν στην εμφάνιση καρκίνου οι άποβολές ή οι εκτρώσεις, ούτε η χρησιμοποίηση των διαφόρων μέσων για την άποφυγή της έγκυμοσύνης.

Άν άποδειχθεί με τις εξετάσεις ή ύπαρκis καρκίνου των οργάνων του φύλου, χρειάζεται έγκειρποι ή ραδιοθεραπεία.

Η έγκειρποι συνίσταται στην άφαίρεσις ολόκληρης της μήτρας, των σαλπίγγων, των ωοθηκών και των γύρω αδένων, όπου μπορεί νά εξαπλώσει ο καρκίνος. Άκόμω η ίδια χειρουργική επέμβαση γίνεται — και μάλιστα τις περισσότερες φορές — για διάφορες άλλες παθήσεις, όπως ίνδεις όγκους, κύστεis, πολυπόδες, κλπ., που παρεμποδίζουν τις κανονικές λειτουργίες του σώματος.

Η έγκειρποι αυτή είναι σήμερα άκίνδυνη. Την επομένη κι' όλος ημέρα, ή άρρωστη σπώνεται για λίγα λεπτά απ' το κρεβάτι. Έπειτα από λίγες ημέρες σταμάτσει τη διαίτα, τη δεύτερη βδομάδα μπορεί νά γυρίσει στο σπίτι της, και σ' ένα μήνα ξαναρχίζει την κανονική ζωή της.

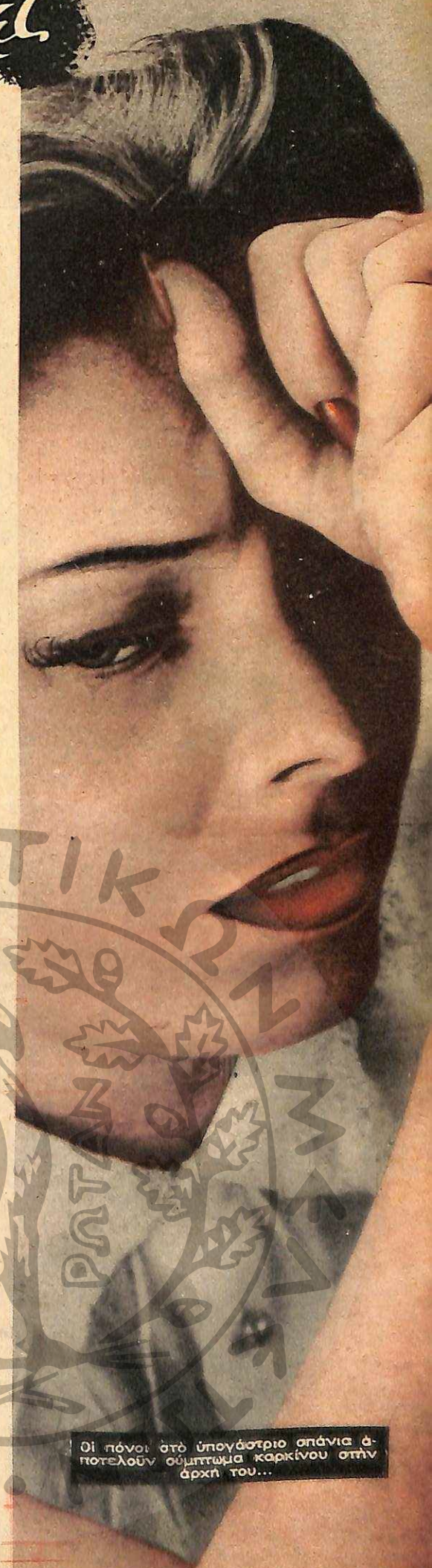
Τά συμπτώματα που παρουσιάζει κατόπιν, είναι συνήθως τó ίδια με της κανονικής εμμηνορρρξίας, υποχωρούν δε με κατάλληλα φάρμακα.

Όσο για την έρωτική ζωή της γυναίκας, δεν επηρεάζεται καθόλου απ' την έγκειρποι αυτή, γιατί δεν εξαστάται τóσο από την ύπαρξη της μήτρας και των ωοθηκών, όσο από τα συναισθήματα και τη φαντασία.

Για την ραδιοθεραπεία, εισάγονται στον τραχήλο της μήτρας μικρές καψούλες με ράδιο και μένουν εκεί 2-4 ημέρες. Τό ίδιο επαναλαμβάνεται μετά 10 ημέρες. Μπορεί επίσης νά γίνει έσωτερικός άκτινοθεραπεία με ακτίνες X, επί 3-5 λεπτά κάθε φορά. Αυτή συνεχίζεται επί ένα μήνα, είναι δε τελείως άνώδυνη. Πάντως, τóσο τó ράδιο όσο και οι ακτίνες προκαλούν εμμηνορρρξία, γιατί άκρηστέουν τις ωοθήκες.

Κατά του καρκίνου των ωοθηκών χρησιμοιείται και ή ραδιενεργός χρυσός, σε ένέσεις στην κοιλία.

Η όρμονοθεραπεία ώφελει μόνο στον καρκίνο στού στήθους και τού προστάτου.

Οι πόνοι στο ύπογάστριο σπάνια άποτελούν σύμπτωμα καρκίνου στην αρχή του...

Δηλητηρίαζαν τὰ θύματά τους με μπιγό- χαρτά

Σκεφθήτε σὲ ποιά θέσι θὰ βρισκόταν ἡ χήρα τοῦ καὶ-
μένου τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἂν
δὲν ὑπῆρχε ἡ ἀσφάλεια ζωῆς
του!... ἐπέμεινε ὁ πράκτωρ τῆς ἀ-
σφαλιστικῆς ἐταιρείας, προσπα-
θώντας νὰ πείσῃ τὸν Πάτρικ Χίγ-
κινς ν' ἀσφαλισθῇ.

Ἐκρίνε πὼς ἡ στιγμή ἦταν κα-
ταλλότατη γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ
σκοπὸ του, ἐφ' ὅσον εἶχε πεθάνει
τὴν προηγουμένη μέρα ὁ ἀδελφός
του Τόμ Χίγκινς. Γι' αὐτὸ, ἔβαλε
εἰς ἐνέργειαν ὅλη του τὴν εὐγλωτ-
τία...

— Εἶχε ἀσφαλίσει τὴ ζωὴ του.
Δὲν τόδερα! φώναξε ὁ Πάτρικ.

Μιά σκέψι εἶχε περάσει ξαφνι-
κὰ ἀπ' τὸ μυαλό του... Ποτέ του
δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη καὶ συμπά-
θεια στὴ δεύτερη σύζυγο τοῦ ἀδελ-
φοῦ του. Ἦταν βέβαιος πὼς δὲν
θὰ δίσταζε καθόλου νὰ τὸν ἐξα-
ποστείλῃ στὸν ἄλλο κόσμον, ἂν ἐ-
πρόκειτο νὰ ὠφεληθῇ κάπως ἀπ'
αὐτό...

Ἀγνωστο ἂν τὸν ἐσπρώξε ἡ ἀντιπάθεια πρὸς
τὴ νύφη του ἢ μιά πραγματικὴ ὑπόψια... Πάν-
τως, μόλις τὰ ἔφερε ἡ Τύχη νὰ πληροφορηθῇ τὴν
ὕπαρξιν ἐκείνης τῆς ἀσφαλείας ζωῆς τοῦ Τόμ,
πῆγε ἀμέσως νὰ δῇ τὸν γιατρό, πού τὸν εἶχε
περιποιηθῇ στὶς τελευταῖες τοῦ ἡμέρας...

Ἦταν τότε Ὀκτώβριος τοῦ 1883. Τὴν ἴδιαν
ἐκείνη μέρα, μιά νεκροφόρα περίμενε ἔξω ἀπ'
τὸ σπίτι τοῦ Τόμ Χίγκινς, σ' ἓνα δρόμο τοῦ
Λίβερπουλ. Ἀπὸ μέσα ἀκούγονταν τσουγκρί-
σματα ποτηριῶν καὶ βραχνές φωνές. Πρὶν ἀπ'
τὴν κηδεῖα τοῦ μακαρίτη, οἱ δικοί του πίνανε γιὰ τὴ σωτηρία τῆς
ψυχῆς του, σύμφωνα μ' ἓνα παλὸ ἰρλανδικὸ ἔθιμο...

Ξαφνικά, χτύπησε κάποιος τὴν ἐξώπορτα. Ἡ χήρα πῆγε τρι-
κλίζοντας ν' ἀνοίξῃ.

Τρεῖς ἄντρες στέκονταν στὸ κατώφλι: ἓνας ἀστυνομικός, ὁ κου-
νιαδὸς τῆς κι' ὁ γιατρός τοῦ μακαρίτη.

Καλὼς ἦρθατε... τοὺς εἶπε μὲ μπερδεμένη φω-
νή. Ἐλάτε καὶ εἰς νὰ πιῇτε ἓνα ποτήρι γιὰ τὸ μα-
καρίτη. Μόλις προφταίνετε, γιατί ἡ νεκροφόρα περι-
μένει.

2 ΜΕΤΑΙΡΕΣ *στὴν* ΑἴΓΧΟΝΗ

Ὁ ἀστυνομικός μπήκε πρώτος. Παραμέρισε ὄσους βρισκόνταν
ἐκεῖ καὶ πλησίασε στὸ φέρετρο. Τὸν ἀκολούθησε κι' ὁ γιατρός.
Ὁ Πάτρικ εἰσπνεῖται στὴν πόρτα. Ἀρνήθηκε τὸ ποτήρι πού τοῦ
πρόσφερε ἡ χήρα.

— Θὰ χρησιμοποιοῦν ἡ νεκροφόρα, ἀλλὰ γιὰ ἄλλο σκοπὸ, δῆ-
λωσε ὁ γιατρός. Δὲν θὰ μεταφέρῃ τὸ λείψανο στὸ κοιμητῆριο, ἀλλὰ
στὸ νεκροτομεῖο!

Ὁ πόλιςμαν κούνησε τὸ κεφάλι του, γιὰ νὰ δεῖξῃ πὼς συμφω-
νοῦσε, καὶ βγήκε ὕστερα νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἐρ-
γοτάξιδου κηδεϊῶν...

Τέσσερες μῆνες μετὰ τὸ περιστατικὸ αὐτό, δικάζονταν στὸ κα-
κουροδικεῖο τοῦ Λίβερπουλ δύο ἀδελφές: ἡ Κάθριν Φλάναγκαν,
ἡλικίας 55 ἐτῶν, κι' ἡ Μάργκαρετ Χίγκινς (ἡ χήρα τοῦ Τόμ Χίγ-
κινς), 48 ἐτῶν.

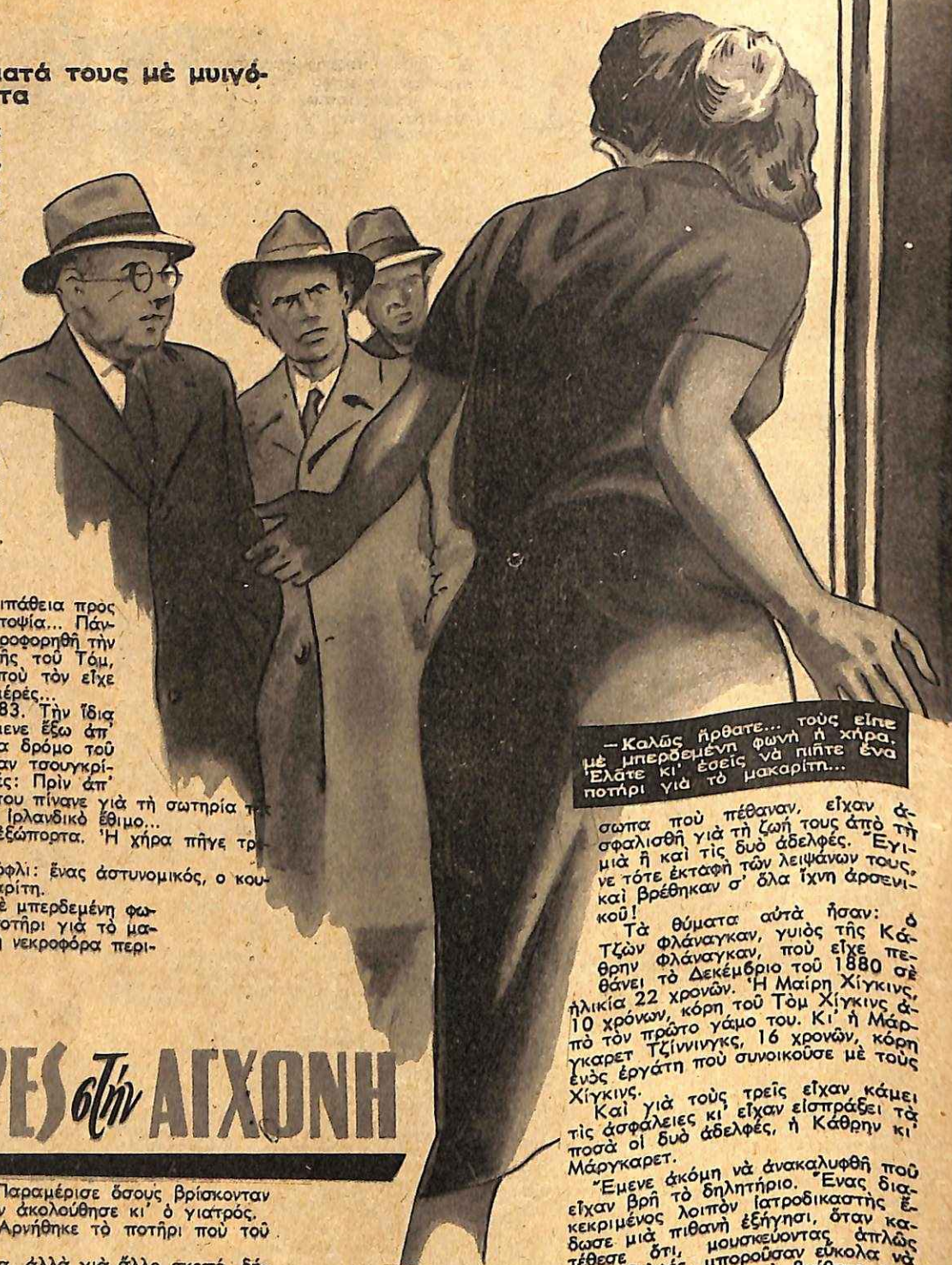
Ἡ πρώτη εἶχε μάτια πονηρά, μισόκλειστα, καὶ λεπτὰ χεῖλη, πού
γυρίζαν οἱ ἄκρες τους πρὸς τὰ κάτω. Ἡ ἄλλη φαίνονταν πολὺ
νεώτερη ἀπ' τὰ πραγματικά χρόνια της, εἶχε δὲ μιά ἀτάπητὴ ἐκ-
φρασί παθητικῆς ἀσθένειας.

Κατηγοροῦντο γιὰ τέσσερες δολοφονίες, καὶ τώρα δικάζονταν
γιὰ τὴ δολοφονία τοῦ Τόμ Χίγκινς.

Πραγματικά, ἡ ἱστορικοαστικὴ ἐξέτασι τοῦ πτώματος, εἶχε ἀ-
ποδείξει, ὅτι ὁ Τόμ δὲν πέθανε ἀπὸ ἐντερίτιδα, ἐπιδεινωμένη ἀπ'
τὸ πολὺ πιεστὸ (ὅπως εἶχε γνωματεύσει στὴν ἀρχὴ ὁ γιατρός, ἐξ-
γελασμένος ἀπὸ τὴ χήρα), ἀλλὰ δηλητηριάστηκε με ἀρσενικό!

Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε ἀμέσως τὶς ἐρευνες, καὶ σὲ δύο μέρες,
συνέλαβε τὴ χήρα, με τὴν κατηγορία πὼς εἶχε δολοφονήσει τὸν
νόκταν, αὐτὴ όμως εἶχε ἐξαφανισθῇ, καὶ πέρασε ἄλλη μιά βδο-
μάδα ὥσπου νὰ βρεθῇ καὶ νὰ συλληφθῇ.

Στὸ μεταξύ, οἱ ντετέκτιβ κάνανε μιά ἐρευνα σ' ὅλα τὰ ἀσφα-
λιστικὰ γραφεῖα τοῦ Λίβερπουλ. Ἐξακρίβωσαν ἔτσι ὅτι ἡ γυναί-
κα τοῦ Τόμ Χίγκινς εἶχε ἀσφαλίσει τὴ ζωὴ του γιὰ 91 λίρες.
Ἄλλ' ἀνακάλυψαν καὶ κάτι περισσότερο: ὅτι τρεῖς ἄλλα πρό-

— Καλὼς ἦρθατε... τοὺς εἶπε
μὲ μπερδεμένη φωνὴ ἡ χήρα.
Ἐλάτε κι' εἰσεῖς νὰ πιῇτε ἓνα
ποτήρι γιὰ τὸ μακαρίτη...

σωπα πού πέθαναν, εἶχαν ἀ-
σφαλισθῇ γιὰ τὴ ζωὴ τους ἀπὸ τὴ
Τζὼν Φλάναγκαν, γιου τῆς Κά-
θριν. Ἡ Φλάναγκαν, πού εἶχε πε-
θάνει τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1880 σὲ
ἡλικία 22 χρονῶν. Ἡ Μαίρη Χίγκινς, ἡ
κόρη τοῦ Τόμ Χίγκινς, ἀ-
πὸ τὸν πρώτο γάμο του. Κι' ἡ Μάρ-
γκαρετ Τζίνινγκς, 16 χρονῶν, κόρη
ἐνὸς ἐργάτη πού συνοικοῦσε με τοὺς
Χίγκινς.

Καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς εἶχαν κάμει
τὶς ἀσφαλίσεις κι' εἶχαν εἰσπράξει τὰ
ποσὰ οἱ δύο ἀδελφές, ἡ Κάθριν κι'
Μάργκαρετ.

Ἐμενε ἀκόμη νὰ ἀνακαλυφθῇ πού
εἶχαν βρῇ τὸ δηλητήριο. Ἐνας δια-
κεκριμένος λοιπὸν ἱατροδικαστὴς ἐ-
κεκρίμενος πῶς περιεῖχαν οὐίσκου, ἀλλ'
δὲν μπόρεσε νὰ βρεθῇ. Ὁ δὲν μπο-
ρεῖ νὰ βρεθῇ, μὴν μπορεῖ νὰ βρεθῇ
ἐνὸς ἐργάτη πού συνοικοῦσε με τοὺς
Χίγκινς.

Καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς εἶχαν κάμει
τὶς ἀσφαλίσεις κι' εἶχαν εἰσπράξει τὰ
ποσὰ οἱ δύο ἀδελφές, ἡ Κάθριν κι'
Μάργκαρετ.

Ἐμενε ἀκόμη νὰ ἀνακαλυφθῇ πού
εἶχαν βρῇ τὸ δηλητήριο. Ἐνας δια-
κεκριμένος λοιπὸν ἱατροδικαστὴς ἐ-
κεκρίμενος πῶς περιεῖχαν οὐίσκου, ἀλλ'
δὲν μπόρεσε νὰ βρεθῇ. Ὁ δὲν μπο-
ρεῖ νὰ βρεθῇ, μὴν μπορεῖ νὰ βρεθῇ
ἐνὸς ἐργάτη πού συνοικοῦσε με τοὺς
Χίγκινς.

Ἡ ἀστυνομία εἶχε εξακρίβωσει ἐξ ἄλλου ὅτι κι' οἱ δύο ἀδελφές
κρατοῦσαν ἀπάνω τους συνεχῶς μικρὰ μπουκαλάκια. Αὐτὲς δι-
κασιμύθηκαν πῶς περιεῖχαν οὐίσκου, ἀλλ' ὁ ἱσχυρισμὸς τους
καυχήθηκε ἀπ' τὰ ἴχνη ἀρσενικοῦ πού βρέθηκαν στὴν τσέπη τῆς
Μάργκαρετ Χίγκινς.

Τέλος, οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν συγκεντρώσει με κόπο τὶς μαρ-
τυρικὲς καταθέσεις διαφόρων γειτόνων. Ἀπ' αὐτὰς ἔδωσαν τὸ
συμπέρασμα ὅτι ἡ μία ἢ ἡ ἄλλη ἀπ' τὶς δύο ἀδελφές εἶχαν περι-
ποιηθῇ ἀποκλειστικὰ τὰ τέσσερα θύματα, στὴν τελευταία ἐρ-
ρώσεια τους.

Ἐνας γείτονας διηγήθηκε πὼς εἶχε δῇ τὴ Μάργκαρετ Χίγκινς
νὰ δίνει ἓνα γυαλινὸ πρὸς τὸν ἀνδρα τῆς.
Ἐκείνος ἀρνήθηκε νὰ τὴν πῇ. Τότε ἡ γυναίκα τὰ συμπτώματα τῆς
ποτῆρι νερό. Καί, σὲ λίγη ὥρα, ἐκδηλώθηκαν τὰ συμπτώματα τῆς
δηλητηρίασεως.

Οἱ ἑνορκιοὶ κήρυξαν ἐνοχές καὶ τὶς δύο κατηγορούμενες. Μὰ
κι' ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου δήλωσε πὼς δὲν ὑπῆρχε ἡ παρα-
μικρὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχὴ τους.

Ἐῖναι ἓνα ἐγκλημα —εἶπε— τόσο φριχτό, πού ἐκτελέσθηκε
μὲ τέτοια σκληρότητα, καὶ γιὰ λόγους τόσο ποταπούς, ὥστε νὰ
φρίττει κανεὶς ὡς πού μπορεῖ νὰ καταρακώσῃ μερικὲς φορές ὁ ἀν-
θρώπος!

Φυσικά, οἱ δύο κατηγορούμενες καταδικάσθηκαν σὲ θάνατο, κι'
ἐκτελέσθησαν με ἀπαγχονισμό, ἐπειτα ἀπὸ 4 βδομάδες,
στὶς φυλακὲς τοῦ Κίρινγκτον.

Ὁ Τζὼν Δάλτων διάλεξε ἓνα ὕψος
σταχτὶ ἀνοικτό...

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ

ἐνὸς μεγάλου χημικοῦ

Τὰ περίεργα τοῦ δαλτωνισμοῦ

Στὰ 1793, ὁ Ἄγγλος χημικὸς Τζὼν Δάλ-
των, διαρίσθηκε καθηγητὴς στὸ Βασι-
λικὸ Κολλέγιο τοῦ Μάντσεστερ. Γιὰ νὰ
εἶναι ἀξιοπρεπὴς στὴν πρώτη ἐπίσημη ἐμ-
φάνισί του μπροστὰ στοὺς φοιτητὰς, πῆγε
στὸ Λονδίνο καὶ παραγγείλε σ' ἓναν ἀπὸ
τοὺς καλύτερους ράφτες ἓνα καινούργιο κο-
στούμι. Ἐπειδὴ όμως ἀνῆκε στὴν αἵρεσι
τῶν Κουακέρων, διάλεξε ἓνα ὕψος σταχτὶ
ἀνοικτό, γιὰτὶ αὐτὸ ἦταν τὸ χρῶμα πού
χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὶς ἐνδυμασίες τους
οἱ Κουακεροί. Ἐπὶ κατόπιν στὸ ράφτη νὰ
τοῦ κόψῃ καὶ νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ τὸ κοστούμι,
χωρὶς νὰ τοῦ φανερῶσθαι, ὅτι ἦταν Κουακε-
ρος, οὐτε ὅτι θὰ τὸ φοροῦσε στὸ ἐναρκτή-
ριο μάθημά του, στὸ Πανεπιστήμιο. Ἐτσι
ὁ ράφτης, χωρὶς νὰ κἀν καμμία παρα-
τήρησι, τοῦ ἐτοίμασε τὸ κοστούμι ἀπὸ τὸ
ὕψος πού εἶχε διαλέξῃ ὁ ἴδιος.

Ὅταν όμως ὁ νέος καθηγητὴς παρου-
σιάσθηκε στὸ Πανεπιστήμιο, οἱ νεαροὶ φοι-
τηταί, ἔμειναν ἀναυδοί. Ὁ σοβαρὸς καὶ ἡ-
λικιωμένος Τζὼν Δάλτων, ἦταν ἀπὸ κεφα-
λῆς μέχρι τοῦ ποδῶν ντυμένος σὰν... κόκκινος!

Ἀπὸ τὰ σιωπηθὺς ὁρμήματα τῶν φοιτητῶν,
ὁ καθηγητὴς ἀντέληφθηκε, ὅτι κάτι ἔκα-
το συνέβαινε.

Τοὺς ρώτησε τότε τί εἶχαν, πού κρυφ-
μιλοῦσαν, κι' αὐτοὶ τοῦ ἐξηγήσαν περὶ τί-
νος ἐπρόκειτο. Ὁ Δάλτων, στὴν ἀρχή,
δυσκολεῖτο νὰ πιστέψῃ σὰν λόγια τους
καὶ νόμισε, ὅτι τὸν κοροϊεύσαν. Δὲν μπο-
ροῦσε, βλέπετε, νὰ παραδεχθῇ, ὅτι τὸν κο-
ροῦσε, τοῦ ἦταν κατακόκκινος, τὴ στιγμή
πού τὰ μάτια του τὸ ἐβλεπαν σταχτὶ. Μό-
νον δὲ ὅταν οἱ ἄλλοι καθηγηταὶ τὸν βε-
βαίωσαν πὼς οἱ φοιτηταὶ εἶχαν δίκην, ἀ-
ναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ ὅτι πραγματικά
ἐκεῖνος ἐβλεπαν τὰ πράγματα με ἄλλο χρῶ-
μα ἀπ' ὅ,τι τὰ ἐβλεπε ἐκεῖνος καὶ ὅτι ἐ-
πομένως ἡ δρασὶς του ἦταν ἐλαττωματικὴ.

Ἐτσι ἔκανε πρώτος ἀκριβὴ διάγνωσι τῆς
παθῆσεώς του, ἡ ὁποία φέρεται καὶ τὸ ὀ-
νοματὸ τοῦ «Δαλτωνισμοῦ».

Οἱ ἀνθρωποὶ, πού ὑποφέρουν ἀπὸ δαλ-
τωνισμό, βλέπουν διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους ἀνθρώπους. Ἐνα σχετικὸ ἐνδιαφέρον
παράδειγμα, παρουσιάζει ἓνας διάσημος
Γάλλος γλύπτης, πού, στὴν ἀρχὴ τοῦ στα-
δίου του, εἶχε ἐπιδοθῇ στὴ γλυπτικὴ αὐτοῦ,
τὰ ζωγραφικὰ ἔργα τοῦ γλύπτου αὐτοῦ,
συνέβαινε τὸ ἐξῆς περίεργο: Ἐνὸς σκέ-
διο οἱ διάφοροι πινάκες του ἦταν τέλειοι,
στὸ χρωματισμὸ τους όμως ἦταν ἐντελὸς
ἐξωφρενικοί. Τὰ διάφορα ἀντικείμενα πού
ζωγράφιζε, εἶχαν τόσο πρελλὰ χρώματα,
ὥστε ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνταποκρίνωνται στὴν
πραγματικότητα. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, οἱ κρι-
τικοὶ ρίχθηκαν ὄχι τὸ ζωγράφου, ὁ ὁ-
ποῖος, στὸ τέλος, ἐγκατέλειψε τὴ ζωγρα-
φικὴ καὶ ἐπιδόθηκε στὴ γλυπτικὴ, ὅπου καὶ
ἐγίνε πασίγνωστος.

Οἱ εἰδικοί ὑποστηρίζουν, ὅτι καὶ πολλοὶ
συγγραφεῖς, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὶς διαφο-
ρες περιγραφὲς τοπίων, κλπ., πού διαφέρει
καθεὶς στα λογοτεχνικά τους ἔργα, πασχουν
ἀπὸ δαλτωνισμό. Μία τέτοια περιπτῶσι ἀ-
ναφέρει ὁ ἴταλος δοκτωρ Γκαβανέλλι, σ'
ἓνα γράμμα του:

«Εἶχα πάει, τὸ χειμῶνα τοῦ 1850, ἀνα-
φέρει, με τὸ φίλο μου συγγραφέα Γ.Κ. σ'
ἓνα παρισινὸ ἐστιατόριο. Ἐκεῖ, ὁ φίλος μου
θυμήθηκε, ὅτι ἔπρεπε νὰ γράψῃ ἓνα ἐπείγον
σημειῶμα γιὰ κάποια ἐφημερίδα καὶ παρα-
κάλεσε τὸ γκαρσόν καὶ τοῦ φέρῃ χαρτὶ καὶ
πέννα. Ἐφ' ὅσον πρᾶγματι χαρτὶ καὶ πέννα,
τὸ δὲ μελάνι, ἐπειδὴ, φαίνεται, δὲν εἶχαν
καλαμάρι, τοῦ τὸ ἔφερε μέσα σ' ἓνα ποτή-
ρι τοῦ κρασιῦ. Συγχρόνως τὸ γκαρσόνι
τοῦ ἔφερε καὶ δύο ποτήρια κρασιῦ τῆς
Βουργουνδίας. Ὁ φίλος μου ἄρχισε νὰ γρά-
φῃ βιαστικά, ἐνῶ ἐγὼ τὸν παρακολουθοῦσα
μ' ἐνδιαφέρον. Παρατήρησα τότε, ὅτι ὁ φί-
λος μου βουτούσε τὴν πέννα του ἀδιακρί-
τως πότε στὸ ποτήρι τοῦ κρασιῦ καὶ πό-
τε στὸ μελανιῶ, χωρὶς νὰ δείχνῃ πὼς ἀν-
τιλαμβάνεται, ὅτι τὰ γράμματά του γίνον-
ταν πότε πιο σκούρα καὶ πότε πιο ἀ-
νοιχτά. Ἐγὼ γελοῦσα μέσα μου με τὴν
ἀφηρημάδα του, ὅταν, στὸ τέλος, τὸν βλέ-
πω ἔξαφνικὰ νὰ σηκώνῃ τὸ ποτήρι με τὸ
μελάνι καὶ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ πῇ τὸ πε-
ριεχόμενό του!

Τότε, πιάνοντας τὸ χέρι του, τοῦ εἶπα:
«Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τί θέλεις νὰ κάνῃς;
Θέλεις νὰ πῇς τὸ μελάνι;». Κατάπληκτος
ὁ φίλος μου, με κύτταξε, κύτταξε ἐπειτα
καὶ τὰ δύο ποτήρια καὶ εἶπε: «Ἀπὸ τοῦ
θέλεις νὰ τὸ καταλάβω ποῖο εἶναι τὸ κρα-
σί καὶ ποῖο τὸ μελάνι;». Ἐγὼ γέλασα με
τὴν ἐρώτησί του καὶ τοῦ εἶπα, ὅτι τὸ χρῶ-
μα ἔφτανε γιὰ νὰ τὸν κἀν νὰ διακρίνῃ τὸ
ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. «Πῶς θὰ τὰ διακρίνῃς
τὸ χρῶμα, μὴ ἀπάντησε ἐκεῖνος, ἀφοῦ καὶ
τὰ δύο ἔχουν τὸ ἴδιο!». Στὴν ἀρχή, νόμισα,
ὅτι τὸ ἔλεγε αὐτὸ σ' ἀστεία. Ἀμέσως ὁ-
μως ἐξακρίβωσα, ὅτι ἐπίστευε πραγματικά
αὐτὸ πού ἔλεγε. Γι' αὐτόν, τὸ μαῦρο με-
λάνι εἶχε τὸ ἴδιο χρῶμα με τὸ κεκριμπα-
ρένιο κρασί!

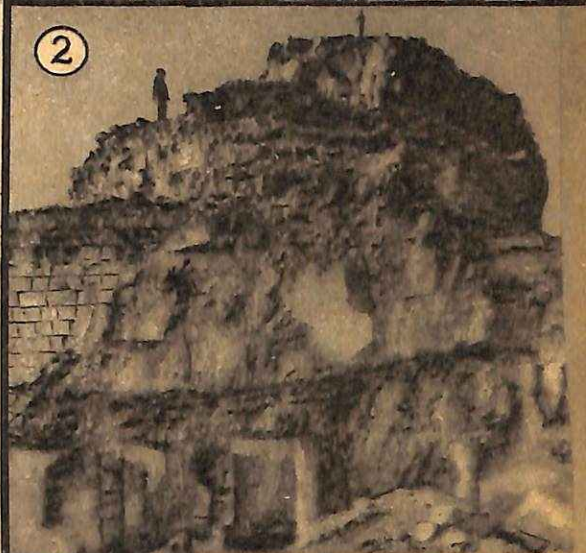
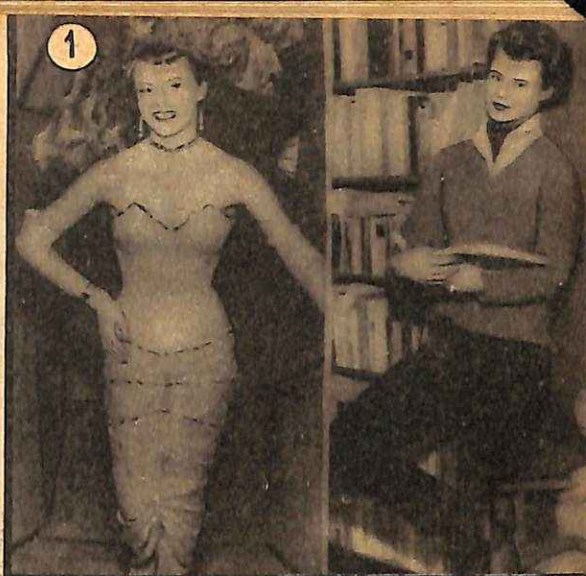
Ὁ φίλος μου ὑπέφερε ἀπὸ δαλτωνισμό.
Δὲν εἶχε καμμία ἀντίληψιν τῶν χρωμάτων.
Ἀπὸ τότε δὲ κατάλαβα τὸ λόγο, γιὰ τὸν
ὅποιον οἱ διάφορες περιγραφὲς τῆς φύσεως,
πού ἔκανε σὰν μυθιστορημάτων του, ἐγρον-
θοκοποῦντο με τὴν πραγματικότητα!...

1 Ἡ νεαρά Νορβηγίδα Τσίλια Ἰνγκβερ, ἢ
μιά πραγματικὰ διπλῇ ζωῇ. Κάθε βράδυ,
ἡ ἀγαθὴ Τσίλια (ἀριστερά), ἀποθεώνεται ἀπὸ
τὸ κοινὸ τοῦ Μάμο, ὅπου ἐμφανίζεται, ὡς ἀ-
στέρι πρῶτου μεγέθους, ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐνὸς
(δεξιὰ) παρακολουθεῖ ἀνελλιπῶς μαθήματα στὸ
Πανεπιστήμιο καὶ μελετᾷ ἀκούραστα, γιὰτὶ
τὸν Ἰούλιο, πρόκειται νὰ δώσῃ ἐξετάσεις γιὰ
ν' ἀναγορευθῇ «ἐκδιδάκτωρ» τῆς φιλοσοφίας.

2 Δὲν ὑπάρχει χώρα στὸν κόσμο, στὴν ὁποία
τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἀρχαιολογίαν νάηται
τόσο διαδεδομένο ὥστε λαϊκὲς μάζες, ὅσο στὸ
Ἰσραὴλ. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲν εἶναι παρά-
δοξο σὲ τὴν χώρα αὐτὴ οἱ σπουδαιότερες
ἀρχαιολογικὲς ἀνακαλύψεις εἶναι ἀπὸ ἀπλοῦ-
ρους. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ὀνόματι Γκούτμαν
διετύχωσε πρὸ καιροῦ τὴ θεωρίαν, πὼς τὸ πα-
σκεῖται ἀπὸ ὄρυθ Μασσαί, πού κυριεύθηκε
ἀπ' τοὺς Ρωμαίους, τὸ 73 π.Χ. Οἱ ἀνακα-
φές δὲ πού ἔκαμε τελευταίως ἐπιβεβαίωσαν
τὴν ἀπόψιν του. Στὴ φωτογραφία μας τὰ ἐ-
ρεῖλια τοῦ παλατιοῦ τοῦ Ἡρώδη, ὅπως τὰ ἀ-
πεκάλυψε ἡ σκαπάνη τοῦ Γκούτμαν.

3 Στὸ Κάιρο γίνονται οἱ προετοιμασίες γιὰ
τὸ γυρίσιν τοῦ φιλμ «Ἱστορία μιᾶς ἀνά-
στης», πού θὰ ἔχῃ γιὰ θέμα τὴ ζωὴ τῆς ἑλ-
λοῦσε βασίλισσας τῆς Αἰγύπτου Νεοκλεῆς
καὶ πού θὰ γυρισθῇ βάσει τῆς αὐτοβιογραφίας
τῆς. Στὸ φιλμ θὰ ποικιλομορφώσῃ ἡ νεα-
ρα καλλιτέχνης Ἰμάν, πού θὰ ὑποδυθῇ τὴ Νεο-
κλεῆς καὶ ὁ γνωστὸς ἡθοποιὸς Φαρίντ Ἐλ-
Ἀντράς, πού θὰ παίξῃ τὸν ρόλο τοῦ μυστη-
ριῶς της, ἀπὸ τὸν ὅποιον τὴν πῆρε ὁ Φαρόκος.

4 Τὰ δύο ἀγάλματα φαίνονται πανοῦρνα,
κι' ὅμως τὸ ἓνα εἶναι ἄλλας 8.000 βολλα-
ρίων καὶ τὸ ἄλλο μόνο 75! Καὶ τὰ δύο εἶναι
ἀντιγράφα ἐνὸς γλυπτοῦ τοῦ μεγάλου Γάλλου
ζωγράφου τοῦ 19ου αἰῶνος Εὐγκάρ Ντεν-
κὰ. Τὸ ἓνα ὅμως εἶναι ἓνα ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο προτό-
τυπο τοῦ Ντενκὰ, ἐνῶ τὸ ἄλλο εἶναι μιά ἀ-
πὸ τὰ ἀντιγράφα. Καὶ τὰ δύο βολισκόνται στὸ
Μουσεῖο τῶν Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βασιλεύουσας.
Τὸ ἀκριβὲς ἡλικία εἶναι τὸ ἀριστερό.

γιατρός που την κτύπησε έτσι επίμονα, δεν ήταν άλλος απ' το Γκωτιέ Μαρινιάν!

Μόνο την άλλη μέρα, τη στιγμή που ανέβαινε η Κλαίρη στο τραίνο που θα μετέφερε στο Παρίσι το λείψανο του Ρομπέρ Ωζού, σκέφθηκε να ζητήσει πληροφορίες γι' αυτή τη μονομαχία. Οι δυο μάρτυρες του Ρομπέρ είχαν αναγκασθεί απ' τις δουλειές τους να την αφήσουν μόνη. Μά ο Γκωτιέ είχε μείνει μαζί της, βλέποντας την απελπισμένη και παραζαλισμένη απ' τα τόσα πένθιμα καθήκοντα που είχε να εκπληρώσει.

Αυτών λοιπόν ρώτησε η Κλαίρη: — Ποιά ήταν η αιτία αυτής της μονομαχίας;

— Μιά άνοητη φιλονεικία, στις κουρσές. — Και πώς λεγόταν ο αντίπαλος του Ρομπέρ;

— Ήταν ένας τραπέζιτης, πολύ πλούσιος, όνοματι Μέμπ.

Η νέα ανασκίρτησε. Το πρόσωπό της έγινε κατάχλωμο. «Ακούμπησε στη ράχι του καθίσματος κι' έκλεισε τα μάτια της.

Ο Γκωτιέ, συμπνετικός πάντα για όποιον υπέφερε, σεβάστηκε τη σιωπή της.

Είχε κρατήσει, λοιπόν, το λόγο του. Ο Μέμπ: Είχε έκδικη!

1.

Ο Ρομπέρ είχε ετοιμάσει τη διαθήκη του πριν μονομαχήσει. Αφηνε ένα μέρος της περιουσίας του σε διαφόρους φίλους και όλο το υπόλοιπο στην Κλαίρη. Έτσι, από μια στην άλλη μέρα, η Κλαίρη — που είχε πάντα τ' όνομα Μαντελέν — βρέθηκε σχεδόν πλούσια.

Πένθησε για το Ρομπέρ. Αφισε το διαμέρισμα της οδού Ρώμης και νοίκιασε ένα σπίτι, προς την άλλη άκρη του Δάσους, στη λεωφόρο της Βουλώνης, στο βάθος ενός κήπου και με πρόσοψη προς το Σηκουάνα.

Η μεγάλη της θλίψη ήταν πάντα πως έμενε δίχως ειδήσεις απ' τη Λουίζα. Κι' η μεγάλη της έλπίδα ήταν να την ξαναβρεί.

Θα προσπαθούσε, τώρα που ήταν ελεύθερη και δεν εξαρτάτο πια από κανένα — μολοντί καταλάβαινε πως είχε πολύ λίγες πιθανότητες επιτυχίας.

Δεν έβλεπε παρά ελάχιστους ανθρώπους, στη μοναξιά της: μόνο τους δυο φίλους και μάρτυρες του Ρομπέρ. Αυτοί δεν την είχαν ξεχάσει και πήγαιναν τακτικά να την επισκεφθούν.

Ο Γκωτιέ πήγε κι' αυτός — χωρίς να υποπτευθεί, ότι η Μαντελέν δεν ήταν άλλη απ' την Κλαίρη Λαμάρς, τη μία απ' τις κόρες της Μπεκρούς.

Τού είχε κάνει ζωηρότατη έντυψη η Μαντελέν, με την ομορφιά της. Δεν το είχε καταλάβει αμέσως. Μά ύστερα η εικόνα

της βρισκότανε διαρκώς στη σκέψη του...

Δεν πίστευε ωστόσο πως μπορούσε να την αγαπήσει. Το αγίατρευτο πένθος της ψυχής του, από τότε που είχε ανακαλύψει το έγκλημα του πατέρα του, στείρευε — προσωρινά τουλάχιστον — κάθε πηγή τρυφερότητας μέσα στην ψυχή του.

Μά, αν ο έρωας ήταν μακριά απ' τη σκέψη του, συλλογιζόταν όμως πάντα τη Μπεκρού. Κι' η χτυπητή ομοιότητα της Κλαίρης μ' εκείνη, τραβούσε την προσοχή του κι' απασχολούσε το νου του.

Πήγε, λοιπόν, να την επισκεφθεί. Εκείνη τον δέχθηκε φιλοφρονητικά.

Η Κλαίρη, αντίθετα, δεν είχε καμιά αμφιβολία για το άτομό του. Ήξερε πως ήταν ο γιός του ανθρώπου που είχε προκαλέσει την καταδίκη της Σαρλότ. Μά δεν έστρεφε εναντίον του το μίσος που ένοιωσε για τον πατέρα του. Αντίθετα, μάλιστα, ο νέος αυτός είχε τραβήσει εύθως αμέσως την καρδιά της, με τη θλίψη του.

Τον πρώτο καιρό, ο Γκωτιέ φρόντιζε να μην πηγαίνει ποτέ μονάχος στο σπίτι της. Αυτό κράτησε όλο τα χειμώνα.

Την άνοιξη, ο Γκωτιέ σταμάτησε ξαφνικά τις επισκέψεις του.

Δεν είχε προειδοποιήσει γι' αυτό τη Μαντελέν. Δεν της είχε μιλήσει ούτε για ταξίδι, ούτε για εργασίες που απορροφούσαν τον καιρό του.

Καθώς μάλιστα, τους τελευταίους μήνες, είχε καταλήξει ναρχεται δυο-τρεις φορές τη βδομάδα, δεν άργησε η Κλαίρη ν' αντιληφθεί την αλλαγή εκείνη στη στάση του. Ανησύχησε και ζήτησε πληροφορίες απ' τους φίλους του, μα εκείνοι δεν ήξεραν τί να της πουν.

Της είπαν μονάχα πως ο Γκωτιέ φαινότανε ακόμα πιο θλιμμένος, τον τελευταίο καιρό, πως αποφεύγε τον κόσμο και πως έδειχνε ν' αντιπαθεί όλες τις διασκεδάσεις.

Κανείς δεν πήγαινε πια στο διαμέρισμά του, στην οδό Φλερύ, όπου είχε εγκατασταθεί μετά τη διακοπή των σχέσεών του με τον πατέρα του. Και κανείς δεν τον συναντούσε πια να περιπλανιέται μελαγχολικά στις ωραιότερες άλλες του κήπου του Λουξεμβούργου.

Τότε κατάλαβε η Μαντελέν ποιά θέση είχε πάρει ο νέος αυτός στη ζωή της!...

Οι ημέρες που κυλούσανε της φαινόταν βαρείες, ατελείωτες, τώρα που δεν είχε πια την έλπίδα να τις φαιδρώνη η παρουσία του Γκωτιέ.

Όρες ολόκληρες, έμενε μονάχη στην κάμαρά της, διαβάζοντας, ονειροπολώντας ή κυτίζοντας το ποτάμι που κυλούσε...

«Τί κάνει; Γιατί δεν έρχεται πια;», άναρρωτιόταν.

Και το όμορφο πρόσωπό της χλωμιάζε απ' τη θλίψη. Τα μάτια της κόθωνε, προ-

δίδοντας την ψυχική της κόπωση απ' τον έκνευρισμό.

Μετά δεκαπέντε μέρες, όταν πείσθηκε πως ο Γκωτιέ την είχε εγκαταλείψει, άρχισε να κλαίει.

Αυτή τη φορά, βεβαιώθηκε απόλυτα πως τον αγαπούσε!...

Όταν το κατάλαβε, όταν το ωμολόγησε στον εαυτό της, ένοιωσε ευτυχία και δυστυχία μαζί.

Σκεπτόταν, ότι η ζωή της ήταν χαμένη πια στο εξής κι' ότι υπήρχε μία ήρεμη και τίμια ευτυχία, που δεν μπορούσε πια να την πηθήσει, γιατί της ήταν απαγορευμένη. Παρ' όλ' αυτά, όμως, ένοιωσε να γεμίσει την ψυχή της μία μεγάλη τρυφερότητα, μία αληθινή ευτυχία, άγνωστη ως τότε. Γιατί δεν είχε αισθανθεί ποτέ έρωτα για το Ρομπέρ Ωζού, αλλά μονάχα στοργή κι' ευγνωμοσύνη.

Αγαπούσε το Γκωτιέ!... Θα τον αγαπούσε πάντα, δίχως να του το πη, σιωπηλά, ακόμα κι' αν η αγάπη της δεν εύρισκε ανταπόκριση.

Αποφάσισε στο τέλος να πάη στην οδό Φλερύ. Εκεί, ζήτησε πληροφορίες απ' το θυρωρό, χωρίς να πη τ' όνομά της.

«Έμωθε έτσι, ότι ο Γκωτιέ δεν είχε φύγει καθόλου απ' το Παρίσι κι' ότι δεν ήταν άρρωστος.

Τί να πιστέψω, λοιπόν; Τί να συμπεράνω;

«Με περιφρονεί, γιατί υπήρξα φιλενάδα του Ρομπέρ! Έλεγε με το νου της. Με περιφρονεί γιατί σκέπτεται πως εκμεταλλεύομαι την ομορφιά μου και κύλησα στην ατιμία!...

Τον ίδιο καιρό, ο Γκωτιέ ονειροπολούσε, στο σπίτι του, έχοντας διαρκώς μπροστά στα μάτια του την εικόνα της Κλαίρης.

Την αγαπούσε... την αγαπούσε δυνατά, με πάθος... Και γι' αυτό δεν ήθελε πια να την ξαναβρεί.

«Δεν θα την ξαναδώ πια — είχε πη με το νου της. Τί θα ωφελούνε; Πού θα μπορούσε να με οδηγήσει αυτός ο έρωας;».

Ήταν η πρώτη φορά που αγαπούσε. Κι' ωστόσο, ξανάλεγε πάντα, ακόμα κι' όταν κόντευε να λυγίσει η θέλησή του:

«Όχι, όχι, δεν θα την ξαναδώ...».

Πέρασαν έτσι κι' άλλες βδομάδες. Ένα πρωί, ο Γκωτιέ βρήκε στο ταχυδρομείο του ένα γράμμα σύντομο, που τον άναστατώνε.

Είχε την υπογραφή «Μαντελέν», το ψεύτικο όνομα της Κλαίρης. Κι' έλεγε μονάχα:

«Είμαι άρρωστη. Χρειάζομαι τις φροντίδες σας».

Ήταν άρρωστη! Και τον ζητούσε...

Μπορούσε ν' αρνηθεί;... Οάταν ευκολότερα δίστασε μια στιγμή... Οάταν ευκολότερα να προσφασθεί ένα οποιοδήποτε έμποιο να προσφασθεί στη θέση του κάποιου διο και να στείλν στη θέση του κάποιου συνάδελφού του, που θα την κουράριζε εξ ίσου καλά.

Μά ύστερα εξεγέρθηκε γι' αυτή την άδυστομία του. Ναι, την αγαπούσε, αλλά θα της έκρυβε τον έρωτά του. Ποτέ δεν θα τον μάντευε η Μαντελέν.

Ήταν, λοιπόν, ελεύθερος να την ξαναβρεί. Θα της δειχνότανε τόσο αδιάφορος και ψυχρός, ώστε δεν θα μπορούσε να μαντέψει τη φωτιά που λαμπάδιζε κάτω απ' το έπιφανειακό εκείνο στρώμα του πάγου.

Πέντε λεπτά αφού πήρε το γράμμα εκείνο, ξεκίνησε για το σπίτι της Κλαίρης. Όνο, ξεκίνησε για το σπίτι της Κλαίρης. Όνο, ξεκίνησε για το σπίτι της Κλαίρης. Όνο, ξεκίνησε για το σπίτι της Κλαίρης.

Τον υποδέχθηκε η υπηρέτρια της Κλαίρης. Φαινόταν ανήσυχη.

Ο Γκωτιέ της έκανε μερικές ερωτήσεις:

— Είναι από καιρό άρρωστη η κυρία σας;

— Έδώ και οχτώ μέρες, γιατρέ.

— Κάλεσε κανέναν άλλο γιατρό;

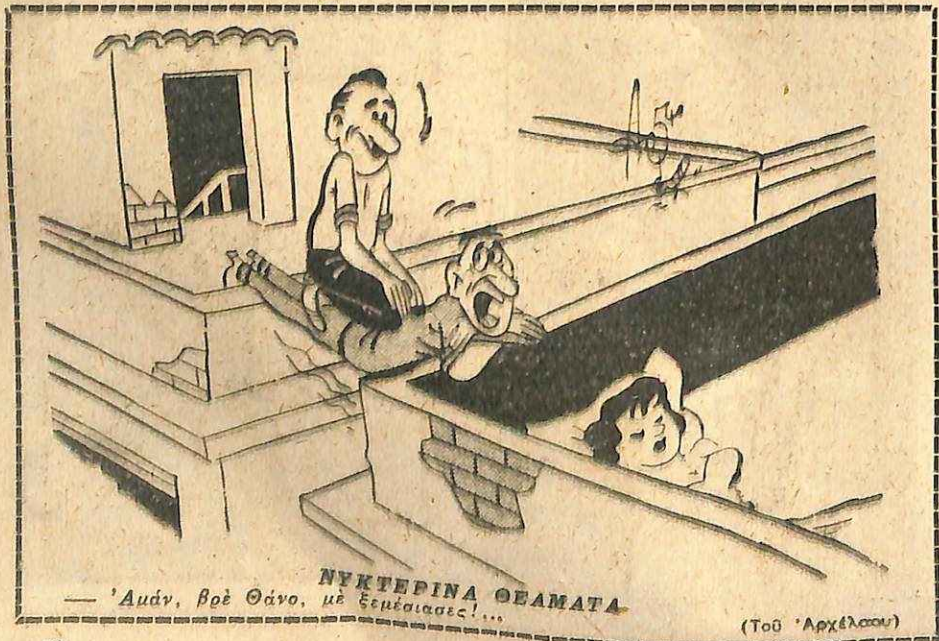
— Όχι, κανένα.

— Είναι στην κάμαρά της;

— Μά βέβαια. Είναι στο κρεβάτι.

— Είδοποίησε την, παρακαλώ, πώς ήρθα να την δω.

Πραγματικά, η Κλαίρη ήταν στο κρεβάτι. Πραγματικά, η Κλαίρη ήταν στο κρεβάτι. Πραγματικά, η Κλαίρη ήταν στο κρεβάτι.

— 'Αυάν, βρέ Θάνο, με ξεμείνασε!... (Του 'Αρχέλαου)

Γα μάτια της λάμπανε κι' ήσαν στεφανωμένα από μαύρους κύκλους.

Ερρίξε στο γιατρό μία ματιά ίκετευτική, γεμάτη παραπονο, σαν να τούλεγε:

«Μη μ' αφήστε να πεθάνω!... Άν πεθάνω, θάμαι δικό σας το λάθος...».

Αφού την εξέτασε προσεκτικά επί μισή ώρα, ο Γκωτιέ αναγνώρισε τα συμπτώματα τυφοειδούς πυρετού.

Η Κλαίρη κινδύνευε! Στην κρίσιμη αυτή στιγμή, ο Γκωτιέ άρχισε ν' αμφιβάλλει για τον εαυτό του... Μά η αδυναμία του δεν κράτησε πολύ.

Ξαναβρήκε γρήγορα την ψυχραιμία του. Έγραψε ένα δυνατό φάρμακο. Είδοποίησε στο σπίτι του πως δεν θα γύριζε καθόλου, και ζήτησε να του ετοιμάσουν ένα δωμάτιο στο σπίτι της άρρωστης.

Κάλεσε, τέλος, δυο νοσοκόμους, για να φυλάνε με βάρδιες δίπλα στο μαξιλάρι της Κλαίρης.

Τις οχτώ πρώτες μέρες, απελπίσθηκε σχεδόν πως θα την έσωζε. Μόνο μετά τη δεκάτη πέμπτη μέρα, κατώρθωσε πια να νικήση οριστικά την άρρώστεια. Και, στο τέλος της τρίτης βδομάδας, της είπε:

— Σωθήκατε τώρα. Θα συνέλθετε γρήγορα, αν εξακολουθήσετε να είστε υπάκουη και δεν κάνετε καμιά ανοησία.

— Θα κάνω ό,τι μου πείτε, γιατρέ... Δεν θέλω να πεθάνω!

Έδώ και τρεις βδομάδες, είχε συνηθίσει να τον βλέπει όλη την ώρα. Τώρα όμως που πήγαινε καλύτερα, ο νέος γύρισε στο σπίτι του και την επισκεπτότανε μόνο μία φορά την ημέρα.

Ύστερα, όσο προχωρούσε στην ανάρρωσή, άραιωνε τις επισκέψεις του. Έρχότανε κάθε δυο μέρες, έπειτα κάθε τρεις, κατόπιν μία φορά τη βδομάδα. Η Κλαίρη αντιλαμβάνονταν πως δεν ήταν πια ο ίδιος άνθρωπος της.

Σ' όλο το διάστημα της ανάρρωσής της, της φερνότανε γλυκά, τρυφερά κάποτε. Θα λέγε κανείς πως ήταν ένας μεγαλύτερος αδελφός, που περιποιότανε την αδελφούλα του.

Μά, όταν την έσωσε πια, άλλαξε συμπεριφορά. Έγινε πάλι ψυχρός, σχεδόν αδιάφορος.

Εκείνη του παραπονέθηκε, δίχως πικρία:

— Μήπως έφταιξα σε τίποτε;

— Μά όχι, καθόλου.

Μην προσπαθήτε να μου πητε ψέματα... Άλλοτε μου μιλούσατε γλυκά. Τώρα έχετε αλλάξει τελείως. Και δεν μπορώ να καταλάβω το λόγο...

— Γελίστε, Μαντελέν, σάς βεβαιώ...

— Αραιώσατε τις επισκέψεις σας...

— Γιατί γίνετε πια καλά.

— Έκτός απ' το γιατρό, θάπρεπε να μείνη πάντα σε σας ο φίλος... Σε λίγο καιρό, πολύ λίγο, δεν θα σάς βλέπω πια... και θα πρέπει να ξανααρρωστήσω για να θυμηθείτε πως υπάρχω...

Δίχως να το καταλάβει, η Κλαίρη έφευγε σιγά-σιγά την κουβέντα τους σ' ένα έδαφος επικίνδυνο, γεμάτο παγίδες...

— Φοβόσαστε, λοιπόν, μήπως με εκθέσετε;

— Μαντελέν!

— Όχι, αυτό δεν είναι δυνατόν. Δεν μπορεί ποτέ να εκτεθεί μία γυναίκα σαν έμ...

Η Κλαίρη μιλούσε κυτίζοντάς τον με ειλικρίνεια, προσπαθώντας να συναντήσει τη ματιά του. Μά εκείνος κρατούσε συνεχώς χαμηλωμένα τα μάτια του. Φοβότανε μήπως μαντέψει η Κλαίρη τον έρωτα που τον φλόγιζε...

Προσπάθησε να νικήση τη συγκίνησή του κι' απάντησε:

— Όχι, Μαντελέν, δεν άλλαξα. Νοιώθω πάντα για σας την ίδια στοργή, σαν άλλοτε. Μάντεψα συχνά, από ώριμους υπαινιγμούς σας κι' απ' τις ξαφνικές μελαγχολίες σας, ότι δεν γκωρίσατε ευτυχισμένα νεύματα... Μία μέρα, θα μου άνοιξε την καρδιά σας, θα μου πητε όλα...

— Ναι, ναι... όταν θάμαι βεβαία πως δεν με περιφρονείτε...

Σώπασαν κι' οι δυο. Η Κλαίρη δεν τολμούσε να συνεχίσει, να προτείνει κάτι συγκεκριμένο. Κι' ο Γκωτιέ απόφευγε ακόμα και τη ματιά της.

Επιτέλους, η νέα γυναίκα, είπε σιγανά:

— Θα ξαναρχεστε, σαν άλλοτε;

— Για ποιά λόγο;

— Όστεν δεν θα ξαναρχετε πια;

— Όχι.

Φοβάσθε για την υπόληψή σας, έπειδη επισκέπτεστε μία γυναίκα σαν έμ...

Η καρδιά του Γκωτιέ πόνεσε, έλυσε...

— Κάθε φορά που θα με χρειασθήτε, θα με βρήτε πρόθυμο, απάντησε.

— Δεν σάς ζητώ αυτό.

— Δεν μπορώ να σάς υποσχεθώ τίποτε περισσότερο.

Η Κλαίρη χαμογέλασε και τούδωσε το χέρι της.

— Αντίο, λοιπόν, φίλε μου. Σας εύχομαι να ευτυχίσετε...

— Αντίο, Μαντελέν...

Έπειτα από μία ψυχρή χειραψία, ο Γκωτιέ κατέβηκε τη σκάλα, διέσχισε τον κήπο κι' απομακρύνθηκε, χωρίς να κυττάει καθόλου πίσω.

Προχωρούσε στο δρόμο, μηχανικά, δίχως να σκέπτεται...

Κάποια στιγμή, θέλησε να γυρίσει πίσω. Μά είχε νυχτώσει πια.

— Ανέβηκε σ' ένα ταξί κι' έδωσε στο σωφέρ τη διεύθυνση του σπιτιού του.

Όταν ξύπνησε, την άλλη μέρα, είπε με το νου του, πως είχε κάμει καλά που έδειξε τόση δύναμη θελήσεως. Όλη τη βδομάδα εκείνη, νομίζε πως η λογική θα ήταν ισχυρότερη απ' τον έρωτά του.

Την Κυριακή, όμως, ωμολόγησε πια την ήττα του. Και πήρε το δρόμο του σπιτιού της Μαντελέν.

Σταμάτησε μπροστά στην πόρτα και κυττάζε... Βλέποντας τα παράθυρα κλειστά, ένοιωσε ένα σφίξιμο στην καρδιά του. Μήπως είχε φύγει η Μαντελέν;...

Άπλωσε το χέρι του, μηχανικά, και χτύπησε το κουδούνι. Σε λίγες στιγμές, παρουσιάστηκε η υπηρέτρια.

Χαμογέλασε, αναγνωρίζοντάς τον.

— Η κυρία είναι πια τελείως καλά, του είπε. Θα χαρή πολύ που θα σας δώ...

Ο Γκωτιέ άνασσε. Δεν είχε φύγει, λοιπόν, η Μαντελέν!

Τη βρήκε στο σαλόνι, που τα παράθυρά του βλέπανε στο πίσω μέρος του σπιτιού. Όταν μπήκε, εκείνη τούδωσε το χέρι της και τον ρώτησε σιγανά:

— Έρχεται ο γιατρός; Η ο φίλος;

— Ό φίλος!

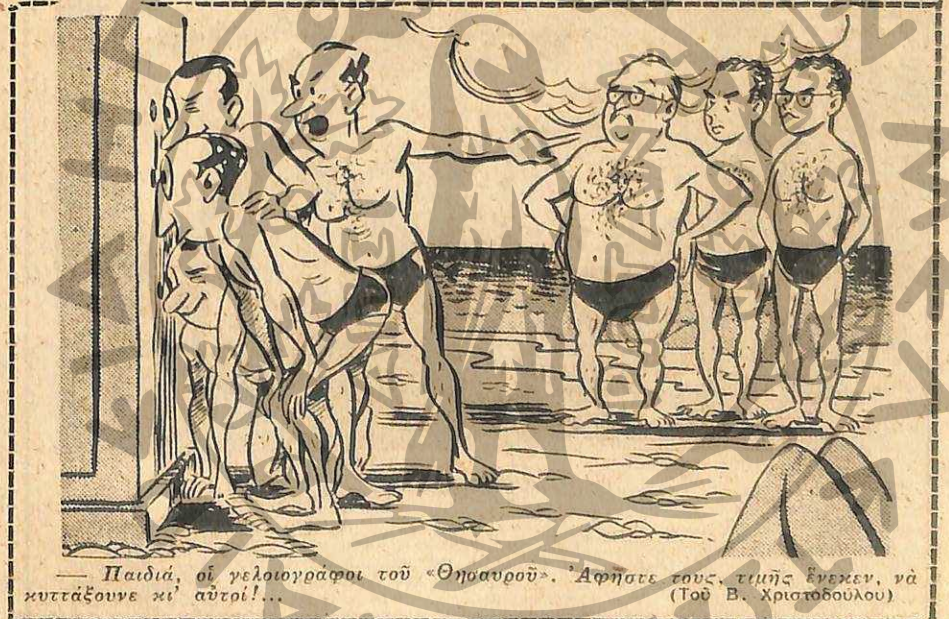
— Νόμισα πως δεν θα σάς ξανάβλεπα ποτέ, ένοιωσε ένα σφίξιμο της ψυχής μου. Κι' όμως ο ξαναέλεος! Τί ωφελεί;...

Ο Γκωτιέ έσκυψε το κεφάλι του.

— Μ' εκτιμάτε... δεν εί' έτσι; ρώτησε η νέα.

— Ναι! Μολοντί δεν ξέρω τίποτε απ' το παρελθόν σας, είμαι βέβαιος πως υποφέρατε... κι' έχω καταλάβει τα ευγενικά σας αισθήματα!

— Άν μ' αγαπάτε και μ' εκτιμάτε,

Παιδιά, οι γελοιογράφοι του «Θησαυρού». Αφήστε τους, τιμής ένεκεν, να κυττάζουνε κι' αυτού!... (Του Β. Χριστοδούλου)

πρέπει να καταλαβαίνετε πως δεν μπορώ να γίνω δική σας...

— Κι όμως σας αγαπώ! απάντησε ο Γκωτιέ, φιλώντας της φλογερά το χέρι, παρ' όλες τις προσπάθειές της να τον εμποδίσουν.

Σταμάτησαν και κάθισαν σ' ένα μπαγκέτο. Ο Γκωτιέ πρόσεξε ξαφνικά πως η Κλαίρη έκλαιγε.

— Γιατί κλαίτε; τη ρώτησε.

— Δεν μπορώ να γίνω φιλενάδα σας... γιατί σας αγαπώ με πολύ δυνατό και ειλικρινή έρωτα... και, αν σας δινόμενα, θα φοβόμουν πως το πάθος σας θάδινε σε λίγο τη θέσι του στην αδιαφορία...

— Να γίνω φιλενάδα σας... Ναι, το σκέφθηκα, από τότε που κατάλαβα πως σας αγαπώ... Θα ήμαστε ευτυχισμένοι έξη μήνες, ένα χρόνο, δύο ίσως... Ύστερα θα κουραζώσατε πιά. Γιατί, όσο κι αν θα το θέλετε, δεν θαχετε ποτέ εκτίμηση για μένα, κι ο έρωτάς σας δεν θα στηρίζεται στο σεβασμό... Τότε θα μ' αφήσετε... και θα πάσω ακόμα πιο χαμηλά, δίχως ελπίδα σωτηρίας!

Της έπιασε τὰ χέρια και της είπε τρυφερά:

— Πόση πικρία έχουν τὰ λόγια σας... και πόσο πρέπει να υποφέρετε, Μαντελέν, έσεις που βρίσκεσθε ωστόσο στο κατώφλι της ζωής και που χθές ακόμα ήσαστε παιδί!...

— Πέστε μου αν γελιέμαι... κι αν δεν σκέπτεσθε και σεις όπως εγώ!

— Αλήθεια, έχω κάμει κι' εγώ αυτές τις σκέψεις, και μ' έκαναν δυστυχισμένο όπως και σας... Γιατί σας αγαπώ πραγματικά, αληθινά...

— Αν ήμουν, λοιπόν, ακόμα μια άγνη κοπέλλα, όπως πριν από λίγον καιρό, κι αν μ' αγαπούσατε έτσι...

— Θα σας ζητούσα να ενώσετε τη ζωή σας με τη δική μου. Κι' ίσως να βρίσκαμε την ευτυχία, στον απέραντο έρωτά μας! Η Κλαίρη βυθίστηκε σε δειροπολήσεις.

Ο άνθρωπος που αγαπούσε με τέτοια φλόγα, βρισκόταν εκεί, κοντά της... άλλα τους χώριζε ένας αδιάβαστος φραγμός: η ανύμνησι της πτώσεώς της.

Γιατί να τον γνωρίσει τόσο αργά; Γιατί; Αναστέναζε, τὰ μάτια της βουρκώσανε. Θάταν, λοιπόν, πάντα δυστυχισμένη,

πάντα! Άλλοτε, στο όρφανοτροφείο, είχε ξεγεραθεί για τη βάρβαρη αδικία του πεπρωμένου της. Και σήμερα ξεγειροτάνε, όσο μετρούσε το βάθος της άδυσσου που έδλεπε μπροστά της...

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε.

Σηκώθηκε και είπε στο νέο:

— Έλατε, πάμε, Γκωτιέ...

Προχώρησαν αργά, αμίλητοι. Δεν είπαν ούτε λέξη, ως τη στιγμή που φτάσανε μπροστά στο σπίτι της Κλαίρης.

Μα εκεί η νέα ξέχασε πιά το κάθε τι, εκτός απ' τον έρωτά της. Και φώναξε μ' απόγνωση:

— Μη φεύγεις! Μη φεύγεις! Σ' αγαπώ. Λίγο με νοιάζει αν θα γίνω ύστερα πιο δυστυχισμένη! Δώσε μου τουλάχιστον λίγη ευτυχία...

Την έσφιξε σαν τρελλός στην αγκαλιά του, γεμίζοντας την φιλία.

— Σ' αγαπώ, Μαντελέν, σ' αγαπώ!...

Την τραβούσε κιάλας μαζί του, όταν ξαφνικά ακούστηκε κοντά τους μια απέλπιση γυναικεία φωνή:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!

Μερικά βήματα πιο πέρα, βρισκόνταν συγκεντρωμένοι μερικοί άνθρωποι. Ο Γκωτιέ κι' η Κλαίρη δεν τους είχαν δώσει προσοχή, απορροφημένοι καθώς ήταν απ' τη θλίψη τους.

Από κει, λοιπόν, ακούστηκαν τώρα οι φωνές. Η Κλαίρη ξέφυγε απ' το αγκάλιασμα του Γκωτιέ.

— Ακούσε!... του είπε, Ακούσε!

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... ξαναπήλησε η ίδια επίκλησις.

— Αυτή η φωνή!... ψιθύρισε η Κλαίρη, μ' αγωνία. Μήπως τρελλάθηκε;

Μα ο Γκωτιέ έτρεχε κιάλας προς το μέρος εκείνο, δίχως να χρειαστεί να του το ζητήσει. Ήταν άοπλος, αλλά δυνατός και γενναίος.

Οι άγνωστοι απομακρύνονταν τρέχοντας, μέσ' στη νύχτα. Οι γυναικείες φωνές εξακολουθούσαν.

Όταν έφτασε πιο κοντά, ο Γκωτιέ διέκρινε τρεις-τέσσερες άντρες, που τραβούσαν μαζί τους δια της βίας μια νέα κοπέλλα. Εκείνη είχε αντισταθεί στην αρχή, μα ύστερα είχε χάσει τις δυνάμεις της κι έμενε ανυπεράσπιστη στη διάθεσί τους.

Ο Γκωτιέ τους έφτασε και τους άρχιζε στις γροθιές. Δυο απ' αυτούς, κυλίστηκαν

χάμω, παραχάλισμένοι. Οι άλλοι άρχισαν ελεύθερη τη νέα, που έπεσε καταγής.

Σε μερικές στιγμές, είχαν εξαφανισθεί όλοι. Τότε ο Γκωτιέ έσκυψε πάνω απ' την άγνωστη κοπέλλα.

— Ελπίζω να μην της κάνανε κακό... ψιθύρισε.

Την ανασήκωσε, της έτριψε τὰ χέρια, για να συνέλθει. Εκείνη άνοιξε τὰ μάτια της και τον κύτταζε με τρόμο. Βλέποντάς τον μονάχον, κατάλαβε πως δεν ήταν από κείνους που της είχαν έπιτεθεί.

— Για το Θεό, κύριε, μη μ' αφήσετε μόνη! τον έκέπτε.

— Όχι, δεσποινίς. Μείνετε ήσυχη... Φύγαγε αυτόι οι έλκενοι! Δεν έχετε πιά κανένα φόβο, σας βεβαιώ.

— Ό, ευχαριστώ, κύριε, ευχαριστώ...

Νόμισα πως ήμουν χαμένη...

— Έλάτε. Θα σας πάω σ' ένα σπίτι, εδώ κοντά, για να ήσυχάσετε και να συνέλθετε.

Ήταν μια κοπέλλα πολύ νέα, που φαινότανε σχεδόν συνομήλικη με τη Μαντελέν. Έτρεμε ακόμη, ήταν κατάχλωμη, αναμάλιασμένη, με το φτωχικό της φόρεμα ξεσκισμένο και λασπωμένο.

— Όστόσο, έλαμπε από όμορφιά και άθωο γοητεία.

Τι ζητούσε, μονάχη, στην έρημιά, τέτοια ώρα; Ήταν μια τίμια κοπέλλα ή μια τυχοδιώκτρια;

Εκείνη κατάλαβε, καθώς φαίνεται, αυτές τις σκέψεις του νέου, γιατί του είπε:

— Έφτασα σήμερα το πρωί στο Παρίσι, δίχως λεφτά, για να βρω μια δουλειά... Γυρνώντας από τη μια στην άλλη διεύθυνσι, βρέθηκα σ' αυτά τὰ μέρη... Έχασα το δρόμο... Ένοιωσα μια άδυναμια, γιατί ήμουν νηστική από χτές. Κάθησα, για να ήμουν νηστική από χθές. Ακούσε, κύριε... Με τριγυρίζανε τότε αυτοί οι άθλιοι, πέσανε πάνω μου... Πεινώ, κύριε... πεινώ πολύ!

Ο Γκωτιέ την ένοιωσε να βαραίνει πάνω στο μπράτσο του, σαν νάταν έτοιμη να λιποθυμήσει.

— Έλάτε, έλάτε μαζί μου, γρήγορα! της είπε.

Την πήγε ως το σπίτι της Κλαίρης. Εκείνη περίμενε, μ' αγωνία. Άνυπομονος να μάθει μήπως είχε πάθει τίποτε ο Γκωτιέ, και συγχρόνως λαχταρούσε ακόμα απ' τη φωνή που είχε ακούσει και που της είχε φανή γνωστή — όσο κι αν την άλλοιαν ο τρόμος.

Ο νέος μπήκε στον κήπο, κρατώντας στα χέρια του τη μισολιπόθυμη κοπέλλα. Και διηγήθηκε με συντομία στην Κλαίρη ό,τι είχε συμβεί.

Τη στιγμή εκείνη, το φεγγάρι είχε σκεπαστή από σύννεφα κι' η νύχτα είχε γίνει πιο σκοτεινή.

Η Κλαίρη έσκυψε πάνω απ' το άκίνητο εκείνο πρόσωπο, τὰ κλειμένα εκείνα μάτια. Άγγιξε τρέμοντας τὰ μαλλιά, τους ώμους της κοπέλλας.

— Θεέ μου!... Θεέ μου! ψιθύρισε.

Ο Γκωτιέ τ' άκουσε. Πρόσεξε την ταραχή της.

— Τι πάθατε, Μαντελέν; τη ρώτησε μ' άπορία.

— Ό, φίλε μου! Γρήγορα, ένα φώς!... Γρήγορα, γρήγορα... Πρέπει να τη δώ!... Ο Γκωτιέ μετέφερε τη λιποθύμη νέα μέσ' στο σαλόνι, την ξάπλωσε στον καναπέ κι' άναψε το φώς.

Μόλις είδε το πρόσωπο της άγνωστης, η Κλαίρη έμπηξε μια φωνή τρελλής ταραχής, πηξε στην αγκαλιά της την κοπέλλα, τη γέμισε φιλική και χάρσις.

— Λουίζα! Λουίζα μου! Σε ξαναβρίσκω!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Άρραβώνες

Ο κ. Γεωργίου Κορναράκης και η δις Άγγελική Κανακούτη έμνηστεύθησαν. Εύχομαι τα χείαν την στεφνή.

Κ. Κ.

Γάμοι

Ο κ. Κωνσταντίνος Άδαμίδης και η δις Άλκα Πρεβεζάνη τέλεσαν τους γάμους των. Παράκληση παρέστη η δις Ρούλα Σιδερί.

Τους εύχομαι κάθε ευτυχία.

Μ. Ε.

Ο ΝΕΟΣ ΠΟΥ ΤΡΕΜΑΘΗΚΕ

από Έρωτα

Ένα ρωμαντικό σχολικό είδύλλιο, που κατάληξε σε μια τραγική δολοφονία

ΜΠΟΡΕΙ ένας άνθρωπος να γίνη τρελλός από έρωτα; Αυτό είναι το έρώτημα, στο οποίο απάντησαν ήδη καταφατικά οι ψυχίατροι και που γι' αυτό θα κληθούν να εκφράσουν την όριστική γνώμη οι δικαστές του Μονάχου.

Απίστευτα παράξενη, για τις αντιλήψεις της εποχής μας, είναι η περίπτωση του νέου, που θα καθήση στο έδωλο του κατηγορουμένου, σ' αυτή την δίκη, που προμηνύεται να είναι η πιο ενδιαφέρουσα απ' όλες έγιναν έφετος στη Δυτική Γερμανία.

Νομικός, με λαμπρή επιστημονική κατάρτισι, που πήρε το πτυχίο του με άριστα μετ' επαινών και που, κάτοχος στην εντέλεια τεσσάρων ξένων γλωσσών, έτοιμαζόταν να δώσει εξετάσεις για τον διπλωματικό κλάδο, ο Μάνφρεντ Όμπερμάρτιερ, ηλικίας σήμερα 26 ετών, δεν έδειχνε με τίποτα πως θα γινόταν δολοφόνος — ο δολοφόνος του μοναχικού πλάσματος που αγάπησε στην ζωή του!

Η κοινωνική θέση του θυμάτος της βαρωνέσσας Γουλιάνε φον Κρεσσενστάιν, κόρης ενός Γερμανού στρατηγού, που άνηκε σε μια από τις παλιές άριστοκρατικές οικογένειες της Βαυαρίας, κάνει ακόμη ζωρότερο, για την γερμανική κοινή γνώμη, το ενδιαφέρον της δίκης που θα διεξαχθή.

Ήταν η νύχτα της 24 'Απριλίου του 1954, λίγες ημέρες πριν κλείση τὰ 25 της χρόνιας, που έμελλε να ναι η τελευταία της ζωής της για την όμορφη βαρωνέσσα.

Είχε πάει ως τον σιδηροδρομικό σταθμό, για να κατευθύνει στον άρραβωνιαστικό της, και γυρίζει τώρα μόνη στους δρόμους του Γκαϊφελρικ, ενός προαστίου του Μονάχου, όπου κατοικούσε με τους γονείς της. Δεν την έχωριζαν πιά, παρὰ λίγα, μόλις βήματα από το σπίτι της, όταν μια άσχημη σιλουέτα πετάχτηκε από μια γωνιά και ώρμηξε καταπάνω της.

Πρόλαβε άραγε η βαρωνέσσα ν' αναγνωρίσει, στο πρόσωπο αυτού του ανθρώπου, τον παιδικό φίλο και συμμαθητή της, τον ρωμαντικό σύντροφό της των χρόνων του σχολείου, το Μάνφρεντ Όμπερμάρτιερ; Είναι αμφίβολο, γιατί, ό,τι έγινε, εκτύλιχτηκε μέσα σε διάστημα ελαχίστων δευτερολέπτων.

Με μια δυνατή σπρωξιά ο νέος την έριξε καταγής, γονάτισε στο στήθος της και, ενώ με το άριστερό χέρι της έσφιγγε τον λαιμό, με το δεξί της βύθισε ένα στιλέτο κοντά στην καρδιά.

Μια σπαρακτική κραυγή ξέσκιζε τη σιγαλιά της άνοιξιάτικης νύχτας. Δυο καθυστερημένοι διασώστες έτρεξαν, προς το μέρος που ακούστηκε η φωνή. Βρήκαν τη νέα πλημμυρισμένη από αίμα, ενώ ο δολοφόνος είχε προλάβει να απομακρυνθή. Λίγη ώρα αργότερα, στην άρχοντική βίλλα των Κρεσσενστάιν, έξη γιατροί, ήταν σκυμμένοι πάνω από την έτοιμοθάνατη. Άλλα ήταν πολύ άργα πιά, για να συγκρατήσουν την ζωή, που έφευγε μαζί με το αίμα της...

Διακόσια μέτρα από τον τόπο του εγκλήματος, βρέθηκε τραυματισμένος ο δολοφόνος. Είχε άποπειραθή να σφτοκτονήσει, με το ίδιο στιλέτο, που είχε βυθίσει στο στήθος της βαρωνέσσας. Άλλα τὰ τραύματά του ήταν επιπόλαια και δεν άργήσανε να κλείσουν.

Όταν ο νέος ώδηγήθηκε στον άνακριτή, έκείνος άκουσε την πιο ρωμαντική ιστορία από όλες θα περίμενε κανείς να άκούσθ στην εποχή μας. Την ιστορία ενός δειλού και μυστικού έρωτα, που είχε κρατήσει έννια ολοκληρωτά χρόνια και είχε φτάσει στα όρια της θρησκευτικής λατρείας, χωρίς να φανερωθή στο άγαπημένο πρόσωπο, παρὰ μόνο σαν η απόγνωσι γέννησε την τρέλλα.

Ο Μάνφρεντ Όμπερμάρτιερ και η Γουλιάνε φον Κρεσσενστάιν ήταν δεκάδη χρόνων, όταν η μοίρα τους το έφερε να γραφτούν στο ίδιο σχολείο του Μονάχου, που, τον Δεκέμβριο του 1945, ξαφάρισε για πρώτη φορά, να λειτουργή μετά την καταστροφή.

Η Γουλιάνε είχε καθήση στο μπροστινό θρανίο από τον Μάνφρεντ κι' εκείνος θυμάται ακόμη το γαλάζιο πουλόβερ που φορούσε, την ημέρα που άρχισαν τὰ μαθήματα. Χωρίς να ξέρη γιατί, αισθανθήκε κάτι παράξενο από την πρώτη στιγμή που την είδε. Ρώτησε να μάθει ποια ήταν και την έπομένη την προσκάλεσε να παίξουν μαζί πλγκ-πογκ.

Γρήγορα, αναπτύχθηκε μεταξύ τους μια έρωτική φιλικία, που δεν καταστάλαξε, όμως, ποτέ σε μια ξεκαθαρισμένη σχέση. Ο νεαρός Μάνφρεντ περιωριζόταν να κάνει ρωμαντικούς περιπάτους μαζί με την φίλη του, να της κρατάει το χέρι, το βράδυ, στο πάρκο και να της μιλάει για χίλια-δυο πράγματα, χωρίς να τολμάει ποτέ να θέξη αυτό που περισσότερο τον άπασχολούσε: Τον έρωτά του για εκείνη.

Και όμως, ο έρωτας αυτός κυριαρχούσε άπόλυτα στην ψυχή και στη σκέψη του, είχε γίνει μια βαθιά και κατανακτική λατρεία. Στα έννια χρόνια, που πέρασαν από την ημέρα που γνώρισε την Γουλιάνε, ως την μοιραία άνοιξιάτικη νύχτα, που την σκότωσε με το ίδιο του το χέρι, ούτε μια φορά — όπως έβδαιώνουν πολυάριθμοι μάρτυρες — δεν σήκωσε τὰ μάτια για να κυττάξη άλληνη γυναίκα. Όλες τον άφηναν ψυχρό και άδιαφορο. Γι' αυτόν, μονάχα η Γουλιάνε άπρηξε στον κόσμο...

Να είχε άραγε κατάλαβε η όμορφη βαρωνέσσα τον σιωπηλό κι' άφανέριστο αυτόν έρωτα; Έπαιζε, από γυναικεία φιλάρεσκια με τον Μάνφρεντ, αφήνοντάς τον να πρέψη μάταιες ελπίδες, ή δεν είχε υπομνησθή το παραμικρό; Αυτό είναι κάτι, που κανείς δεν μπορεί να το βεβαιώσει.

Από τον Μάιο του 1947, που οι δυο νέοι τελείωσαν το σχολείο, οι συναντήσεις τους άραίνονταν κάπως, χωρίς, όμως, να σταματήσουν. Στο πανεπιστήμιο του Μονάχου, ο Μάνφρεντ γράφτηκε στη Νομική Σχολή, ενώ η Γουλιάνε προτίμησε να παρακολουθήσει μαθήματα 'Ιστορίας. Έπλ πάντε ακόμη χρόνια, εξακολουθούσαν να βλέπονται κάθε

τόσο φιλικά και να κουδεντιάζουν, χωρίς ή λέξι «έρωτας» να είπωθι ποτέ ανάμεσά τους.

Τὰ πράγματα τράβηξαν έτσι ως το καλοκαίρι του 1952, όποτε το έρωτικό ρομάντο, που άπρηξε μόνο στη φαντασία του νεαρού φοιτητή, δέχτηκε το πρώτο όδυνηρό πλήγμα.

Ο Μάνφρεντ είδε τη Γουλιάνε στο μπράτσο ενός νέου, σε μια τρυφερή στάσι, που έδειχνε πως κάτι άπρηξε μεταξύ τους. Άπο τότε, την ξαναείδε αρκετές φορές μαζί του, ώσπου η βαρωνέσσα έφυγε για τον πυργο της, στην Τέγκρενλέε, για να άφιερωνή, εκεί στη μελέτη των άρχαίων της βαυαρικής άριστοκρατίας και να έτοιμάση την διδακτορική διατριβή της.

Τότε μόνο ο Μάνφρεντ, που από κοντά δεν τολμούσε να της μιλήσει, άποφάσισε να της τὰ εξομολογήθι όλα, τον έρωτά του, την ζήλεια του, την άπελπισία του, μ' ένα πολυσελίδο γράμμα. Άλλα το γράμμα εκείνο έμεινε χωρίς απάντησι.

Έγραψε και δεύτερο, χωρίς κι' αυτό να έχη καλύτερη τύχη.

Άφου περίμενε καιρό, με άγωνία, μια λέξι από μέρους της, πήγε ο ίδιος στον πυργο της Τέγκρενλέε.

Ο ύπνρέτης που πήρε την κάρτα του, ξαναγύρισε σε λίγο για να του άνακοινώση, πως η δεσποινίς είχε φύγει πρό πάντε λεπτών για ταξίδι!

Επιστρατεύοντας όση θέλησι του άπόμεινε, μετὰ την συντριβή του ώραιότερου όνειρου της ζωής του, ο Μάνφρεντ πήγε στο Κάπρι, με την ελπίδα πως στο μαγευτικό αυτό νησί θα ξεχνούσε την βαρωνέσσα.

Όμως, τὰ έρωτικά ζευγάρια, που έδλεπε εκεί ν' άπολαμβάνουν τον ήλιο της Μεσογείου, ενώ αυτός ήταν όλομύναχος, έκαναν ακόμη πιο αβάσταχτο το μαρτύριό του.

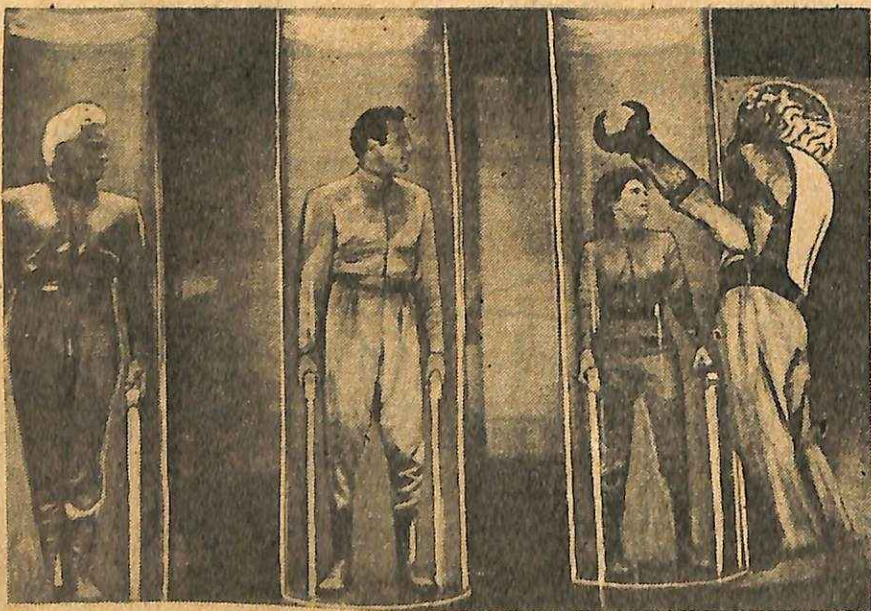
Όταν γύρισε στη Γερμανία, ήταν πιά άνικανος να δουλέψη, άνικανος να σκεφτή ό,τιδήποτε άλλο εκτός από αυτόν τον άτυχό και χαμένο έρωτά του.

Η άναγγελία των άρραβώνων της Γουλιάνε φον Κρεσσενστάιν, που δημοσιεύτηκε στις έφημερίδες του Μονάχου τον Μάρτιο του 1954, ήταν η τελευταία σταγόνα, που έκανε το ποτήρι να ξεχειλίση. Η σκέψη πως η γυναίκα, που πίστευε ότι θα ήταν δική του για όλη την ζωή, θα άνηκε σ' έναν άλλον, έκατε το λογικό του να σαλεύει.

Η διαονητική Ικανότης του κατηγορουμένου να αντίληθι το άνεπιτρέπτον της πράξεώς του, είχε ήδη σημαντικώς ελαττωθή κατά την έποχήν, που έτελεσθη ή πράξις, όποστηρίξει, στην ψυχρή του γλώσσα, το πόρισμα των άνακρίσεων.

Επρόκειται περί του άποτελέσματος της έρωτικής μονομανίας ενός σχιζοφρενούς, άποφάνηκεν οι ψυχίατροι.

Χωρίς άμφιβολία, και το δικαστήριο, που θα τον δικάσει σε μερικές εβδομάδες, δεν θα έκφραση διαφορετική γνώμη για τον δυστυχισμένο αυτό νέο, που ο έρωτας τον ώδηγησε στην τρέλλα και στο εγκλήμα.

ΤΟ ΝΕΟ «ΤΕΡΑΣ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

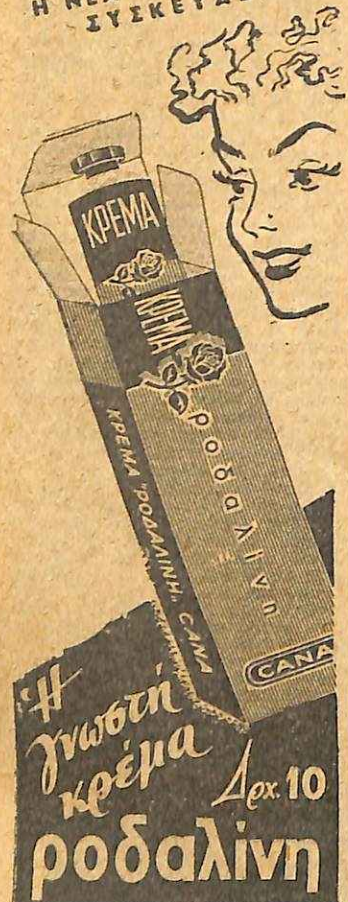
Ένα νέο τέρας γεννήθηκε στο στούντιο του Χόλλυγουντ για τις ανάγκες του νέου φιλμ «Αυτό το νησί που λέγεται Γη». Πρόκειται για τον «Μούτταν» ένα άπαίσιο όν με τεράστιο κεφάλι, όρατο ένκέφαλο και με χέρια που καταλήγουν σε δογκάνες, όμοιες με των καθυριών. Η κατασκευή του νέου τέρατος, που υποτίθεται ότι είναι ένας έπισκέπτης, προερχόμενος από άλλο πλανήτη, στοίχισε στον παραγωγό 24.000 δολάρια.

Ο σταυρός δείχνει το σημείο, όπου δολοφονήθηκε η Γουλιάνε φον Κρεσσενστάιν, στο προαίσιο του Μονάχου Γκαϊφελρικ. Η διακεκομμένη γραμμή και το βέλος δείχνουν την κατευθυνσι που ακολουθούσε, επιστρέφοντας στο σπίτι της.

ΣΕ ΣΟΛΗΝΑΡΙΟ
Η ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ
ΤΥΣΚΕΥΑΣΙΑ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ
ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΘΛΙΠΠΑΘΕΙΑΣ Ε-
ΤΑΙΡΙΑΣ ΨΥΧΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ
Όδος Κρήτης 6
(πάρκος Λισαίων, πλατ. Βάθης)
Δέχεται καθ' ἐκαστην. Τηλ. 52869

Ἄ μφιθολη Μαίριη, Πειραιά: Αὐτὴ ἡ νέα τακτικὴ τοῦ ἀγαπημένου σας δὲν μὴ καθορίζεται καθόλου, γιὰ λογαριασμό σας φυσικά. Ἐνὰς ἀνθρώπου πού αγαπάει καὶ πού, προφανῶς, πηγαίνει γιὰ σοφορὸ ἀκοπὸ, ἐρχόμενος μαζὶ σας, δὲν μπορεῖ ἐμφανικά νὰ σας ἀφήνῃ καὶ νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ κἀνὸν ὁλόαν φιλική, ὅπως λέει, συντροφιά μὲ μιὰ παλιὰ του φίλινάδα. Πρῶτα-πρῶτα αὐτὸ προσβάλλει καὶ τὴν εὐκρίνειαν τῆ δικῇ του καὶ τοῦ δικῶ σου τοῦ αἴσθημα. Γιὰτὶ ἂν εἴναι εὐκρινής πρέπει τὴν ἀγάπην του ἀκέραια νὰ τὴν ἔχῃ γιὰ σας καὶ ὄχι νὰ φτάνῃ σὲ ἀδιφορία ἀπέναντί σας, γιὰ νὰ τρέχῃ μὲ τὴν ἄλλή σὲ κέντρα διασκεδάσεως. Καὶ ἀφοῦ, ὅπως λέει, οὕτε τὴν αγαπάτε πιά, οὕτε τὴν ποθεῖ, τότε ποῖο εἶναι τὸ θέλητρο καὶ ὁ σκοπὸς πού τριγυρνοῦν μαζὶ καὶ πού ὁ καλὸς σας ἐπὶζητεῖ τὴν συντροφιά της, τόσο σκανδαλωδῶς; Γι' αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει ἑσείς ν' ἀντιμετωπίζετε ἀποφασιστικὰ τὴν κατάστασιν. Ν' ἀποφορῶστέ καὶ ν' ἀποσυρθεὶτε στὸ ἑξῆς καὶ ἐπαρῇ καὶ προσέγγισι τοῦ. Ἄν δὲ αὐτὸς ἐπαγένηθῃ, τότε νὰ χρηστήτε ρητὰ καὶ ὁριστικὰ νὰ διαλέξῃ, ἀφοῦ ψυχολογῶσῃ ὁ ἴδιος τὴν αὐτὸ του. ἢ ἔσας ἢ τὴν ἄλλη. Μοιρασμὰ τοῦ ἀνάμεσα στίς δύο σας δὲν μπορεῖτε νὰ τοῦ ἀνεχθεῖτε. Ὅσο γιὰ τὴν σκέψιν σας νὰ πάτε νὰ συναντήσετε τὴν ἄλλη, αὐτὸ δὲν πρέπει γιὰ κανένα λόγῳ νὰ τοῦ κἀντε, ἔστω καὶ ἂν κινδυνεύετε νὰ τὸν χάσετε. Εἶναι ζητήμα ἀξιοπρεπείας, τέλος πάντων, νὰ μὴν ταπεινωθεῖτε μπρὸς ὅν αὐτὸ σας.

Παράνομο ἔρωτα: Ἐκεῖ-
νο ποῦ μόνο ἔχω νὰ σᾶς συστήσω,
ἀγαπητῇ μου, εἶναι τὸ ἐξῆς: Νὰ

Προοιμενή αγάπη: "Αν
ελάτε τη φρόνησι, να μην παρα-
φερθήτε από την αρχική σας απελ-
πίσια, τώρα θα μπορούσατε κιόλας
να έχετε παρηγορηθή και να μην
υποφέρετε τρομερά από το άδοξο
τέλος το σιστηματίας σας. Δεν εν-
νοώ ότι δεν έπρεπε να το επιδιώ-
ξετε αυτό. Σ' αν κοπέλλα και σεις
παρασυρόσκατε από την αδυναμία
του φύλου σας. Άλλα τώρα που
είδατε ότι ο ιεαρός δεν ήταν ελ-
κλινική μαζί σας, παρά ερρόταν
γιά να περσώ τον καιρό του, τω-
ρα που έρχεται απέλξοστατα κι
άσυνεθρητα να σας άναγγέλλει ότι
πρόκειται οι γονείς του να τόν άο-
ρσάσινάσσουν και αυτός θα τους
πακούσθ, χωρίς να λογαριάζη έ-
σας και να θυμάται τις υποσχέ-
σεις του, τώρα, επιτέλους, που έ-
χει την άναδιεση και σας προ-
τείνει να συνεχίσετε άκόμα τις
σχέσεις σας, τώρα, λοιπόν, θα έ-
πρεπε να έχετε καταλάβει, ότι
πρόκειται γιά έναν κατεργάρη, ά-
πό τον όποιον έδωσε ο Θεός και
έξευλνώσατε εύτυχώς. Γιάτι μο-
ρούσατε να πάθετε μαζί του και
χειρότερα, να έκτεθετε σέ ήθικη
προσέλλα, χωρίς καμιά υποχρέ-
ωσι έκ μέρους του να σας άπο-
καταστήθ, να σας ίκανοποίηθ.
Γι' αυτό θα πρέπει μάλλον εύχα-
ριστημένη να έσθε, όπως όταν
γλυτώνετε από άρρώστια, παρά
που κάθεσθε και στενοχωριέσθ!

Νίτσα Γ. Χ., "Άργος: Είνε, μά τιν αλφάβητα, αξιο για θέμα ές καρδιοτική φάρας τού αίσθηματι-κού σας πάθημα: Καθώς ο νεαρός αγαπημένος σας σας φιλούσε στη γωνιά του δρόμου και θελήσατε να τού ανταποδώσετε τού φιλι, έσεις, γραφέτε, τόν... έδαγκαμάς δυνατά στη μήτη! Αυτός τότε έβαλε τις φωνές από τόν πόνο και

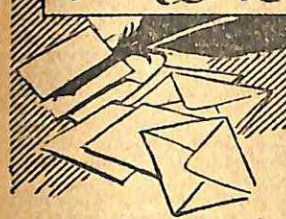
ΨΥΧΗ ΠΟΥ ΞΥΠΝΑΕΙ. "Αν
τάς: Σας ευχαρίστησα θερμά για τ
φιλοφρόνητά σας λόγια, σχετικά
μέ την προσπάθειά μου. "Όσο γι
το αισθητικό το παρόνομο που
έχετε, και για την εξέλιξή που θ
ακρίβως να σας συστήσω, αντί γ
κάθε άλλη συμβουλή, να έμεινά
τε περισσότερο και να κρατήθη
τε στους ψυχολογικούς σας διατε
γμούς. Καλός ή κακός, και μα
λον καλός όπως ομολογείτε, ο α
δρας που φτάνετε, ο πατέρας π
παίδιού σας, ανήκει πια σ' αυτό
Και ύστερα από τόσα χρόνια συ
βιώσεως δεν υπάρχει καμία λόγ
κή δικαιοσύνη και κανένας λογ
φυσικός για να τον απαντήσει
και να διαλύσει την οικογένειά

σας, να εξεπαιδεύσετε την αξιοπρεπεία σας. Είναι αλήθεια θλίβεσαι άσυχυρόωρτο που δεν είχατε την φρόνησι και την ήθικη δύναμι να αντισταθίτε στα θέλγητρα που στην παραφορά του Ξ. Αφρική εξαβέβηλου του, με τον όποιον προέβασατε την ουζυγική του άρνη. Άλλα τουλάχιστον δεν είναι άργα να περισώσετε ό,τι έκόμην μπορεί και πρέπει να περισώσετε; την ουκογενειακή αντίληψη, το χρέος στα παιδικά σας, τις στοιχίσι, όφειλε το τολήμη σας άσχοισίσι, όφειλε να βάλετε άκείνους τέρμα στα παρρησιόχρησι σας με τον άλλον που τού όδοιέσθε άωστήρα και ριστικά να βισαθή και να φύγη από τού σπιτι που τον φιλοξενεί. Και σίς να γυρίσατε /στο καθήκον σας, φροντίζοντας με την μέγιστη να σταθίτε τουλάχιστον στο έθις εύπολεπότερη...

Μα προϋπόθεση είναι να δέν έχουν το μυαλό τους, να πέφτουν άρρηκτα πάλι στην έπιπολασία στην ερωτική παγίδα που τους ονειροποιεί. Τον παθιαίνουν και δημιουργούν μονομανία τους την δυστυχία τους... Κι τώρα κάθισέ με ένεός και θρήνησε για το κακό που πάθατε. Ένω κείνος τα κατάφερε, πρώτοντας στην ουσία και μάλιστα με την γυναικεία ομήνη μαζί της! Τώρα τι να καμεί από μένα μουσουλιά, τί να καμεί Δέν βλέπω παρά δύο περιπτώσεις. Η μία είναι να τον καταγγείλεις στη δικαιοσύνη αρθρογραφησιακά να πιάσει στην αρθρογραφία την βδελυγία και να αποκλειστεί από την έρευνα του πράξι, να τον έρεσκεπάζεις. Το ποτα όμως θετικό και ικανοποιητικό για όσους φοβόμαί ότι δέν είναι άρρηκτα πάλι.

EPH

Ἡ ἐπιτομογραφία μας

**ΖΗΤΟΥΝ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ**

'Ο Γ. Κοτταράς, Φοβρνοι
 'Ικάρια, Grèce, 0 Τ. Αργυρίου
 (19 χρόνων), 0 Γ. Ώγος Ανδρέ-
 ου (19 χρόνων) και 0 Σάκης Πα-
 ελής (19 χρόνων), Πουρνάριον
 Γιούριον 'Ηλείας, Grèce, ζητούν αλ-
 ληλογραφία με 'Ελληνοίτες απ' ο-
 λον τον κόσμο. 'Ο Νικόλαος
 Παναγιώτ'όπουλος (27
 χρόνων), Βοσπόρου 86, Ν. 'Ελε-
 τία, Αθήναι, Grèce, επιθυμεί ν' αλ-
 ληλογραφήση με χήρες του εξωτε-
 ρικού.

Ὁ Μάκης Δημητρίου (18 χρόνια), Γέρι, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί ἀλληλεγγύη με νέες τρεῖς ἰσὺν Νικόλαος Ἑλλάδος (18 χρόνια), Γέρι, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλεγγύησῃ με Ἑλλήνες καὶ Ἑλληνίδες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἡγετική γλώσσα. Ὁ Γεώργιος Κωνσταντινίδης, Μ. Λουκαίου 48, Ἅγιος Δομέτιος, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλεγγύησῃ με νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ ἀγγλικὴν γλώσσα. Ὁ Κώστας Παπαδόπουλος (24 χρόνια), Ἀποτάραχος, Κυβερνητικὸς Πολυκατοικίες, Λευκωσία, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλεγγύη με νέες τρεῖς ἑλλήδους. Ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελοῦ 3-ης, (18 χρόνια), Καίτοινας 3,

Βαρβάσις, Κύπρος, ζητεί αλληλο-
γραφία με νέες της Ελλάδος και
της Αυστραλίας. Οι δύο αδελφοί
Λουκάς και Δημήτριος
Κουτσόδουκος, Παραμυθίου,
Αμμοχώστης, Κύπρος, επιθυμούν
ν αλληλογραφίσουν με Έλληνες
στρατιώτες καθώς και με νέες από
την Ελλάδα. Ο Ευστρά-
τιος Γερασίμους (18 χρό-
νων), Τ.Κ. 728, Λευκωσία, Κύ-
προς, ζητεί αλληλογραφία με νέ-
ους και νέες της Ελλάδος. Ο
Κρίστας Φραγκόπουλος,
Πέραρ, Σόλεα, Λευκωσία, Κύπρος
και ο Δώρος Ελευθερίου
(17 χρόνων), Μακρονήσου 6, Λευ-
κωσία, Κύπρος, θέλουν ν αλληλο-
γραφίσουν με Έλληνες.
Στάκης Μπασιούρης β.π.ς.
Μπόστρη 8, Λευκωσία, Κύπρος,
ζητεί αλληλογραφία με νέες της
Ελλάδος.

Ἡ Μαροκότα Χριστοδο-
λου, Κιναρώτων 7, Ἀρσάνα, Κύ-
προς, ζητεῖ ἀλληλογραφία μετ' Ἑλ-
λῶνα ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο. Ἡ
Λοῦλα Μιχαηλίδου (16
χρόνια), Ἀστροφάκος, Κυβερνητι-
κὸς Πολυκατάκιες, Λευκωσία, Κύ-
προς, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ'
νέους τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Γιωττού-
λα Παπαφιλίππου, Κλήμεν-
τας 22, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυ-
μεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ μετ' ὅλους
καὶ νέους ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, μετ'
σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματο-
σφύων.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας
ζητούν άλληλογραφία με Έλληνι-
δες: Βύσων Μενάς, 625 Τ. Ευζέ-
ναν, Κ.Υ.Ο., Σ.Τ.Γ. 918Γ. Γεωρ-
γίου Μπακάρας, 24ον Σ.Π., Λόχος
Δίσωσης, Σ.Τ.Γ. 918Β. Άγνηταί-
ος Παύλος, Αριστοκλής Αττιά-
δης, Κοσμάς Μπουγιούρης και
Λαυρέας Καντούρας, 702 Τ.Μ., Δι-
μοιρία Δίσωσης, Σ.Τ.Γ. 914. Κων-
σταντίνος Πούρρος, 40 Σ.Ε., Δ.Ι.Δ., Σ.
Τ.Γ. 918Γ. Τάκης Λαζαρίδης, Εμ-
μανουήλ Θαλασσινάκης και Χρή-
στος Καρασασβέλιος, Κ.Ε.Ν. Κο-
ρίνθου, 15ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909.

Γρηγόριος Γιαννουσόγλου, Λάκης
Νικολάκης, Ἀντώνιος Φουντάς καί
Παναγιώτης Αὐγερίνης, 613 Τ.Π.,
1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α. Γεώργιος
Γούναρης καί Δημήτριος Νι-
κολόπουλος, 614 Ο.Α., Β.Σ.Τ.
903. Γεώργιος Ἀποστολόπουλος,
565 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ.
916Β. Δημήτριος Κορινθός, Ἰω-
άννης Ἀεζέλιος καί Ἰωάννης Δα-
ρεΐου, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Λόχος Δ'
σεως, ἴ.Τ.Γ. 909. Τάκης Καλογι-
ρόπουλος, Σάκης Ζαχαρόπουλος,
Δ. Βασίλειος Ἀλεξόπουλος, Δ.
Δάσκαλος, 68 Σ.Τ.Γ. 916Γ.
Γεώργιος Καπετανάκης, Δημή-
τριος Τσαλδασιόης, 613 Τ.Π., 1ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 920Α. Γεώργιος
Ζομπαράκης, 722 Σ.Ε., Β.Σ.Τ.
901. Ἰωάννης Παράβας, 507 Τ.
Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Γ. Βα-
σίλειος Τανακίδης, 619 Τ.Π., 1ος
Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917Β. Θεόδωρος
Δημόπουλος, Θωμάς Σπυριδίου καί
Ἀντώνιος Κεχανιάς, Λόχος Φρου-
ράς, Σ.Φ.Μ., Σ.Τ.Γ. 902Β. Μί-
νης Καραϊωάκης, Διομύρια Ἐπι-
φέξεον, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Σ.Τ.
Γ. 909. Ἄκης Βαρδάκης, Λόχος
Δάσκατος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Σ.Τ.
Γ. 909. Γεώργιος Παυλόπουλος,
Σχολή Εὐελπίδων, Γραμματεία,
Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Θωμόπου-
λος, 785 Α.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 901.

ΟΙ κάτωθι σ' ημετέρας μας
 ζήτησι, ἀλλήλογραφία με Ἑλλη-
 νίδες: Ἀντ. Μανδουγιάννης, 140 Σ.
 Ε.Π., Β. Σ.Τ. 904. Γεώργιος Πα-
 παδημητρίου, Ἐπιτελεῖον Πτέρυ-
 γος, 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. Δημ.
 Καραγιάννης, Ἰωάν. Κολοδόξος καὶ
 Γεώργιος Μαγδαλινόξ, 2α Μοῖρα
 Κ.Τ.Ε.Σ., 2ον Σμήνος, 123 Π.Τ.
 Ε., (Σ.Τ.Α.), Τ.Γ.Α. 1010. Τάκης
 Καρασάκης, Μ.Ε.Μ.Α., 112 Π.Μ.,
 Α.Β.Ε., Τ.Γ.Α. 1010. Παντελής
 Τσιτσάς, Α.Α. Σούδας, Σ.Τ.Γ.
 911 Γ. Κυρήνης, 337 Μ.Δ.) Β.,
 110 Π.Μ., Β. Σ.Τ. 904. Χαραλάμ-
 πος Παπαδόπουλος καὶ Θωμάς Κα-
 λαϊτῆς, Μ.Μ. ΓΑΜ-ΓΕΦ. 113 Π.
 Μ.Ε., Β. Σ.Τ. 903. Γεώργιος Ἀγ-
 γελός, 337 Μ.Δ.) Β., 110 Π.Μ.,
 Β. Σ.Τ. 904. Γεώργιος Ζαχαρο-
 πούλος, Κωνίνας Βρεττοπούλος
 καὶ Διονύσιος Κωνσταντινίδης, Ἐ-
 πιτελεῖον Πτέρυγος, 110 Π.Μ., Β.
 Σ.Τ. 904. Δημήτριος Σομπανάνκης

καί Κων)νος Παπαγεωργίου, 126
Σ.Α.Β., Σ.Τ.Γ. 911.

Οι καταβύναυστες μας ζητούν
ἀλλήλογραφία με: Ἑλληνίδες: Φω-
τίος Τσαγγαλός, Β.Π. «Ἑλληρ», Γ.
Κατ. Κ. Βασ. Λυδίου, Πέτρ. Νικο-
λάκης, Β.Π. «Κεῖσωνες» καί Σ.Π.
Παπάς, Β.Π. «Κεῖσωνες» καί Σ.Π.
Σουδάς, Κρήτη. Εὐστράτης Ν. σο-
τάκης, Ἀρισταρχὸς Ἀργοναύτης,
Γ.Ε.Ν. Ι. Ἀρμαθώρος, Ἀν-
θυμῆρης καί Γ. Ταινάκης, Β.Ν.,
Κρήτης, Σουδά, Γ.Ε.Ν. Μ. Καύ-
λουμπαρίσης, Ν. Καρατζής, Σ.
Ρούτος καί Α. Μπουλές, Β.Ν. Κρή-
της, Σουδά, Γ.Ε.Ν. Νικόλαος Δα-
μιανάκης, Ν.Α 2209, Δ.Ο.Ν., Δ)
ΝΑΡ, Γ.Ε.Ν. Γ. Ἀλεξόπουλος, Γ.
Πετράτος καί Ν. Βλαδιάνος, Β.Ν.
Κρήτης, Σουδά, Γ.Ε.Ν.

Ὁ Κώστας Δανιάδης, φοιτητής, Φοιτητικὸν Ἀναγνωστήριον Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία με νέους καὶ νέες ποὺ ἀσχολοῦνται με τὴν λαογραφία. Οἱ δύο φίλοι Γεώργιος Παπαδόπουλος, Εὐνήριος Κροκίδης, Εἰρήνη Ἀθηνάια 25, Κάσδα, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφίσουν με νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον με σκοπὸν τὴν ἀνταλλαγὴν γραμματοσφύμων. Ὁ Σπύρος Κροκίδης, Καλαβρύτων 24, Ἀμπελόκηποι, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλ-

η αλληλογραφία με 'Ελληνικούς από όλον τον κόσμο, στην ελληνική ή ιταλική γλώσσα. Ο 'Ιωάννης Στανιδούρης, Παράμα 16, Αργινό, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες της Αυστραλίας και του Καναδά, με σκοπό τον γάμο. Ο Βασίλειος Γιαννάκος, Κόσουλός (17 πρόνων), Κώ 7, Αργινό, Grèce, επιθυμεί η αλληλογραφία με νέους και νέες του εξωτερικού. Ο Γεώργιος Ζωγράφου, Σόλωνας 69, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες από όλον τον κόσμο. Ο Γρηγόριος Στυλιανίδης, Ασκήματα 111, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέους και νέες από όλον τον κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή γραμματιστηνών.

Οι δύο εξαβέλγες Δώρα Δη-
μητρίου (24 χρόνων) και Ζα-
νέτ Δημητρίου (17 χρόνων). Ρα-
ινοβίνας 96. Νέα Ίωνια, Αθήνα.
Γρέσε, ζητούν αλληλογραφία με νέ-
ους του Ήλωτερικού με σκοπό το
γαίο. Ή Λότη Πατέλη (28
χρόνων), Βασ. Όλγας 177, Θεσ-
σαλονίκη, Γρέσε, θέλει ν' αλληλο-
γραφηση με νέους του Ήλωτερικού
και κυρίως με Έλληνες της Αιγύ-
πτου. Ή Τούλα Στρακάκη

(17 χρόνων), Προφήτου Ἡλίας 3, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεί ἀλληλογραφία με νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνικὴ γλώσσα.
Ἡ Δώρα Δέρρου (17 χρόνων), Γαριεάδης 95, Θεσσαλονίκη, Grèce, ἐπιθυμῶ ν' ἀλληλογραφῶν με νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλώσσα. Οἱ δύο ἀδελφές Ἀννούλα (22 χρόνων) καὶ Νίτσα Οικονομίου (21 χρόνων), Μελετοπούλου 26, Πειραιῶς, Grèce, καὶ ἡ Μάρια Γιαννίση, Poste Restante, Κεντρικόν, Ἀθῆναι, Grèce, ζητοῦν ἀλληλογραφία με Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ.
Ἡ Νέλλη Καραγιάννη (22 χρόνων), Poste Restante, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία με Ἕλληνες τῶν Ἀμερικῶν, ἀπὸ τὸ γέγον. Οἱ δύο ἀδελφές Βούλα καὶ Ἀντωνία Σουκουκάρου, Poste Restante, Ἐλευσίη, Grèce, ἐπιθυμοῦν ν' ἀλληλογραφῶσιν με νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ κάτω τὸν 25 χρόνων, στὴν ἐλληνικὴ ἢ γαλλικὴ γλώσσα.
Ἡ Μάρθα Νικηταρά (18 χρόνων), Δωριέων 9, Ἄνω Πατρέων, Ἀθῆναι, Grèce, θέλει ν' ἀλληλογραφῶσιν με νέους ἀπὸ τὸν κόσμον. Ἡ Ἀννα Ζωγράφου, Σολωμῶν 69, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητεῖ ἀλληλογραφία με νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 25—35 χρόνων.

Οι περισσότερες φίλες Μπιάνκα Βινάνη (16 χρόνων), Τζούλια Μαρτίν (16 χρόνων), Μπέλλα Βρατόσλι (17 χρόνων) και Άννα Μεράρτι (19 χρόνων), Πλατεία Θεάτρου 10, Αθήνα, Grèce, επιθυμούν ν' αλληλογραφίσουν με νέους του εξωτερικού, ηλικίας 20-26 χρόνων, στην ελληνική, Ιταλική ή αγγλική γλώσσα. Οι τρεις φίλες Άνθούλα Δημόρα Αφθονιδού (20 χρόνων), καί Νίκη Πολυχρονιάδου (18 χρόνων), Ολυμπίδος 73, Θεσσαλονίκη, Grèce, ζητούν αλληλογραφία με νέους της Αμερικής και της Τουρκίας, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Η Τζίνα Κατάλινα καί η Φώτο Πατλάκα, Τυρταίου 19, παρόδου Πιττακού, Μυτιλήνη, Grèce, θέλουν ν' αλληλογραφίσουν με νέους απ' όλον τον κόσμο, ηλικίας 19-26 χρόνων, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Γρηγόριος Λευκέλης (20 χρόνων), δδός 110 αριθ. 4 Βόλος, Grèce, ζητεί αλληλογραφία με νέες απ' όλον τον κόσμο. Ο Παύλος Τσολακίδης, Ο Τσαλαβάρ 3, Θεσσαλονίκη, Νεάπολις, Θεσσαλονίκη, Grèce, επιθυμεί

— "Αν δὲν ἔχετε **ΦΙΞ** στὸ καράβι σας, φευγάτε κι' ἀφήστε μας ἡσυχούς!...

163

65

Ὁ ὄρκος

A cartoon illustration of a man with a large, prominent nose, wearing a traditional Chinese cap and a robe. He is holding a string of beads or a small object in his hand. The style is simple and humorous, typical of a caricature.

τοὺς... προσέχη!...

О КАРАМЕТ

Γιὰ ἐξω

μαύρο φίδι που σ' έβλεπε
Ψευτοτουρίστα της δεκάρας. ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μ' ένα χτύπημα τοῦ ὑποκοπᾶ-
νου τοῦ κατακέφαλα σώρισε ὁ
ναῖσθητο τὸ λησπῆ...

A. PEREZ

О КАРАМТЕТ

Η ΟΞΗΛΕΪΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

ΤΑ ΒΑΜΒΑΚΕΡΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Ποιός να μάς έλεγε εδώ και λίγα χρόνια πριν, πώς θα έρχότανε εποχή, που θα βλέπαμε το βαμβάκερο ύφασμα να παίρνει τέτοια σημαίνουσα θέση στην γκαρνταρόμπα της γυναίκας!

Κι' όμως, "Όλες οι γυναίκες σήμερα φορούν βαμβάκερα", ή αλλιώς δόθηκε η γαλλική τους ονομασία «Κοτονάντ». Είν' η αλήθεια, ότι τα τωρινά βαμβάκερα παρουσιάζουν τελειότητα υφάνσεως και κάτι το έντελως απαλό στην αφή.

Πολλά βαμβάκερα είναι σουτλ και μαλακά σαν καλά μεταξωτά και έχουν επί πλέον όλα τα πολύτιμα προσόντα των βαμβάκερών, δηλαδή πλένονται και σιδερώνονται με τη μεγαλύτερη ευκολία. Αφίνουμε πιά το άλλο μεγάλο προσόν, ότι πολλά απ' αυτά είναι ειδικώς κατασκευασμένα, για να μη τσαλακώνονται.

Τα έφετεινα «κοτονάντ» εμφανίζονται σαν τουίντ, σατέν, τουίλ, μπροσσε, λαμέ, νταμά έμπριμέ, σουρά.

Στις άπλετες δε τουαλετίτσες, προστίθενται οι πιο άμπιγιέ, καθώς και τα χαριτωμένα καλοκαιρινά μαντώ, τα ιδιαίτερος απαραιτήτητα για τα έξοχά κέντρα.

ΤΟ ΠΕΡΚΑΛΙ ΚΑΙ ΑΛΛΑ

Νά και το παλιό γνωστό περκάλι, που παρουσιάζεται κι' αυτό έξευγενισμένο. Οι βιομήχανοι έδωσαν και σ' αυτό μία έντελως νέα εμφάνιση, που το κάνει να χρησιμοποιείται για χαριτωμένες άπλετες τουαλετίτσες. Το βλέπουμε ίδιως με ραβδώσεις και σε χρώματα ανοικτά με συνδυασμό λευκού. Δηλαδή ραβδώσεις άσπρες και ρόζ, άσπρες και κίτρινες, άσπρες και σιέλ, άσπρες και κόκκινες.

Το ριγέ περκάλι συνδυάζεται περίφημα με τις φετείνες «κούπ». 'Η τοποθέτησις των ραβδώσεων με διαφόρους τρόπους, είναι χαριτωμένη και μάς επιτρέπει μεγάλη ποικιλία.

Το σχέδιο ζαπωνάι του κορσάζ, συνοδεύεται από τετράγωνο ή οβάλ άνοιγμα λαιμού. 'Η φούστα γίνεται σουρωτή και ένιστε έχει ένα άμπιςμάν στους γοφούς, κάτω από το οποίο άρχίζουν οι σουρές της φούστας. Τότε οι γραμμές τοποθετούνται διαγώνια ή όριζόντια για ν' αποτελούν αντίθεσι με τις κάθετες γραμμές της φούστας.

Το βαμβάκερο τουίντ χρησιμοποιείται πιο πολύ για πιο κλασσικά σχέδια. Π. χ. για έφαρμοστά κορσάζ, μανικάκια τρούα κάρ και φούστες εύθυγραμμες ή με έλαφρο κλόρ προς τα κάτω.

Το κουμπωμα γίνεται με ώρασι κοκκάκια κουμπιά, που άρχίζουν από τον λαιμό και τελειώνουν στον ποδόγυρο.

Οι άμπιγιέ τουαλέτες γίνονται από βαμβάκερο ρέπς σταμπάτο με σχέδια ακαθόριστα, που μπερδεύονται το ένα μέσα στο άλλο σε χρωματισμούς ντεγκραντέ. Είναι γνωστά με την όνομασία «Καμαγιέ».

'Η κούπ σ' αυτές τις άμπιγιέ τουαλέτες, ακολουθεί το κλασσικό άμπιγιέ στυλ: Μεγάλο ντεκολτέ, στρογγυλό ή οβάλ, διόλου μανίκια, το κορσάζ πολύ έφαρμοστό και ή φούστα

Αριστερά: Αυτή η μπλούζα, όπως οι περισσότερες κάπως πιο άμπιγιέ, έχουν έφαρμοστό το κάτω μέρος. 'Επιπλέον χάνεται αυτό με πιέτες μικρές. 'Ο γιόκας και τα μανικάκια είναι κεντημένα με βελονιές. Δεξιά: Μπλούζα με άμπιςμάν στρογγυλό και γιόκαδσκι. Είναι γαρνιρισμένη με φαρδείες βελονιές.

πλατεία με σουρές ή ψιλές πιέτες.

ΟΔΟΣ ΑΠΟ «ΡΑΦΙΑ»

'Ασφαλώς θα έχετε όλες την ψάθα ή μύλλον ένα είδος χόρτου, που λέγεται «ραφία».

'Η μόδα, λοιπόν, έφετος άποφάσισε να σας ντύση με «ραφία» από το κεφάλι ως τα πόδια.

Το «ραφία» χρησιμοποιείται άλλοτε

ρεμάτων. Φυσικά, γίνονται με τη βοήθεια ενός κροστέ και ή πλέξι τους άπομιμείται την νταντέλλα.

'Η άζουρε αυτή τουαλετίτσα φοριέται πάνω από ένα φουρώ σε χτυπητό χρώμα και, καθώς το «ραφία» χρυσίζει έλαφρώς, ό συνδυασμός είναι ωραιότατος.

'Η κούπ αυτής της τουαλέτας από «ραφία» συνίσταται σε έφαρμοστό μπουστο, χωρίς μανίκια και μόνο μία έλαφρεία κλίσι των ώμων προς τα μπράτσα, δίνει λίγο την έντύπωσι μιάς άρχης μανικιού. Το ντεκολτέ είναι στρογγυλό ή καρρέ και ή φούστα άν φόρμ από τους γοφούς, και κάτω.

Μία ζώνη ντραπαριστή από το ύφασμα του φουρώ, συμπληρώνει το σύνολο.

Οι τουαλέτες από «ραφία» είναι έλαφρές, δροσερές και πολύ πρωτότυπες, πράγμα που έλκει πάντα τις γυναίκες.

'Από «ραφία» θα είναι και το καπέλλο σας. Πλατύγυρο και με χαμηλό τεπέ, θυμίζει λιγάκι τα καπέλλα των Μανδρινών, γιατί δεν του λείπει ούτε ό κώνος στην κορυφή, όπως επίσης και μία χρωματιστή κορδέλλα.

Κάποτε μερικά κρόσια από το ίδιο το «ραφία» περιβάλλουν το μπόρ, άνεμίζοντας και παιχνιδίζοντας γύρω από το πρόσωπο.

'Αριστερά: Σεριζιέ με πόνι στους ώμους, που συγκρατούν έστους μικρές πιέτες. 'Ο γιόκας μικρός και ογκωτός μπαινι μόνον πίσω. 'Ο μπουστός γίνεται από ύφασμα σε πράσινο φόντο με άσπρες βούλες και ή φούστα από μονόχρωμο πράσινο. Μόνον οι σουρές γαρνιρίζονται με λευκές πόνι. Δεξιά: Μαύρη στυλ με μεταξωτή φούστα και μπλουζά άσπρη άμπιγιέ με έφαρμοστό άσπρη ντερόν. 'Εφαρμοστά στον μπουστο και πιο φαρδεία στους ώμους.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

— Ένα τριγωνικό φουλάρι πρέπει να υπάρχει πάντα άνάμεσα στις έσάρπες σας. Θα προστατεύη το ντεκολτέ σας από τον ήλιο τα πρωίνα και άκόμη και τα βράδια θα προφυλάττη τους ώμους σας από την ψύχρα, προσδίδοντας συγχρόνως μία εύθυμη νότα στην τουαλέτα σας.

— Ένα κολλαριστό γιακαδάκι και επίσης κολλαριστά μανικέτια από σταμπάτο περκάλι ή πικέ, γαρνίζουν τότε ένα φόρεμα, πότε μία μπλούζα. Ποιός να μάς έλεγε πότε πώς θάρθη καιρός να φοράμε έτσι ξεκαρφωτά κολλαριστά μανικέτια και κολλάρα, όταν οι άνδρες τα έχουν πρό πολλού ξεφορτωθή...

— Ένα χαριτωμένο καλοκαιρινό στολίδι είναι ή στενή γκρό, γκραίν κορδέλλα γύρω από το λαιμό, που συγκρατεί ένα χαλκά απ' όπου κρέμεται ένα... τσαμπι από κογγύλια.

— Ένα ιδιότροπο καπέλλο για την πλάξ, γίνεται από χονδρό λινό σε σχήμα από δύο ήμικύκλια, τοποθετημένα το ένα πάνω στο άλλο με γαζωμένο άνάμεσά τους λίγο «σπαρτρί» για να τα συγκρατή. Στο ήμικύκλιο που θα σχηματισθή, προσθέτετε ένα άκόμη κομμάτι, που αντιστοιχεί περίπου στο ένα τρίτο του ήμικύκλιου. Κόβετε στη μέση ένα στρογγυλό στα μέτρα της περιφέρειας του κεφαλιού και προσθέτοντας μία φάσα έσωτερικώς, έχετε άποκτήσει ένα καπέλλο χωρίς τεπέ σε είδος βιζιέρας, πρακτικώτατο για την έξοχή.

— Σε μία βραδυή τουαλέτα φουρώ-πρενσές, που έχει ντεκολτέ τελείως στρογγυλό, ό μπουστός σχηματίζεται με σουρές μπροστά, που σκορπίζονται στο στήθος σαν άκτινες.

— Πολλές βραδυές τουαλέτες κουμπώνουν μπροστά από πάνω ως κάτω, αλλά το κούμπωμα τους είναι κρυμένο κάτω από μία πιέτα.

— Άλλη όμορφη λεπτομέρεια άνάμεσα στις τόσες άλλες, είναι ή κορδέλλα που περιβάλλει τη φαρδεία σουρωτή φούστα στα ύψος των γοφών και δένεται στα πλάγια με φιγοκάκια.

— Στις πλάξ ιδιαίτερος φοριούνται οι ριχτές χρωματιστές βέστες

1) Όμορφη μπλούζα από σκούρα ποπλίνα με άσπρες βούλες. Την γαρνίρει ένα πλαστρόν και ένας άσπρος μικρός γιόκας. 2) Μπλούζα από κορδέλλα ποπλίνα ή τσιμπράλκο ή τελεβόλ πρέσινα και άσπρη. Κοντά μανικάκια με ρεβέρ. 'Ο γιόκας μύτερος με πέτρα. 3) 'Η ίδια μπλούζα μπορεί να γίνει και χωρίς μανίκια και με ύφασμα μονόχρωμο ή άσπρο νάυλον.

χωρίς μανίκια και χωρίς γιόκα. Κουμπώνουν με τρία κουμπιά, που το πρώτο άρχίζει στη ρίζα του λαιμού και έχουν μεγάλες τσέπες.

Φοριούνται και πάνω από μαγιό και πάνω από μπλούζα, με παντελόνι, σόρτ ή φούστα. Συνήθως συνοδεύονται και από όμοια τσάντα, καμωμένη από το ίδιο ύφασμα. Είναι ή τελευταία λέξις της μόδας.

Πολύ συχνά, οι βέστες αυτές γίνονται με ύφασμα σε χρωματιστό φόντο και άσπρες βούλες. Τα χρώματα που προτιμούνται είναι σιέλ, κίτρινο, πράσινο άνοιχτό.

— Στις πλάξ βλέπουμε επίσης πολλά πλεκτά τζάμπερ από κοτόν μερσερίζέ, πλεγμένα με άραιά δαντελωτή πλέξι.

ΑΠΛΕΣ ΑΜΠΙΓΙΕ ΤΟΥΑΛΕΤΤΙΤΣΕΣ

Είτε πάμε στην έξοχή, είτε μένουμε στην πόλι, θα χρειαστούμε κι' ένα-δύο φορέματα πιο άμπιγιέ, για μερικές φιλικές συγκεντρώσεις.

Για τα φορέματα αυτά, να προτιμάτε ένα μεταξωτό σουτούν, ένα ροιγιόν μεταξωτό, αλλά μη περιφρονήσετε και τα βαμβάκερα ζεφύρια. 'Η κούπ είν' εκείνη που θα δώση στο φόρεμά σας την άμπιγιέ νότα.

Γαρνίρετε το ζαπωνάι κορσάζ μιάς τέτοιας τουαλέτας από σοντούν, με ένα πλαστρόν και ρεβέρ στα κοντά μανικάκια από ύφασμα πεκινέ, που οι γραμμές του τοποθετούνται διαγώνια.

Κάνετε τη φούστα πολύ φαρδεία, με πλατείες έλεύθερες πιέτες,

φούστα πικέ γαρνιρισμένη με μία τριγωνική τοποθετημένη φάσα σε άλλο χρώμα. Από το ίδιο χρώμα γίνεται ένα κοντό μπλερό, που φοριέται άνω της μπλούζας. 'Η μπλούζα σε στυλ σπένσερ είναι σκούρα και έχει μεγάλο λευκό γιόκα.

στενότερες επάνω και πιο πλατείες κάτω.

Στολίστε μία τουαλετίτσα από μεταξωτό νταμιέ, με ένα λευκό σειρητάκι κατά μήκος του μπροστινού άνοιγματος. Συνεχίστε το ίδιο γαρνιρίσμα στη φούστα και με το ίδιο σειρητάκι τελειώστε το κοντό μανικάκι ή αν προτιμάτε δώστε μία πιο εύθυμη νότα, τοποθετώντας στο κορσάζ ένα πλαστρόν από λεπτή βατίστα, γαρνιρισμένη με δαντέλλα βολανσιέν.

'Αν θέλετε ένα φορεμάκι άκόμη πιο άμπιγιέ, προτιμήστε τον ταφτά και διαλέξτε ένα σχέδιο με πολύ κλόρ φούστες ή σε σχέδιο «κούπ σαμπάνιας» και συνεχίστε με ένα κορσάζ με ντεκολτέ τελείως όριζόντιο, που το συγκρατούν δυό μπρετέλλες.

Για να είναι ή τουαλέτα σας εύκολοφόρητη, μην παραλείψετε να την συμπληρώσετε με ένα μικρό μπλερό κοντήτερο από τη μέση, που το κάτω του άκρο θα σχηματίζει μία έλαφρώς διαγώνια κλίσι προς τα εμπρός, με μανικάκι κοντό, έφαρμοστό στους ώμους και με γιόκαδσκι έλαφρώς σηκωτό προς τα πίσω και μικρά ρεβέρ μπροστά.

Διαλέξτε ένα χρώμα παστέλ, που να σας πηγαίνει.

Η ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Ν. Κ. α.λ. Πύργων: Θα φρονίσω γι' εσέ που μου ζητάτε, αλλά δεν σας συμβουλεύω να έρθετε στην Άθήνα, αν δεν έχετε έξασφαλίσει κατοικία. Αλλοίμην γι' εσέ: Τα έμπιμα, θα είναι και πόλι στη μόδα, αλλά καθώς καταλαβαίνετε και μόνη σας δεν θα μοιάζουν με τα παλαιά. 'Η μόδα φροντίζει πάντα ν' άνανέωνεται. 'Αν ή σήμε- νω κ' άμην: Ένα έλαφρό κοκκινισμα στα μανίκια και στις άκρες των αυτών, κρογιόν στα χερίτ και στα μάτια τίποτα. Αυτό είναι το μακιγιάζ για την ήλικία σας.

ΕΣΗΜΕΡΑΛΛΑ

ΟΣΚΟΣ
 η ή βαβιδοπούδα

ΤΕΤΕΚΤΙ6 ΠΟΥ ΞΕΡΟΥΝΕ ΚΟΛΑ ΤΗ
ΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥΣ. Τὸ σπῖτι ἔχει

75

σου πόρτες μονάχα, και τις φυλάγανε και τις δυο. Έγω έμεινα στο διαμέρισμά του, και κάθε μισή ώρα πηγαίνα κι' άφουγκραζόμουνα την πόρτα του Σέρμαν. Ήταν εκεί πάντα, γιατί άκουσα να παίζει το ραδιόφωνό του.

—Κι' όμως σκότωσε τη Τζούλι και το Χάρου!

—Είσαι βέβαιος πως δεν γελάστηκε η Τζούλι;

—Απολύτως βέβαιος. "Οπως μου τον περιέγραψε, ήταν ασφαλώς ο Σέρμαν.

—Μα δεν μπορεί να βγήκε απ' το σπίτι του!

—Ο Κρέιλ επενέβη και ρώτησε:

—Είν' εκεί τώρα;

—Πρέπει νάναι... "Όταν του τηλεφώνησε η μίς Μάρσαλ, άφισε το Μπάρν και το Χάρνιλ στις θέσεις τους, να φυλάνε τις δυο πόρτες.

—Αν βγήκε ο Σέρμαν, πρέπει να το ξέρουμε.

—Ο "Ηνγκλις πήγε ως το τηλέφωνο, πήρε τον αριθμό του Σέρμαν και περίμενε μερικές στιγμές. "Επειτα ξενακρέμασε το άκουστικό.

—Δεν άπαντάει, δήλωσε.

—Αυτό δεν αποδεικνύει πως δεν βρίσκεται στο σπίτι του, είπε ο Λέον.

—Ενα πράγμα μονάχα μάς μένει να κάνουμε. "Ελα μαζί μου, Νικ. Κάναμε στην αστυνομία και θα διηγηθούμε στον άστυνόμο όλη την ιστορία.

—Ο "Ηνγκλις χαμογέλασε σαρκαστικά κι' απάντησε:

—Νάσαι βέβαιος πως θα ένθυσιασθή. Κι' ο Ρης το ίδιο...

—Όπως κι' ο δήμαρχος! Δεν πιστεύω να φαντάζεσαι πως έχω την παραμικρή πιθανότητα να με πιστέψουν...

—Έχει δίκιο, δεν πρέπει να πιά, επενέβη ο Λέον.

—Απεναντίας, είναι απαραίτητο! ούρλιασε ο Κρέιλ. Μα δεν καταλαβαίνεις λοιπόν, Νικ; Είναι η μόνη σου έλπίδα να γλυτώσεις...

—Ο "Ηνγκλις κούνησε το κεφάλι του.

—Αν πέσω ποτέ στα χέρια τους, δεν πρόκειται να γλυτώσω, Σάμ, απάντησε. Έχω πάρα πολλούς εχθρούς.

—Μα αυτό είναι εξωφρενικό! Ξέσπασε ο Κρέιλ. "Αν το σκάσης, είναι σαν να υπογράφεις τη θανατική καταδίκη σου!

—Αφίσε με να σε υπερασπισθώ, Νικ. Σου όρκίζομαι πως η δική σου θ' αποτελέσει σταθμό στην ιστορία της νομικής.

—Όταν καθήσθης στην ηλεκτρική καρέκλα, δεν θα ένδοφεται πιά πολύ για την ιστορία της νομικής, είπε ο Λέον. Μην άνακατευσθε, Κρέιλ. Έσείς οι δικηγόροι δεν ζητάται πορά εύκαιρες ν' άγορεύετε στα δικαστήρια. Έμείς θ' ακολουθήσουμε άλλο δρόμο.

—Κι' αν δεν πετύχουμε, θ' αναλάβετε τότε σεις τη συνέχεια.

—Σωστά, συμφώνησε κι' ο "Ηνγκλις.

—Ο Κρέιλ κατάφερε μιά γροθιά στο τραπέζι.

—Μα δεν καταλαβαίνεις λοιπόν; φώναξε. "Αν το σκάσης τώρα, μου άσραις κάθε μέσο να σε υπερασπισθώ! Μου δένεις χέρια και πόδια...

—Για κυττάξε τον! είπε ο Λέον σαρκαστικά. Έμεις βρισκόμαστε στο λυκό το στόμα, κι' αυτός έχει ακόμα όρεξη ν' άραδιάζει ρητορικά σχήματα!

—Βουλώστε το σείει εύχλιασε ο Κρέιλ έξω φρενών. Ξέρω τι λέω, Νικ, και πρέπει να

μ' άκούσης. "Ελα μαζί μου στην άστυνομία κι' άφισε με να τους διηγηθώ έγω όλη την ιστορία. Είναι η μόνη σου έλπίδα, σου το ξαναλέω.

—Ποτέ! δήλωσε ο "Ηνγκλις. Πρέπει να βάλω στο χέρι το Σέρμαν και να τον άναγκάσω να όμολογήσει, έστω κι' αν χρειαστή να τον στραγγαλίσω.

—Έν τάξει! συμφώνησε κι' ο Λέον. Έγω θα σου τον βρώ και συ θα τον στραγγαλίσεις.

—Ο Κρέιλ μαρβόσε τα μαλλιά του απ' την άπελπισία.

—Μην τον άκούεις, Νικ! Είναι τρελλός! Τις δικές μου συμβουλές πρέπει ν' άκούσεις, για το Θεό! Είμαι ο καλλίτερος δικηγόρος του τόπου... και σου λέω να μην κρυφής! Πιστεύεις πως θα σου συνιστώσα ποτέ να παραδοθής, αν δεν

ήμουν βέβαιος πως είναι το μόνο μέσον σωτηρίας για σένα;

—Ο "Ηνγκλις χαμογέλασε κι' απάντησε:

—"Ηούχασε, Σάμ. Πραγματικά, η συμβουλή σου είναι λογική. Ξεκνός όμως σε ποιά κατάσταση βρίσκομαι. Έχω πολλούς εχθρούς. "Ο Ρης ζητάει εύκαιρία για να με συντοπίσει. "Αν με πιάσουν, ο Μπάμον είναι χαμένος... κι' ο εισαγγελέας το ξέρει αυτό.

—"Αδύνατον, Σάμ! "Ακόμα κι' αν δεν θα μπορούσες να κερδίσεις μια τέτοια δίκη... Δεν μου μένει παρά μιά λύση: να βρώ το Σέρμαν και να τον υποχρεώσω να όμολογήσει.

—Ο Κρέιλ έτοιμαζότανε κάτι να πη, αλλά συγκρατήθηκε κι' άρχισε να κρέβη βόλτες μέσ' στο δωμάτιο. Ήταν χλωμός και

φαινόταν άνάστατος.

—Ξέρω καλά σε ποιά κατάσταση βρίσκεσαι, είπε επιτέλους. Κι' όμως αν λέω και πάλι να σε παραπονοίς! "Αφίσε έμένα να σε υπερασπισθώ. Άλλοι, ως γάθρες!

—Κι' αν άκόμη υποθέσουμε πως κατορθώσης να ξαναβρείς το Σέρμαν και να τον κάνης να όμολογήσει, σε τι θα σε άφελήσει; Στη δίκη θα τ' άσυνθη όλα, και τότε τι θα μπορούσης να κάνης;...

—"Εκείνο που χρειάζεται, είναι ν' άποδείξης πως είσαι τίς άθως όθιμα μίας πλεκτάνης. "Απ' αυτή τη βάση πρέπει να ξεκινήσουμε. "Αλλά ένας άθως δεν φύγει, δεν κρύβεται! "Ασι με έμένα να πείσω το δικαστήριο πως είσαι άθως!

—Λυπάμαι, Σάμ, αλλά είμαι υποχρεωμένος να κρυφτώ. "Ο "Εντ κι' έγω θα ψάξουμε γιό το Σέρμαν και θα τον κανονίσουμε!

—Ο Κρέιλ κυττάζε για λίγες τόν "Ηνγκλις, αμήποτε. "Υστερα άναστήκωσε τους ώμους του και είπε:

—"Όπως θέλεις. Μα μην ξεχνάς πως σε προειδοποίησα. Θα κάνω ό,τι μπορώ στη δική σου, δεν με διευκολύνεις όμως και συ στη δουλειά μου.

—Θα βάλω τα κλάματα! διέκρινε, ειρωνικά ο Λέον. Δανείστε μου το μαντήλι σας.

—"Αλλά δεν καταδέχθηκε να του δώσει προσοχή. "Αλλ' ο Κρέιλ δεν καταδέχθηκε να του δώσει προσοχή.

—Έγω σε προειδοποίησα, είπε πάλι, παίρνοντας το παλτό και το καπέλο του. Ξέρεις το και το καπέλο του. Ξέρεις το και το καπέλο του. Ξέρεις το και το καπέλο του.

—"Αλλ' ο Κρέιλ πήγε κοντά του και τούσφιξε το χέρι.

—"Ηνγκλις έπαιξε λίγο, κι' ύστερα άναστήκωσε τους ώμους του.

—Έχεις δίκιο, απάντησε. Μα πηγαίνε λοιπόν άμέσως! Για το Θεό, κάνε γρήγορα.

—Ο Λέον άρπαξε το καπέλο και το παλτό του κι' ώρμησε έξω.

—Έξακολουθούσε η ραγδαία βροχή. "Ο Λέον έτρεξε ως τ' αυτοκίνητό του, τσαλαβουτώντας μέσ' στα νερά.

—Επρεπε να διασχίσει όλη την πόλη, για να φτάσει στο βουλευτήριο Λώρενς. Είθε να περιπολούσε στους δρόμους πολλά άστυνομικά αυτοκίνητα και σκέφθηκε πως θ' άναζητούσαν πιθανάτα τον "Ηνγκλις.

—Σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του με τη ράχη του χεριού του και κούνησε το κεφάλι του. "Ποιος θα το περίμενε! Είπε με το νου του. "Ο Νικ "Ηνγκλις να κρύβεται, σαν κακούργος!

—Ήταν άπίστευτο. "Ο "Ηνγκλις, μ' όλη τη δύναμή του, άπλούτη του, τις σχέσεις του, βρισκότανε τώρα στη θέσι ενός κοινού γκανγκστερ!

—Το βουλευτήριο Λώρενς ήταν ήσυχο και ήρμιο, όταν ο Λέον σταμάτησε τ' αυτοκίνητό του λίγο μακρύτερα απ' τη βίλλα της Κορίν.

—Είθε το παράθυρο του σαλονιού φωτισμένο. Χτύπησε το κουδούνι της έξωπορτας, περίμενε ένα λεπτό κι' ύστερα άναχτύπησε. Μα κανείς δεν ήρθε ν' άνοίξει. Το σπίτι έμεινε τελείως σιωπηλό.

—Ο Λέον γύρισε με προσοχή το πόμολο της έξωπορτας. Τη βρήκε κλειδωμένη. Προσπάθησε να κυττάξει μέσα, απ' το παράθυρο του σαλονιού, μα οι κουρτίνες ήταν κλειστές.

—Έκαμε τότε το γύρο του

νο του. Τόν κύτταζε κι' έσηγηση:

—Θέλω να πω το εξής: "Ελπίζω να μη σκέφθηκες ο Σέρμαν πως μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε την Κορίν ως μάρτυρα εναντίον του. Άλλοιώς, την έχει άσχημα η κομμένη!

—Ο "Ηνγκλις σπικόθηκε απότομα. "Η έκφραση της ματιάς του έκαμε το Λέον να τον μιμηθί και να τον σωτήσει:

—Μα τί έπαθες τελοσπάντων;

—Πως έκανα τέτοια βλακεία; Έχασα λοιπόν τελείως τα μυαλά μου; Άφισα τη Λόις να πάη στο σπίτι της Κορίν...

—Ε, λοιπόν; Γιατί άνησυχείς;

—Κι' αν βρίσκεται εκεί ο Σέρμαν; "Αν τον δη ξαφνικά μπροστά της;

—Μα ποιος σου λέει πως είν' εκεί; Μην έκνευρίζεις έτσι, Νικ. "Υπάρχουν πολύ μεγαλύτερες πιθανότητες ότι...

—Άσε τώρα τις πιθανότητες! διέκρινε ο "Ηνγκλις. Δεν έπρεπε να την άφίσω να πάη. Αυτός ο άνθρωπος είν' ένας τρελλός δολοφόνος! Πηγαίνω άμέσως να δω τι συνέβη στη Λόις!

—Ε, μιά στιγμή! τον σταμάτησε ο Λέον. Δεν πρόκειται να κάνης βήμα από δω. Ξεκνός πως φάχνει να σε βρή η άστυνομία; Δεν θα προλάβεις να πας πολύ μακριά...

—"Οχι, θα πάω έγω να βω τη Λόις... Πολύ πιθανόν μάλιστα να γυρίσει εδώ στο μεταξύ, πριν από μένα.

—Θάρρω μαζί σου!

—Κι' αν έρθη με την Κορίν και δεν βρή κανένα; Σκέψου λογικά, Νικ!

—"Ηνγκλις δίστασε λίγο, κι' ύστερα άναστήκωσε τους ώμους του.

—Έχεις δίκιο, απάντησε. Μα πηγαίνε λοιπόν άμέσως! Για το Θεό, κάνε γρήγορα.

—Ο Λέον άρπαξε το καπέλο και το παλτό του κι' ώρμησε έξω.

—Έξακολουθούσε η ραγδαία βροχή. "Ο Λέον έτρεξε ως τ' αυτοκίνητό του, τσαλαβουτώντας μέσ' στα νερά.

—Επρεπε να διασχίσει όλη την πόλη, για να φτάσει στο βουλευτήριο Λώρενς. Είθε να περιπολούσε στους δρόμους πολλά άστυνομικά αυτοκίνητα και σκέφθηκε πως θ' άναζητούσαν πιθανάτα τον "Ηνγκλις.

—Σκούπισε το ιδρωμένο μέτωπό του με τη ράχη του χεριού του και κούνησε το κεφάλι του. "Ποιος θα το περίμενε! Είπε με το νου του. "Ο Νικ "Ηνγκλις να κρύβεται, σαν κακούργος!

—Ήταν άπίστευτο. "Ο "Ηνγκλις, μ' όλη τη δύναμή του, άπλούτη του, τις σχέσεις του, βρισκότανε τώρα στη θέσι ενός κοινού γκανγκστερ!

—Το βουλευτήριο Λώρενς ήταν ήσυχο και ήρμιο, όταν ο Λέον σταμάτησε τ' αυτοκίνητό του λίγο μακρύτερα απ' τη βίλλα της Κορίν.

—Είθε το παράθυρο του σαλονιού φωτισμένο. Χτύπησε το κουδούνι της έξωπορτας, περίμενε ένα λεπτό κι' ύστερα άναχτύπησε. Μα κανείς δεν ήρθε ν' άνοίξει. Το σπίτι έμεινε τελείως σιωπηλό.

—Ο Λέον γύρισε με προσοχή το πόμολο της έξωπορτας. Τη βρήκε κλειδωμένη. Προσπάθησε να κυττάξει μέσα, απ' το παράθυρο του σαλονιού, μα οι κουρτίνες ήταν κλειστές.

—Έκαμε τότε το γύρο του

σπιτιού. Βρήκε στο πίσω μέρος ένα ξεχειλισμένο όαχαιο των σκουπιδιών και μιά μεγάλη κασσα γεμάτη μ' άδειανες μπουτίλιες του κονιάκ.

—Δοκίμασε ν' άνοίξει την πόρτα της υπηρεσίας. Αυτή ήταν ξεκλειδωτή.

—Ο Λέον έκαμε δυο-τρία βήματα μέσα σε μιά μικρή και σκοτεινή κουζίνα. Το πόδι του σκόνταψε κάπου, κι' ο κρότος που έκαμε άντηχασε δυνατά μέσα στη σιωπή. Βλαστήμησε σιγανά. Έβγαλε ύστερα απ' την τσέπη του ένα μικρό ηλεκτρικό φανάρι και τ' άναψε.

—"Η κουζίνα βρισκότανε σ' άπερίγραπτη άκαταστασία. Μιά στίβα λεωμένα πιάτα ήταν άκουμπισμένα πάνω στο τραπέζι. Χάρω ήταν σκουπισμένα άλεύρια, ξεροκόμματα, κόκκαλα... Σε μιά γωνιά, ύπρηχαν

πεταγμένες κι' άλλες μπουτίλιες του κονιάκ. Κι' η μυρωδιά που έπικρατούσε εκεί μέσα, έκανε το Λέον ν' άηδίσση.

—Άνοιξε μιά πόρτα και γλύστρησε σ' ένα σκοτεινό διάδρομο. "Εφτασε στην πόρτα του σαλονιού, την άνοιξε κι' έρριξε μέσα μιά ματιά.

—Το δωμάτιο ήταν άδειανό. Μιά μπουκάλια κονιάκ είχε πέσει χάω, και το περιεχόμενό της είχε κυλή στο χαλί, μπροστά στο τζάκι όπου κόντευε να σβύσει η φωτιά. Λίγο πιο πέρα, βρισκόταν ένα σπασμένο ποτήρι.

—Ο Λέον είδε πάνω σ' ένα ντιβάνι κάτι άσπρο, μισοκρυμμένο κάτω άπόνα μαξιλάρι.

—Ήταν ένα γυναικείο μαντήλι, με δυο άρχικά κεντημένα στη γωνιά του: «Λ. Μ.»

—Κούνησε το κεφάλι του και

σκέφθηκε πως η Λόις θαχε πεισει την Κορίν, θα την είχε πάρει μαζί της και θαχαν ξεχάσει να σβύσουν το φως φεύγοντας.

—Κυττάζε να βρή το τηλέφωνο, για να πάρη τον "Ηνγκλις και να τον ρωτήσει αν είχε γυρίσει η Λόις. Κι' η ματιά του έπεσε πάλι στη μπουτίλια του κονιάκ.

—Είχε μεθύσει άραγε η Κορίν; Και το κουδούνισμα της Λόις την είχε κάνει ν' άνασκιρήσει ξαφνικά και να πετάξει χάω τη μπουτίλια;

—Αυτό του φάνηκε μάλλον άπιθανό... Βγήκε στο χόλλ.

—Άνοιξε μιά πόρτα που βρήκε άντικρου του.

—Το δωμάτιο εκείνο ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι. "Ο Λέον άναστήκωσε ύψηλαφά το διακόπτη, τον γύρισε κι' άναψε το φως.

—"Η κρεβατοκάμαρα εκείνη ήταν βρώμικη σαν την κουζίνα. Στη μέση, βρισκότανε πεταγμένη στο πάτωμα μιά ροζ μεταξωτή ρόμπα, και πάνω στο κρεβάτι όσώρουχα, κάλτσες, ένα γούνινο μαντώ...

—"Η τουαλέτα ήταν λερωμένη με πούντρες κι' ο καθρέφτης είχε μείνει καιρό άσκούπιστος. Μιά μπουτίλια με λουσιόν για τα χέρια ήταν άναποδογυρισμένη, και το πηχτό άσπρο περιεχόμενό της είχε κυλή στο παρκέ.

—Ο Λέον έκαμε ένα μωφασμό κι' άναστήκωσε τους ώμους του. "Ήταν έτοιμος να σβύσει το φως, όταν έμεινε ξαφνικά άκίνητος, σαν άπολιθωμένος.

—Είχε τραβήξει την προσοχή του η άντικρυνή πόρτα. Ήταν λίγο άνοιχτή. "Ενα κόκκινο κορδόνι, δεμένο στο πορτιαντώ, περνούσε πάνω απ' την πόρτα αυτή και χανότανε πίσω της.

—"Ήταν τευτνωμένο αυτό το κορδόνι... πάρα πολύ τευτνωμένο, σαν να συγκρατούσε στην άλλη άκρη του κάτι βαρύ.

—"Ο Λέον δίστασε γρήγορα το δωμάτιο, έσπρωξε την πόρτα, την άνοιξε. Κάτι όγκώδες κρεμότανε πίσω της.

—Με την καρδιά σφιγμένη, ο Λέον προχώρησε και μπήκε στο λουτρό. Μάντευε μάλλον τι θαβόρισε εκεί μέσα. Κι' όμως ένιωσε κάτι σαν σπίζιμο στο στομάχι, όταν άντικρυσε το μελανιασμένο πρόσωπο της Κορίν "Ηνγκλις!

—Κρεμότανε πίσω απ' την πόρτα, σε παράξενη στάση, με τα γόνατα άνασκαμμένα. "Η ποσημένη γλώσσα της ξεπροβάλλε άνάμεσα στα μικρά άσπρη δόντια της.

—Το κόκκινο μεταξωτό κορδόνι είχε εισχωρήσει βαθειά στο λαιμό της. Τα χέρια της ήταν λυγισμένα σπασμωδικά, σαν ναχε προσπαθήσει, στις τελευταίες της στιγμές, ν' άπομακρύνει κάποιον εχθρό...

—"Ο Λέον άγγιξε το ένα της χείρι. "Ήταν άκόμη χλιαρό.

—Έκαμε ένα βήμα πίσω, καταχλωμός και ταραγμένος. Σκέφθηκε λίγο, χωρίς να κυττάξει πιά το πτώμα. "Υστερα έξαγύρισε γρήγορα στο σαλόνι.

—Συλλογίζοταν τώρα τη Λόις. Είχε φτάσει στη βίλλα πριν ημετά τη δολοφονία της Κορίν; "Ενοώθε να σταλάξει ιδρώτας άγώνιας απ' το μέτωπό του...

—Αν είδοποιούσε τον "Ηνγκλις, σίγουρα άκείνος θ' άνοιγε την κούπη του. Τίποτε δεν θα μπορούσε να τον έμπο-

Συμβουλές όμορφιάς της ZINNIA

—Όπως ξέρουμε όλες, το χυπιτό μακιγιάζ άρχίζει να είναι έντεονότεν. Καμιά κομψή και μοντέρνα γυναίκα, δεν βόφεται πιά σήμερα φανταχτερά και δεν μεταχειρίζεται ζωγρά χρώματα στο μακιγιάζ.

—Γι' αυτό και η σύγχρονος άσθητική, για να προσαρμοσθή προς τας άπαιτήσεις της νέας μόδας, παρουσιάζει όλα τα ρούζ χυλιών σε άποχρώσεις παστέλ.

—Αχινά, διάφανα χρώματα, χρησιμοποιούν σήμερα οι γυναίκες για το μακιγιάζ τους και γενικά προσπαθούν να παρουσιάσουν ένα φυσικό βάμμα.

—"Η έπιστροφή προς το χλωμό δέρμα, τα παστέλ χείλη και τα βραμμένα μάτια, δίνουν μιά εικόνα ρωμαντισμού, που άποτελεί ευχάριστη αντίθεση στην έποχή της άτομικής ενεργείας που ζούμε.

—Ενας ώριος τρόπος για να είσθε μακιγιαρισμένη, χωρίς να φαίνεσθε, είναι να χρησιμοποιήτε το ΜΕ-Ι-Κ. ΑΠ Ζίννια, που έξασφαλίζει την φυσικότητα και δροσερότητα της επιδερμίδος.

—Το ΜΕ-Ι-Κ - ΑΠ Ζίννια είναι το μοντέρνο καλλυντικό, το όποιο χρησιμοποιούν όλες οι σημερινές γυναίκες και που άναπληρώνει την κρέμα και πούδρα συγχρόνως και έξασφαλίζει το τέλειο μακιγιάζ. Οι γυναίκες που χρησιμοποιούν ΜΕ-Ι-Κ - ΑΠ Ζίννια είναι πούδραρισμένες χωρίς να φαίνονται και άκόμη και ύστερα από το θαλάσσιο μπάνιο ή την έκδρομή, το δέρμα τους παρουσιάζει λεία όψη και διατηρείται μιά.

—Προτού χρησιμοποιήσετε το ΜΕ-Ι-Κ - ΑΠ Ζίννια, καθαρίστε καλά την επιδερμίδα με το θαυμάσιο γαλάκτωμα ZINNIA, που είναι και τροφή του δέρματος συγχρόνως. "Υστερα κάνετε μίαν έπάλειψη σε όλο το πρόσωπο και το λαιμό με το ΜΕ-Ι-Κ - ΑΠ Ζίννια και το άφινετε να στεγνώσει. Μετά από είκοσι λεπτά της ώρας περίπου, άφαιρείτε όσο δεν έχει άπορροφηθή.

—Εάν έχετε δέρμα λιπαρό πούδραρετε πρόσωπο και λαιμό με πούδρα ZINNIA, η όποια περιέχει σκόνη φυσικής μετάξης και κάνει βελούδινο δέρμα. Βάζετε λίγο κραγιόν ZINNIA στους θαυμάσιους παστέλ χρωματισμούς Νο 11 και Νο 12 βουρτσίζετε τις βλεφαρίδες και τα φρύδια και έξασφαλίζετε ένα τέλειο καλοκαιρινό μακιγιάζ, για όλη την ημέρα, για την έκδρομή και για τη θαλάσσια έπίση.

ZINNIA

Παίξτε άφοβα με τη θαλάσσια!

Δας άποφυλάσσει η Λανολίνη CANA

ΣΥΝΤΑΓΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Δροσερό, νεανικό δέρμα

Προφυλάξατε το δέρμα σας από τον "Ηλιο και τον "Αέρα με κρέμα NIVEA. "Η τακτική περιποίηση με NIVEA προφυλάσσει το δέρμα από τα σκασίματα και το διατηρεί νεανικό και βελουδένιο.

Μόνον η Κρέμα NIVEA περιέχει EUCERIN, που τρέφει το δέρμα και το διατηρεί δροσερό.

Στους άνδρες άρέσει το ωραίο δέρμα

NIVEA CREAM

ΓΝΗΣΙΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ BEIERSDORF, GERMANIAΣ

"Όσοι χρησιμοποιείτε τα λουτρά μας σε ύδροθεραπευτήρια ζητείτε επιμόνος

ή φιάλη με το γνωστόν σήμα ν' άποσφραγίζεται ενώπιόν σας

ΙΑΜΑΤΙΚΑ ΛΟΥΤΡΑ ΔΑΜΒΕΡΓΗ

δίσω — προπάντων αν φοβό-
τανε πως η Λόις είχε πέσει
στα χέρια του Σέρμαν!

Σκούπισε το πρόσωπό του
με το μαντήλι του. Φαινόταν
πραγματικά πως ο Σέρμαν εί-
χε απαγάγει τη Λόις...

Δίστασε μια στιγμή ακόμη,
κι έπειτα αποφάσισε να εξα-
κριβώσει πρώτα αν είχε γυρί-
σει σπίτι της η Λόις. Ίσως
νάχε ανησυχήσει άδικα...

Βρήκε τον αριθμό τηλεφώνου
της στον κατάλογο και τον
πήρε.

Περιμένα άυπόμονα μερικές
στιγμές. Ύστερα ρώτησε μια
ανδρική φωνή, απ' την άλλη ά-
κρη του σύρματος:

— Ποιος είναι;

— Ο Λέον ζάρωσε τα φρύδια
του. Δεν ήταν η φωνή του "Ην-
γκλις!"

— Τι είν' εκεί; ρώτησε.
Ουεστπάντ, 57794.

— Μάλιστα. Ποιος τηλεφω-
νεί;

— Τώρα είχε πεισθή ο Λέον
πως δεν ήταν ο "Ηνγκλις."

— Θάθελα να μιλήσω με τη
μίσ Μάρσαλ, είπε.

— Αν είν' εδώ. Ποιος εί-
σαστε σεις;

— Νά, μου πήτε έσείς ποιος
είσαστε και τι γυρεύετε στο
σπίτι της μίσ Μάρσαλ, αφού
λείπει η ίδια!

— Εδώ άστυνομικός έπιθεω-
ρητής Μορίλλι, γαυίσε η φω-
νή. Σας φτάνει, αυτό; Πέστε
μου τώρα, ποιος είσαστε σεις;

— Ο Λέον ένοιωσε ένα ρίγος
στη ράχη του. "Ο Μορίλλι!...
Είχε κατορθώσει άραγε να του
ξεφύγη ο "Ηνγκλις;"

— "Εκλεισε γρήγορα το τηλε-
φωνο, χωρίς να δώση άπάν-
τησι.

Δ'.

— Ο Νικ "Ηνγκλις πηγαίνον-
ε, χόταν άργά, με τα χέρια στις
τσέπες.

Κύτταζε διαρκώς το ρολόι,
πάνω στο τζάκι. Ήταν τώρα
πάνω από μια ώρα που είχε
φύγει η Λόις, κι ένα τέταρτο
από τότε που ο Λέον είχε πάει
να τη βρή.

— Ο "Ηνγκλις ύπολόγισε πως
ο Λέον θα χρειαζότανε είκοσι
λεπτά για να φτάση στο σπίτι
της Κορίν. Μά, κι αν ακόμη
δεν εύρισκε εκεί τη Λόις, αυτό
δεν σήμαινε άναγκαστικά πως
κινδύνευε η κοπέλλα. Ίσως να-
χε φύγει απ' τη βίλλα πριν
φτάση εκεί ο Λέον.

Μά τι άνοησία έκ μέρους
του να την άφιση να φύγη! —
σκεπτόταν και πάλι με μανία.
Θάπρεπε να καταλάβη πως η
Κορίν άποτελούσε κίνδυνο για
το Σέρμαν...

— Στάματησε μια στιγμή, για
να ρίξη μια ματιά γύρω, στο
δωμάτιο. Έτσι ακριβώς είχε
φαντασθή το σπίτι της Λόις:
καλά έπιπλωμένο, άνετο, πρό-
σχαρο και φιλόξενο.

— Αν τυχόν της συνέβαινε
κάτι...

Μόνο τότε κατάλαβε με έκ-
πληξη πόσο είχε συνδεθή ψυχι-
κά μαζί της! Τώρα που η
Τζούλι είχε πεθάνει, αντίλαμ-
βανότανε τι αντίπροσώπευε γι'
αυτόν η Λόις...

Για τη Τζούλι ένοιωθε μο-
νάχα μια σωματική έλξη, ένα
πόθο, σαν ναχε να κάνει άπλως
με μια όμορφη κοίτλα.

— Η Λόις είχε δουλέψει μαζί
του, πέντε δύσκολα χρόνια...
κι' ήξερε πως ένα μεγάλο μέ-
ρος της έπιτυχίας του το χρω-
στούσε στην άφοσίωσί της και

στην έμπιστοσύνη της σ' αυ-
τόν.

— Αν της συνέβαινε κάτι...
Πήγε ως το παράθυρο και
παραιμέρισε τις κουρτίνες, για
να κυττάξη το δρόμο που ήταν
μουσκεμένος απ' τη βροχή. "Ε-
μεινε έτσι λίγη ώρα, έλπίζον-
τας κάθε στιγμή να δη να έμ-
φανίζεται η Λόις..."

— Τη στιγμή που θ' άφινε πιά
να πέση η κουρτίνα, είδε τους
προβολείς ενός αυτοκινήτου
που ανέβαινε γρήγορα το δρό-
μο. Κι' έσκυψε μπροστά, με
την έλπίδα πως ήταν η Λόις,
που γύριζε πίσω...

— Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε
μπροστά στο σπίτι. "Ο "Ηνγ-
κλις είδε τότε ένα κόκκινο φα-
νάρι πάνω στο καπό κι' άνα-
γνώρισε τα άσπρόμαυρα τε-
τραγωνα της καρσερί. "Άφισε
άμέσως να πέση η κουρτίνα.

— "Η άστυνομία!...
Είχαν ειδοποιηθή πως θα
τον εύρισκαν εκεί, η άρχονταν
τυχαίως για μια έρευνα;

— Διέσχισε γρήγορα το δωμά-
τιο, άρπαξε το παλτό και το
καπέλλο του και βγήκε στο
χώλλ. Εκεί έμεινε ακίνητος, με
ζαρωμένα τα φρύδια.

— Δεν ήξερε καν αν το κτίριο
είχε πόρτα της ύπηρεσίας, κι'
αν τη φύλαγαν οι άστυνομι-
κοί...

— Δίστασε μια στιγμή. "Υ-
στερα πέταξε πάνω σε μια πο-
λυθρόνα το παλτό και το κα-
πέλλο του και ξαναγύρισε στο
σαλόνι.

— Είχε πιαστή! Δεν ήταν πιά
σώστο να προσπαθήση να το
σκάση, σαν ληποδύτης!

— Στάθηκε μπροστά στο τζά-
κι και περίμενε, με τα χέρια
πίσω απ' την πλάτη.

— Τα λεπτά περνούσαν. Είχε

άρχισει πιά να έλπιζε ότι έ-
πρόκειτο για λάθος, όταν χτύ-
πησε το κουδούνι της πόρτας.

— Σήκωσε γρήγορα το άκου-
στικό του τηλεφώνου και πήρε
τον αριθμό του Κρέιλ. Του ά-
πάντησε άμέσως ο ίδιος.

— "Εδώ Νικ, του είπε ο
"Ηνγκλις βιαστικά, με σιγανή
φωνή. Κέρδιζε. Αυτή τη στιγ-
μή χτυπάνε τάερα!

— Μην τους πης τίποτε!
φώναξε ο Κρέιλ. Θά φτάσω
στην άστυνομία πριν από σε-
να. Τα ύπολοιπα είναι δουλειά
δική μου, Νικ. Έσύ μην πης
λέξι! Πού είν' ο Λέον;

— Δεν είν' εδώ. Φρόντισε να
διατηρήσης έπαφή μαζί του,
Σάμ. Πρέπει τώρα να βασίζω-
μαι σε σάς τους δυο.

— Ναι, ναι! Έσύ να σω-
πάσης και ν' άφισης να τα κα-
νονίσω εγώ όλα.

— Σαυμάσια συμβουλή, ά-
πάντησε ο "Ηνγκλις με πικρία.
Ξαναχτυπάνε τώρα το κουδού-
νι! Βιάζονται, άνυπομονούνε...
Θά σε ξαναδώ στην άστυνο-
μία!

— Κι' έκλεισε το τηλέφωνο.

— Ύστερα πήγε ν' άνοίξη την
πόρτα.

— Ο Μορίλλι στεκόταν στο
κατώφλι, με το ένα του χέρι
μέσα στην τσέπη του σακκα-
κιού του. Το άδύνατο πρόσωπό
του, σαν κόφι, μαχαίρου, ήταν
λωμό κι' η έκφρασί του σο-
βαρή.

— Καλοσπέρα, κύριε έπι-
θεωρητά, του είπε ήσυχά ο
"Ηνγκλις. Δεν περιμένα την έ-
πίσκεψί σας. Τι θέλετε;

— Μπορώ να μω, κύριε
"Ηνγκλις;

— Είσαστε μόνος;

— Έχω μαζί μου ένα ντέτε-
κι, άλλα περιμένει κάτω.

— Ο "Ηνγκλις παραιμέρισε,
για να περάση ο έπιθεωρητής.
Εκείνος μπήκε στο χώρο, έ-
κλεισε πίσω του την πόρτα κι'
έκαμε νόημα στον "Ηνγκλις να
περάσουνε στο σαλόνι. Ο
"Ηνγκλις προηγήθηκε. Πήγε ως
το τζάκι, στάθηκε και στράφη-
κε προς το Μορίλλι.

— "Εκείνος κυττάζε γύρω του
φιλόποττα.

— Είμαι μόνος εδώ, τον
βεβαίωσε ο "Ηνγκλις. Η μίσ
Μάρσαλ έχει βγή έξω.

— Ο Μορίλλι χαίδεψε μηχανι-
κά το λεπτό μoustάκι του.

— Περιττό να σας πω τι με
φέρνει εδώ, κύριε "Ηνγκλις...

— Ο "Ηνγκλις χαμογέλασε κι'
άπάντησε:

— "Εδώ και χρόνια, έχω πά-
ψει πιά να κάνω το μαντί! Δεν
μω το λέτε, καλλίτερα;

— Κατηγορεύθε πως σκο-
τώσατε τη Τζούλι Κλαίρ και
το Χόρολντ Βίνς... άπάντησε
ο Μορίλλι γυρίζοντας αλλού τα
μάτια του.

— "Εκπλήσσομαι πολύ που
αναλάβετε σεις αυτή την υπό-
θεσι! Νόμιζα πως ήσαστε με
το μέρος μου...

— Είμαι πάντα με το μέρος
σας. Γι' αυτό ακριβώς ήρθα.

— Σκέφθηκα πως θάταν προτιμώ-
τερο για σας να γίνη από μένα
η σύλληψί σας.

— Τι θέλετε να πητε;

— Δεν βάσατε ο πρώτος
που τρώει μια σφαίρα στην
πλάτη, έπειδή δέθεν αντίστα-
ση στους άστυνομικούς που
ήθκαν να τον συλλάβουν... Ξε-
πήγαν να τον υπάρχουν άρετοι
ρετε δε πως υπάρχουν θέσεις,
άνθρωποι με μεγάλες θέσεις,
που δεν γυρεύουν τίποτε καλ-
λίτερο παρά να σας ξεφορτω-
θούν!

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΛΕΙΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ · ΥΠΕΡΟΥΝΗ · ΑΝΔΡΩΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΣΤΗΤΙΟΥΕ ΜΟΔΕΡΝΕ
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 ΚΟΛΟΝΑΚΙ 100.612-010
Επικοινωνία Διευρύν Άπο 930-1304-4-8μ

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ-ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος · Μαιευτήρ Δεχεται
9-12 & 5-7 ώς και επί συνεντεύξει.
Χαρ. Τριχο ππ 113-Τηλ. 613-610.

Η όδοντόπαστα
PRODENT
(Προντέντ)
Παρασκευάζεται και ουσκευ-
άζεται στην Όλλανδία
Ο καλύτερος συνδυασμός:
Οδοντόπαστα και οδοντόδουρτος
PRODENT
Κυκλοφορεί σε συνηδιαμένο
και διπλό σωληνάριο
Απο 1μ 577/52 2172

— Συμπεριλαμβάνεται σ' αυ-
τούς κι' ο άστυνόμος;

— Ο Μορίλλι έκομε μια διαφο-
ρούμενη χειρονομία.

— Δεν ξέρω, αλλά σκέφθηκα
πάντως ν' άσχοληθώ έγω ο ί-
διος μ' αυτή την ιστορία, για
να σας εξηπρητήσω... Είμαι
πολύ σοβαρά τα πράγματα, κύ-
ριε "Ηνγκλις. Για τον εισαγ-
γελέα, άς πούμε, είναι μια ευ-
καιρία πρώτης τάεως.

— Ο "Ηνγκλις δεν άπάντησε.

— Πήγατε στο σπίτι του
Βίνς... δεν είν' έτσι; ρώτησε
ο Μορίλλι.

— Ο Κρέιλ μω σύστησε να
μην μιλήσω, άπάντησε ήσυχά ο
"Ηνγκλις. Του έχω δώσει τόσα
λεπτά ως τώρα, ώστε προτιμώ
ν' άκούσω τις συμβουλές του,
αφού τις έχω ακριβοπληρώσει.

— Ο Κρέιλ έπτε ο Μορίλλι,
χαϊδεύοντας πάλι το μoustάκι
του. Μά σας προειδοποιώ πως
δύσκολα θα ξεμπλέξετε...

— Θα δούμε... Δεν θέλω
τώρα να σας άφισω να περιμέ-
νετε περισσότερο. Μπορούμε
να ρεύσουμε.

— Τη στιγμή εκείνη, κουδούνι-
σε το τηλέφωνο. Ο "Ηνγκλις
θέλησε ν' άπάντηση, μα πρό-
λαβε να πάρη τ' άκουστικό ο
Μορίλλι.

— Ο "Ηνγκλις τον κύτταζε, με
φανερή άγωνία.

— Ποιος είναι; ρώτησε ξερά
ο Μορίλλι.

— Άκουσε την άπάντησι, κι'
ύστερα είπε:

— Μάλιστα. Ποιος τηλεφω-
νεί;

— Ξανακούσε και πρόσθεσε:

— Δεν είν' εδώ. Ποιος εί-
σαστε σεις;

— Ο "Ηνγκλις ένοιωσε ένα
παγωμένο ρίγος στη ραχοκοί-
καλιά. Θάταν άσφαλώς ο Έντ
και θάχε ζητήσει τη Λόις. Συ-
νεπώς, δεν θα την είχε βρή στο
σπίτι της Κορίν!

— Εδώ άστυνομικός έπιθεω-
ρητής Μορίλλι. Σας φτάνει,
αυτό; Πέστε μου τώρα, ποιος
είσαστε; ρώτησε ο Μορίλλι.

— Βλαστήμησε άνάμεσα στα
δόντια του, άκούγοντας τον ά-
γνωστο συνομιλητή του να
κλείνη το τηλέφωνο. Ζήτησε ά-
μέσως το τηλεφωνικό κέντρο.

— Δεσποίνις! φώναξε στην
τηλεφωνήτρια. Εδώ άστυνομι-
κός έπιθεωρητής Μορίλλι. Α-
πό πού προερχόταν το τηλεφώ-
νημα;

— Περιμένα λίγο. Ύστερα είπε.

— Ευχαριστώ. Μω δίνετε
τώρα την άστυνομική διεύ-
θυνσι;

— "Επειτα από μερικές στιγ-
μές, συνέχισε:

— Έσύ, Μπάρκερ; Εδώ Μο-
ρίλλι. Στείλε το γρηγορώτε-
ρα εν' αυτοκίνητο στον αριθμό 25
του βουλεβάρτου Λάρενς! Φο-
τού βουλεβάρτου Λάρενς! Φο-
τάμει πως γίναγε φασαρίες έ-
κει... Μόλις πάρης άναφορά,
ειδοποιήσε με στον αριθμό
57794 Ουεστπάντ.

— Είναι το σπίτι της νύφης
μου, αυτό, είπε ο "Ηνγκλις. Τι
σας κάνει να πιστεύετε πως έ-
χει φασαρίες;

— Ο Μορίλλι του έριξε μια
ματιά ψυχρή κι' έρευνήτικη.

— Γιατί δεν άπάντησε στο
τηλέφωνο; πρόφερε. Και τί ζη-
τούσε εκεί ο Λέον;

— Ο "Ηνγκλις ζάρωσε τα φρύ-
δια του.

— Ο Λέον; Ήταν εκεί;...

— Αναγνώρισα τη φωνή του.
Δεν είμαι τόσο βλακας... Κα-
ταλαβαίνω πως η νύφη σας ά-
ποτελει σπουδαίο μούρτυρα κα-
τηγορίας έναντίου σας. Θέ

στενωχωριότανε πολύ ο διευ-
θυντής μου, αν της συνέβαινε
τίποτε...

— Γιατί θέλετε να της συ-
νέβη κάτι όπωσδήποτε;... Λοι-
πόν, θα φύγουμε τώρα ή θα πε-
ριμένουμε;

— Θα περιμένουμε, άπάντη-
σε ο Μορίλλι.

— Κι' άρχισε να πηγαίνον-
ε μες στο δωμάτιο, ρίχνον-
τας κάθε τόσο κρυφές ματιές
στον "Ηνγκλις.

— Εκείνος κάθισε. Το στόμα
του ήταν στεγνωμένο κι' η
καρδιά του χτυπούσε δυνατά...

— Τουλάχιστον θα μάθαινε αν εί-
χε συμβη κάτι τι στο σπίτι της
Κορίν! Έβαλε λίγο ούσκυ
σ' ένα ποτήρι.

— Θα πητε και σεις, κύριε
έπιθεωρητά; πρότεινε.

— Ο Μορίλλι έγνεψε όχι με το
κεφάλι.

— Περιμένα ακόμη. Οι δεί-
κτες του ρολογιού φαινόταν
σαν ναχαν σταματήσει...

— Ξαφνικά, κουδούνισε πάλι το
τηλέφωνο. Ο Μορίλλι πήρε τ'
άκουστικό.

— Ναι, εδώ Μορίλλι. Πως!

— Καλό κι' αυτό!... Προφτάσα-
τε εκεί το Λέον;... Και βέ-
βαια να φάεστε να τον βρήτε!

— Βρισκόταν εκεί πριν από δέκα
λεπτά. Θέλω να τον συλλάβε-
τε... Ναι, θάρω μόλις μπο-
ρέσω. Πες στο Τζάιμςσον ν' ά-
ναλάβη την υπόθεσι.

— Κι' έκλεισε άπότομα το τη-
λέφωνο.

— Ο "Ηνγκλις είχε παγώσει.

— Καταλάβαινε απ' την έκφρασι
του Μορίλλι πως είχε συμβη
κάτι πολύ σοβαρό...

— Η νύφη σας βρέθηκε κρε-
μασμένη, του άναγγείλε ο Μο-
ρίλλι πράσιнос απ' τη ματιά
του. Τι λέτε σεις γι' αυτό;...

— Μήπως της είχατε στείλει το
Λέον, για να την κάμη να σω-
πάση μια για πάντα;

— Πέθανε; ρώτησε ζωηρά ο
"Ηνγκλις.

— Δολοφονήθηκε! Την κοε-
μάσανε, όπως και τη Μαίρη
Σάβιτ. Αυτή τη φορά όμως, δεν
πρόκειται να σας καλύψω! Δη-
λώσε άγρια ο Μορίλλι.

— «Πού είναι λοιπόν η Λόις;
αναρωτιόταν ο "Ηνγκλις, με
την καρδιά σσιγμένη από άγώ-
νία. Πρέπει δίχως άλλο να την
ξαναβρώ!»

— Φτάνουνε 10 χιλιάδες
δολάρια, έπιθεωρητά; ρώτησε
ήσυχά, κυττάζοντας τον άλλο
στό ματιά.

— Λάθος κάνετε! Άλλάξα-
νε τώρα τα πράγματα! Από
σήμερα το πρωί, καμία τρά-
πεζα δεν θα δέχεται πιά τις
έπιταγές σας. Ο άστυνόμος
δεν έχασε πως η δύναμή σας
βρίσκεται κυρίως στο χρήμα.

— Πήρε λοιπόν τα μέτρα του...
Σοφλήσατε πιά, αυτή τη φορά.
Μην προσπαθήτε του κακού να
με δολοφονήσετε με τα δολάρια
που δεν έχετε πιά... Έμπρός,
άκολουθήστε με!

— Έχω λεπτά μετρητά στο
γραφείο μου. Κανείς δεν ξέρει
πως βρίσκωμαι εδώ. Άφιστε με
να φύγω και θα πάρете 10 χι-
λιάδες δολάρια.

— Φυλάει κι' όλας την κάσ-
σα σας ένας πόλιςμαν. Ο ά-
στυνόμος τα σκέφθηκε όλα. Δεν
έχετε πιά πεντάρα, σας λέω...

— Έλατε!

— Ο "Ηνγκλις άνασκήμα-
σε τους ώμους του. Ήταν άποφα-
σισμένος να μην άφιση να τον
κλείσουνε στη φυλακή, όσο κι-
νδύνε η Λόις.

— Έκαμε ένα βήμα προς το
Μορίλλι. Μά κάτι τι στο ύφος

ΜΕ ΣΤΟΧΟΝ ΤΗΝ ΛΙΑ ΜΟΝΤΑΝΙ

Η «ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΑ ΤΟΥ
ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ» ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ
ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Η ΠΙΣΙΝΑ, Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣΥΝ-
ΘΕΤΗΣ ΚΑΙ Η ΜΠΥΡΑ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. ("15. "Υπηρε-
σία). — Η "Κουτσομπόλα του Χόλ-
λυγουντ" "Ελσα Μάξουελ είναι και
πάλιν εν πλήρη δράσει με στόχον
την φωνή αυτή την ήθοποιον Λία
Μοντάνι που, όπως είναι γνωστόν
κατεσκεύασε μέσα εις την μεγάλην
ιδιωτικήν της πσίοναν μίαν πλωτήν
ιμωρησίαν δια να πίνουν αυτή και
οι προσκεκλημένοι της την μπόραν
τους χωρίς να διακόπτουν το κο-
λύμημά τους. "Η Μοντάνι ισχυρί-
ζεται ότι κατεσκεύασε την πλωτήν
της ιμωρησίαν ακολουθούσα την
θεωρίαν του γνωστού "Αμερικανού
διατολόγου Δρος Ουίλλιαμ Τσά-
τερ σύμφωνα με την όποιαν οι λου-
όμενοι πρέπει να πίνουν ένα ή δύο
ποτήρια μπόρα δια να τονώνεται ο
όργανισμός τους και να άναπαύη την
ισορροπίαν του που την χάνει κα-
τά την προσπάθειαν του κολυμή-
ματος. "Η "Ελσα Μάξουελ ισχυ-
ρίζεται εν τούτοις ότι η πλωτή ιμω-
ρησία κατεσκευάσθη μόνον και μό-
νον προς χάριν του μουσικοσυνθέ-
του Τίνο Μπάρουερ που — κατά τα
διαβεβωσέναι της "Κουτσομπόλας"

έχει δύο μεγάλους έρωτες, την με-
λαγχροήν Λία Μοντάνι και την
ξανθήν μπόραν.

MENTIUM

DR. OETKER

100% ΕΠΙΤΥΧΙΑ

ΣΑΣ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙ

ΜΟΝΟ ΤΟ

ΜΠΑΙΚΙΝ-ΠΑΟΥΝΤΕΡ

του Δοντιού ΕΤΚΕΡ

DR. OETKER Baking Powder Backin

ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΑ

ΑΝΑΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ Ο

Ο Διεθνής ΣΥΜΒΟΛΗ

Π.Α.Ο. ΚΑΙ Π.Α.Ο.Κ. ΣΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η κριτική του μεγάλου αγώνος και η απόδειξη των παιχτών και των ομάδων

Το Κύπελλο «Ελλάδος» κατέκτησαν οι Παναθηναϊκοί μετά την νίκη του επί του ΠΑΟΚ Θεσσαλονίκης με 2-0. Ο σφοδρός άνεμος και η ανυπόφορη σκόνη επηρέασαν το παιχνίδι. Απο τους Παναθηναϊκούς απομακρύνθηκαν οι επιτελικούς τους της ομάδας, ο Ι. Παπαντωνίου. Από τους Μακεδόνες, ο Κουρουκίδης, η ηγετική ψυχή των «Αμφότερων» οι ομάδες υπέρησαν σε σύνδεση γραμμών και απόδοσις παικτών. Έντονα κυριαρχούσε το αγωνιστικό στοιχείο στις προσπάθειες των 10 κυνηγών.

Αντιθέτως, η αμυντική ρώμη των οπισθοφυλάκων του ΠΑΟ έδωσε παρόν παρόν. Από τους Παναθηναϊκούς ο Φωτεινός, ο Λινδουλάκης, ο Πανάκης δυναμικά επεκράτησαν στις τεχνικές μονομαχίες τους. Από τους Θεσσαλονίκιες μόνον ο Τσινιόγλου (έξω δεξιά) διεκρίθη. Γενικά, το παιχνίδι του ΠΑΟ ήταν ανώτερο του ΠΑΟΚ.

Ο ΠΑΟ εξεμεταλλεύθη τον παράγοντα «άνεμος». Ανέπτυξε τις πρωτοβουλίες του και τους αμυντικούς του με ακατάβλητη μαχητικότητα και έντονη πίεση κατά το α' ημίχρονο, όταν ο άερος ήταν ευνοϊκός. Τότε, πέτυχε και τα δύο τέρματα του. Το πρώτο στο 24' από 70 μέτρων με «ντεκαζέμαν» - βολή του Κουρτζιδη. Η μπάλλα διέγραψε την τροχιά της... Ο Χασιώτης, σέντερμαρκ του ΠΑΟΚ άφηκε τη μπά-

λα προς τον μοιραίο δρόμο της. Ο τερματοφύλακας όμως Πρώτος δεν υπελόγησε («γνώμη παραδόχως») και ταχύτητα ανέμου και η μπάλλα με ένα δυνατό «γκόλ» κατέληξε στα δίχτυα.

Δημιουργία του Φωτεινού και εκτέλεσις του Παναγιώτη ήταν το δεύτερο γκολ του ΠΑΟ στο 31'. Ο πρώτος προώθησε το παιχνίδι με αμυντικό διαζύγιο στα κορρέ του ΠΑΟΚ. Ο Πανάκης με «έλικοιδη αλυσίδα» και καρφωτή κεφαλή διεμβόλιος επιδίεζε τον Πρώτο...

Δέκα χιλιάδες μόνο θεαταί παρακολούθησαν την τελική πιτανομαχία του Κυπέλλου «Ελλάδος». Η ελαφής ενδιάφεροντος ήταν και μια αντίδραση κατά των υψηλών τιμών των εισιτηρίων.

Σκληρότης στις μονομαχίες για την κατάκτηση της σφαίρας. Οι δυσμενείς αγωνιστικές συνθήκες επηρέασαν τους παίκτες.

Όταν μάλιστα οι Θεσσαλονίκιες είδαν πως στο ημίχρονο, που ο άνεμος ήταν με το μέρος τους, δεν θα κατέρωθναν να εξουδετερώσουν τα δύο τέρματα του ΠΑΟ εκνευρίσθηκαν. Πύκνωσαν τα φάουλ.

Πείσμων και αμφοβητούσαν τις αποφάσεις του διαιτητή κ. Διαμαντοπούλου. Επιτάχυναν το παιχνίδι. Ο Δουκάκης, μάλιστα στο 53' «κλάδεψε» τον Πετρόπουλο σε επικίνδυνη στιγμή διεμβολισμού στη μεγάλη περιοχή. Τότε, ο Πετρόπουλος αυτοδίκως. Δικαιώς ο διαιτητής ανέβαλε και τους δυο!

Παραδόξως απ' τις δύο ομάδες έλειπαν οι συνδετικοί των γραμμών κρίκοι. Αν και οι μέσοι χάφ του ΠΑΟ Νεμπιδής και Καζάκος αγωνισθηκαν με κέφι, αδικήθηκαν σε έντυπωσιακό παιχνίδι, γιατί στο β' ημίχρονο κυρίως αναγκάσθηκαν να θωρακίσουν τη ζωή αμύντης των Αγγελοπούλου Λινδουλάκη - Κουρτζιδη. Θέλησαν να διαφυλάξουν το θησαυρό των δύο τερμάτων του α' ημίχρου.

του και στο ρόλο τους αυτό ανταποκρίθηκαν πληρέστατα. Το κενό όμως που δημιουργήθηκε απ' την... οπισθοχώρη των χάφ του ΠΑΟ έγινε καταφανέστερο. Αντιθέτως, τα χάφ του ΠΑΟΚ κυριάρχησαν στο κέντρο στις αρχές του ημίχρονου, αλλά εξουδετερώθηκαν στο πρώτο, όταν το παιχνίδι του ΠΑΟ είχαν επιθετικό χαρακτήρα. Οι Ιαλονιάννης - Δουκάκης όμως έχασαν τη συνεργασία τους, ύστερα απ' το 53', γιατί ο τελευταίος τιμωρήθηκε, αν και τραυματίας, για το ήθελαιμένο σκληρότροχηλο φάουλ επί του Πετρόπουλου.

Από τους κυνηγούς οι Θεσσαλονίκιες είχαν χάσει την ορμή του Κουρουκίδη και το δεξιότεχνον ταχυμοίραμα του με τις επικίνδυνες αλλαγές στα κορρέ των αντιπάλων. Ο Παπαδόκης, τεχνίτης του καιρού του άργος όμως παίκτης δεν μπόρεσε να συνδέσει τον Καρουαλίδη και τον Γιεντζή ούτε να ανοίξει το παιχνίδι αποτελεσματικά προς τους Τσινιόγλου και Κουρτζιδη. Απ' τους πέντε κυνηγούς του ΠΑΟΚ μόνον ο Τσινιόγλου έδειξε τις ικανότητες των Μακεδόνων να προσαρμόζονται το παιχνίδι τους προς τις απαιτήσεις του μοντέρνου ποδοσφαίρου.

Ο Φωτεινός στάθηκε ο τεχνίτης του γηπέδου και ο αεικίνητος «μυαλαντέρ». Συνδυασμός αμύντης και επιθετικής μνήθηκε όσο μπόρεσε τα επιτελικά ανοίγματα και μοιράσματα του Παναγιώτη. Απ' αυτόν ξεκινούσαν όλα τα σκέδια διεμβολισμών κατά του ΠΑΟΚ. Βαρύ πυροβολικό της επιθετικής ο Πανάκης. Βραδυκίνητος και ντεφόρμε ο Πετρόπουλος και εξοικατά κριτος για την αυτοδίκια του. Τρομερά ένιωσας ο Ασημακόπουλος κατέστρεψε το παιχνίδι με τις παράλογες και εκνευριστικές καθυστερήσεις και τα δοκονα «ντρίπλ». Ο Ζιέρης φιλότιμος.

Το αποτέλεσμα του αγώνος με τα δύο τέρματα του ΠΑΟ στο α' ημίχρονο και η αδυναμία του ΠΑΟΚ να εξουδετερώσει το πλεονέκτημα του ΠΑΟ, όταν ο άνεμος βρέθηκε με το μέρος του μαρτυρούν πλήρη της αξιολογικής καλύτερας αποδόσεις των κυνηγών του ΠΑΟ και την αναμφιστάτη υπεροχή της αμύντης των Αθηναίων εναντίον των Μακεδόνων.

Ο κέρδους της εθνικής αμύντης Λινδουλάκης στάθηκε βράχος ακλόνητος. Εξουδετέρωσε τις επικίνδυνες εφορμήσεις. Έλατυνσε με εύστοχες επεμβάσεις τις πιέσεις. Κέρδισε τις κεφαλές. Έτρεχε, όπου καλούσε η ανάγκη και απομάκρυνε τον κίνδυνο, καλύπτοντας τα κενά.

Ο Κουρτζιδη με τη σταθερότητα του και ο Αγγελοπούλος με την ορμητικότητα του τον πλαισίωσαν εξαιρετικά.

Αντιθέτως, οι Κεμενίδης, Γερούδης, Χασιώτης, το τρίο αμύντης του ΠΑΟΚ δεν έδειξε σημεία πλήρους συνεννόησης ούτε διασυνθέσεις καλύψεως των επικινδύνων κενών. Ο σέντερ μαρκ μάλιστα Γερούδης έκανε στο παθητικόν του πως στις πιο επικίνδυνες στιγμές του αγώνος έπρεπε ολιγωρία και είναι εν μέρει υπεύθυνος για τα δύο τέρματα του ΠΑΟ.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κρυμμένη παροιμία

1) ΑΤΡΑΚΤΟΣ. 2) ΠΕΤΡΙΝΗΣ. 3) ΒΟΡΒΟΡΟΣ. 4) ΝΤΕΣ ΣΑΟΥ. 5) ΠΑΝΤΑΤΙΦ. 6) ΚΟΜΠΕΝΗ. 7) ΚΑΣΤΟΡΙΑ. 8) ΜΠΟΥΡΤΖΙ. 9) ΚΑΡΑΤΡΑΤΩ. 10) ΕΥΔΑΙΜΩΝ. 11) ΣΚΑΟΤΙΑΣ. 12) ΑΘΡΗΝΗΤΑ. 13) ΠΟΣΟΣΤΟΝ. 14) ΑΠΟΣΤΟΛΗ. 15) ΠΑΡΑΛΟΓΑ. 16) ΑΡΔΕΥΣΙΣ. 17) ΜΟΥΡΙΛΛΟ.

Με τα ζευγάρια των γραμμάτων της κεντρικής στήλης σχηματίζεται η παροιμία: «Ακριβός στα πιτούρα και φηγός στ' αλεύρι».

Σωστό — λάθος

1) ΣΩΣΤΟ (ή στρουβάριος, το καζάνι, το λαντόν και πολλά άλλα). 2) ΛΑΘΟΣ. 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΣΩΣΤΟ. 5) ΛΑΘΟΣ (πέθανε το 1707 ενώ η πλάστιγγα ανέκαλυφθη το 1736). 6) ΣΩΣΤΟ. 7) ΛΑΘΟΣ (35 μέτρα). 8) ΛΑΘΟΣ (το αντίθετο). 9) ΛΑΘΟΣ (Πορτογάλος). 10) ΣΩΣΤΟ (αγνώριζομεν για την βελτίωση της θέσεως των εκεί Ιδών εργατών). 11) ΣΩΣΤΟ. 12) ΣΩΣΤΟ.

Μικρά προβλήματα

1) $39 + 56 - 48 + 70 - 21 = 96$.
2) 42 και 14 ($X = 3\psi$ και $X + \psi = 2X - 23$).
3) 10 και 3 .

3) Το Β οπισθόχλιο δά συνεδύση το πρώτο για 2.000 μίλια δά το δώση καύσιμα για 2.000 μίλια και δά εξαγορεύση στη βία του. Μετά, αφού ανεφύδαση σε καύσιμα δά σπύση και δά πάλιν προς συνάντησιν αμα δά από το ανεφύδαση σε καύσιμα σε απόστασι 1.600 μιλίων δά επιστρέψουν μαζί.

Λεξιγόνος

Βολία (Βολή — Βία).

Αινιγμα

Αυλός — Αυλή.

Ποιός... Ποιά...

1) Ο Φραγκίσκος. 2) Ίωσηφ ο 1ος. 3) Η κυρία ντε Μαιντεν και ο Λουδοβίκος 14ος. 4) Η Αικατερίνη των Μεδίκων.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

2) Μαίριλιν Μονρόε («Αμερικανίδα, ένα οι άλλες είναι Ιταλίδες»). 2) Ο Τρωικός πόλεμος (δεν προσεβλήθη στην «Ελλάδα»). 3) Τελενίγκ Χέντεν (είναι άνδρας). 4) «Σαρατόγκα» (δεν ήταν έγχρωμο). 5) Τζον Γκάρφιλντ (έχει έναν γερμανικό). 6) Ο Ω μάν πάπα» (το μόνο γερμανικό).

Λαβύρινθος

Στην τούρτα δά φτάση μόνο η γάτα.

Η λύσις του υπ' αριθ. 541 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΝΤΑΜΑΡ — ΑΚΕΝΩΤΑ. 2) ΜΑΡΙΚΑ — ΠΤΙΑΟΝ. 3) ΑΜΑΝ — ΡΟΚΑ. 4) ΑΤΙ — ΑΝΑΚΟΠΗ. 5) ΠΑΤΑ — ΑΤΑ. 6) ΑΜΑΚΑ — ΚΟΡΑ. 7) ΧΑΛΙΑ. 8) ΣΑΒΑΝΑ. 9) ΚΟΙΝΟΠΟΙΩ. 10) ΤΡΟΤ — ΡΑΣΑ. 11) ΑΣΗ. 12) ΤΡΟΤ — ΑΡΩ. 13) ΝΕΡΑ. 14) ΑΣΗ. 15) ΑΙΜΑΝ. 16) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 17) ΑΙΜΑΝ. 18) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 19) ΑΙΜΑΝ. 20) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 21) ΑΙΜΑΝ. 22) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 23) ΑΙΜΑΝ. 24) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 25) ΑΙΜΑΝ. 26) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 27) ΑΙΜΑΝ. 28) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 29) ΑΙΜΑΝ. 30) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 31) ΑΙΜΑΝ. 32) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 33) ΑΙΜΑΝ. 34) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 35) ΑΙΜΑΝ. 36) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 37) ΑΙΜΑΝ. 38) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 39) ΑΙΜΑΝ. 40) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 41) ΑΙΜΑΝ. 42) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 43) ΑΙΜΑΝ. 44) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 45) ΑΙΜΑΝ. 46) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 47) ΑΙΜΑΝ. 48) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 49) ΑΙΜΑΝ. 50) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 51) ΑΙΜΑΝ. 52) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 53) ΑΙΜΑΝ. 54) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 55) ΑΙΜΑΝ. 56) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 57) ΑΙΜΑΝ. 58) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 59) ΑΙΜΑΝ. 60) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 61) ΑΙΜΑΝ. 62) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 63) ΑΙΜΑΝ. 64) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 65) ΑΙΜΑΝ. 66) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 67) ΑΙΜΑΝ. 68) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 69) ΑΙΜΑΝ. 70) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 71) ΑΙΜΑΝ. 72) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 73) ΑΙΜΑΝ. 74) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 75) ΑΙΜΑΝ. 76) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 77) ΑΙΜΑΝ. 78) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 79) ΑΙΜΑΝ. 80) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 81) ΑΙΜΑΝ. 82) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 83) ΑΙΜΑΝ. 84) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 85) ΑΙΜΑΝ. 86) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 87) ΑΙΜΑΝ. 88) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 89) ΑΙΜΑΝ. 90) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 91) ΑΙΜΑΝ. 92) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 93) ΑΙΜΑΝ. 94) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 95) ΑΙΜΑΝ. 96) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 97) ΑΙΜΑΝ. 98) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ. 99) ΑΙΜΑΝ. 100) ΟΠΟΣ — ΣΧΟΛΗ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΒΑΚΩΝ — ΑΛΟΓΑ. 2) ΤΑΡΑΣ — ΤΣΕΠΗ. 3) ΑΜ — ΑΙΑΣ. 4) ΟΜΑΣ — ΝΤ. 5) ΕΤ. 6) ΜΑ — ΑΙΑΣ. 7) ΝΤΕ. 8) ΡΙΜΑ. 9) ΑΡΑ — ΑΤΑΚΤΟΣ. 10) ΣΤΟΜΑ. 8) Α. 9) ΣΤΟΡ. 7) ΙΚΑΝΑ. 9) ΚΑΤΑΚΟ. 10) ΠΑΝΑ. 11) ΑΧΑΡΑ. 12) ΚΑΤΑΚΟ. 13) ΠΑΝΑ. 14) ΑΠΩ. 15) ΗΛΙΑΣ. 16) ΠΡΟΚΑ. 17) ΚΙΚΗ. 18) ΑΡ. 19) ΑΤΟΝΑ. 20) ΗΜΕΙΣ. 21) ΑΡ. 22) ΑΡ. 23) ΕΛΑ. 24) ΕΜΑ. 25) ΡΩ. 26) ΩΝ. 27) Α. 28) ΕΜΑ. 29) Ε. 30) ΑΡΩΜΑ. 31) ΡΑΝΙΣ. 32) Ε. 33) ΑΡΩΜΑ. 34) ΡΑΝΙΣ. 35) Ε. 36) ΑΡΩΜΑ. 37) ΡΑΝΙΣ. 38) Ε. 39) ΑΡΩΜΑ. 40) ΡΑΝΙΣ. 41) Ε. 42) ΑΡΩΜΑ. 43) ΡΑΝΙΣ. 44) Ε. 45) ΑΡΩΜΑ. 46) ΡΑΝΙΣ. 47) Ε. 48) ΑΡΩΜΑ. 49) ΡΑΝΙΣ. 50) Ε. 51) ΑΡΩΜΑ. 52) ΡΑΝΙΣ. 53) Ε. 54) ΑΡΩΜΑ. 55) ΡΑΝΙΣ. 56) Ε. 57) ΑΡΩΜΑ. 58) ΡΑΝΙΣ. 59) Ε. 60) ΑΡΩΜΑ. 61) ΡΑΝΙΣ. 62) Ε. 63) ΑΡΩΜΑ. 64) ΡΑΝΙΣ. 65) Ε. 66) ΑΡΩΜΑ. 67) ΡΑΝΙΣ. 68) Ε. 69) ΑΡΩΜΑ. 70) ΡΑΝΙΣ. 71) Ε. 72) ΑΡΩΜΑ. 73) ΡΑΝΙΣ. 74) Ε. 75) ΑΡΩΜΑ. 76) ΡΑΝΙΣ. 77) Ε. 78) ΑΡΩΜΑ. 79) ΡΑΝΙΣ. 80) Ε. 81) ΑΡΩΜΑ. 82) ΡΑΝΙΣ. 83) Ε. 84) ΑΡΩΜΑ. 85) ΡΑΝΙΣ. 86) Ε. 87) ΑΡΩΜΑ. 88) ΡΑΝΙΣ. 89) Ε. 90) ΑΡΩΜΑ. 91) ΡΑΝΙΣ. 92) Ε. 93) ΑΡΩΜΑ. 94) ΡΑΝΙΣ. 95) Ε. 96) ΑΡΩΜΑ. 97) ΡΑΝΙΣ. 98) Ε. 99) ΑΡΩΜΑ. 100) ΡΑΝΙΣ.

Το δεύτερο ΟΝΕΙΡΟ

Παράξενο διήγημα

Καθισμένη κοντά στο παράθυρο, η Έστερ Γουάρντ συλλογιζότανε το όνειρο που την είχε αναστατώσει. Το είχε ξαναδεί κι' άλλοτε, πολλές φορές, όταν ήταν παιδί. Και τώρα το είδε και πάλι, ύστερα από τόσα χρόνια...

Δεν είχε τίποτε το φοβερό, αυτό το όνειρο. Μά η Έστερ ήξερε εκ πείρας πως το ακολουθούσε εν' άλλο, τρομακτικό, που την έκανε να πετιέται ουρλιάζοντας απ' το κρεβάτι της. Η αναμονή λοιπόν αυτού του δεύτερου όνειρου την κρατούσε τώρα σ' αγωνία...

Είχε όνειρευτεί, σάν άλλοτε, πως βρισκόταν σ' ένα εξοχικό τοπίο. Ενοίωσε την ανάγκη να φτάσει στην κορυφή ενός απόκρημνου λόφου, γιατί την περιέμενε εκεί κάποιος — δεν ήξερε ποιός ακριβώς. Όσο προχωρούσε, έβλεπε μία μισογκρεμισμένη εκκλησία κι' ένα μικρό εγκαταλελειμένο νεκροταφείο, στην άκρη ενός γκρεμού. Έδω σταματούσε το πρώτο όνειρο.

Έτσι τάχα δει και άλλοτε. Μόνο που τώρα η εκκλησία φαινότανε ακόμα πιο έρειπωμένη και βρισκότανε κοντύτερα στο γκρεμό, από το κείλος του σκεδόν...

Όταν γύρισε ο άντρας της, ο Ντίκ, ανησυχούσε απ' τη χλωμάδα της. Μά η Έστερ τον βεβαίωσε πως δεν είχε τίποτα... Το βράδυ πήγαν στο θέατρο. Στο γυρισμό η Έστερ έπεσε στο κρεβάτι. Κι' εκεί είχε να τακτοποιήσει κάτι χάρτια, στο γραφείο του.

Το δεύτερο όνειρο άρχισε άμεσως, όπως το περίμενε η Έστερ. Βρισκότανε σε μία έρημη ομίχλη, κάτω απ' το λούφο. Έτρεφε δολοκλήρη... Μία μικρή λάμψη φάνηκε ξαφνικά από καμπαριό της εκκλησίας, μεγάλες οϊγ-οϊγ κι' έγινε μία ανθρώπινη μορφή, με κόκκινα μαλλιά, χαμηλό μέτωπο, γκριζά ματιά, αυτά τα στοιχεία, μύτερο σαγόνι κι' ένα στόμα που χαμογελούσε άγρια, απόστασια κι' άκολλατα!

«Θάρρη να σε πάρω, γρήγορα!» πρόφερε μία φωνή. Η Έστερ ζύγνησε, ουρλιάζοντας. Ο άντρας της έτρεξε κοντά της.

— Ξανάρθε! Θέλει να με πάρη, Ντίκ! τράυλιν έκείνη, ανάμεσα στους λυγμούς της. — Έλα, αγάπη μου, όνειρο θα είδες, την καθούλασε χαμογελώντας ο άντρας της.

Η νέα γυναίκα άνασαν μ' ανακούφισι και ξανακοιμήθηκε.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια Δρχ. 340.—
Εξαμηνια 170.—
Τριμηνια 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ετήσια £ 6 \$ 24
..... Φρ. Γαλλικά 5.980
..... Βελγικά 1.100

Εμδάσματα Έσωτερικού δια ταχυδρομικής επίταγης και Έξωτερικού δια τραπεζικής τοιούτης προς το περιοδικό «ΘΗ ΣΑΥΡΟΣ» Δραγατσάνου 4 (Πλατεία Κλαυθμώνος), ΑΘΗΝΑΙ.

Απογορεύεται η αναδημοσίευση οποιαδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδείας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ Συμφώνως τω άρθρω 6 και 7 του Α. Ν. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» — Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ και Σ. Ιω. Δασ. χαριστική έπαυρεας : ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θησαυρού» : ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Παύστερ 14, Αθήνα. Υπεύθ. Τυπογραφείου : Σπυρ. Μπέλας δδός Δάσεως, Νέον Ήρδελειον.

Το πρωί, ζύγνησε ξεκούραστη και διατεθειμένη να σκεφθί λογικά. Αποφάσεις να νικήση την αδυναμία της. Έπρεπε με κάθε τρόπο να δώση αυτές τις σκέψεις...

Ασκολήθηκε συνεχώς με το σπιτι της, με τα παιδιά της. Τ' απόγεμα, πήγε σε μιά έκθεσι ζωγραφικής. Υπήρχαν εκεί διάφορα παλιά άριστουργήματα. Ένα απ' αυτά, έργο του Βάν Ντύκ, είχε τον τίτλο (Πορτραίτο του σερ Ρόττερ Βύμπουρν).

Όταν τ' αντίκρισε η Έστερ, νόμισε πως σταματούσε η καρδιά της. Αναγνώριζε τον φοβερό άνθρωπο του όνειρου της!

Μά ύστερα σκέφθηκε ψυχραιμότερα. Αυτός ο Βύμπουρν έπρεπε ναχε πεθάνει από άιωνες. Γιατί να τον φοβάται λοιπόν;... Ίσως ναχε ξαναδεί το πορτραίτο του, στα παιδικά της χρόνια, και ναχε αποτυπωθί στο υποσυνείδητό της...

Μά το όνειρο εξασκολεύθηκε να την τρομακίσει, τις έπομένους νύχτες. Τέλος, τ' είπε όλα στον άντρα της. Κι' έκεινος την πήνε σ' ένα νευρολόγο, που διέγνευσε νευρική εξάντλησι και, διέταξε άναπαυσι και καθαρό άέρα. Της συστήσε μάλιστα το παραθαλάσσιο χωριό Ρούστον.

Πραγματικά, η Ρούθ πήνε άμέσως να μείνει εκεί. Σε δύο βδομάδες, θά πήγαινε να την βρή κι' ο Ντίκ.

Απ' την πρώτη μέρα, τα νευρά της ίσορροπήσαν. Κανένα όνειρο δεν την τάρανε πιά. Έκανε έξοχους περιπάτους για να περάση την ώρα της. Σ' ένα απ' αυτούς λοιπόν, βρέθηκε ξαφνικά στο περιβάλλον του πρώτου όνειρου της!

Αντίκρισε την γκρεμισμένη εκκλησία, το νεκροταφείο... Προχώρησε, σάν υπνησιμένη, άνώμερα στους άρχαίους τάφους. Ένας απ' αυτούς είχε την επίγραφη: «Ρόττερ Βύμπουρν»!

Ο τρόμος την παρέλκυσε στην άρχη. Ύστερα, έβαλε φτερά στα πόδια της...

Έτρεξε, έτρεξε, όπου έφτασε στο χωριό. Η πρώτη σκέψι της ήταν να γυρίση άμέσως στο Λονδίνο. Μά είχε φύγει πιά το τελευταίο άπογευματινό τρένο...

Κι' άλλωστε, καμιά απόστασι δεν θά μπόρουσε να την προστάτη απ' το φάντασμα ενός νεκρού. «Έλα άμέσως!» τηλεγράφησε στο Ντύκ.

Νύχτωσε οϊγ-οϊγ. Είχε ξεπασει μιά μπόρα. Μία παράξενη έλπίδα έκανε την Έστερ να σκέπτεται πως η ραγδαία βροχή θά γκρεμίσε ίσως στην άδυσση τη γλώσσα του εδάφους, όπου βρίσκονταν η παλιά εκκλησία και το νεκροταφείο.

Κατά τις 10, ο καμαριέρης την είδοπισσε πως τ' ήπτασε ένας κύριος, κάτω στην είσοδο. Ο Ντίκ! Είχε έρθει κι' όλος! Η Έστερ κατέθηκε τρέχοντας και τον είδε να στέκεται μπροστά στην εσώπορτα, στο σκοτάδι. Έτρεξε κοντά του.

— Ηρθες επιτέλους, αγάπη μου! του φώνησε, άκουμπώντας το χέρι της στον ώμο του. Έκεινος στράφηκε και την άγκάλιασε απ' τη μέση. Τότε μονάχα διέκρινε η Έστερ τα κόκκινα μαλλιά του, το γκριζά μέτωπο, το ανατριχιαστικό χαμόγελό του!

Η όπτασι του όνειρου της βρισκόταν μπροστά της! Δεν μπόρουσε να φύγη, ούτε να φωνάξη! Το φάντασμα την έπιασε απ' τη μέση, την ταράξεσε σκεδόν διά της βίας και χάθηκε μαζί της στο σκοτάδι...

Μισή ώρα άργότερα, όταν έφτασε ο Ντίκ, έμαθε τρέκκινα μαλλιά ενός άγνωστου με κόκκινα μαλλιά είχε ζητήσει τη γυναίκα του κι' είχε φύγει μαζί της!

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Αρρώστιες από τη Ζέστη

Ο άνθρωπος μπορεί να ζήση και να προσαρμόσθι σε μεγάλες διαφορές θερμότητος χάρις σ' ένα κέντρο που βρίσκεται μέσα στον εγκέφαλο και μ' αυτό κανονίζει τη θερμοκρασία του σώματος. Αν κινή πολύ κρύο, το κέντρο αυτό στενεύει τα αγγεία στο δέρμα και έτσι δεν φεύγει εύκολα η θερμότης από το σώμα και το άτομο δεν κούανει. Αν πάλι είναι πολύ ζέστη τότε τα αγγεία του δέρματος φαρδύνουν, προκαλείται μεγάλη επίδρασι και ξέαπμισι και έτσι το δέρμα κρύανει και η δυνατή εξωτερική θερμοκρασία δεν περνά μέσα στο σώμα.

Το κέντρο αυτό που κανονίζει τη θερμότητα του ανθρώπου, δεν λειτουργεί σ' όλοιο το ίδιο και γι' αυτό με την ίδια θερμοκρασία του περιβάλλοντος, άλλοι κρύανουν ή ζεσταίνονται περισσότερο και άλλοι λιγότερο. Άκόμα και στο ίδιο άτομο, άλλα μέρη του σώματος άνεχονται περισσότερη θερμότης ή κρύο και άλλα λιγώτερα. Τα πόδια και τα χέρια κρύανουν περισσότερο και το κεφάλι λιγώτερα. Οι παλάμες και τα πόδια άνεχονται περισσότερο το ζέστο νερό από τον άγκώνα λχ. και γι' αυτό για να δοκιμάση κανείς το νερό του μπάνιου, το δοκιμάζει με τον άγκώνα του, κι' όχι με την παλάμη του.

Το κέντρο που κανονίζει την αντίδρασι του οργανισμού στο κρύο ή τη ζέστη λειτουργεί μέχρις ενός σημείου. Αν άπέρη μεγάλο κρύο μπορεί να πάθι το άτομο τοπικές βλάβες, κρυοπαγήματα και γάγγραινα, ή γενικές που μπορούν να προκαλέσουν τον θάνατο. Το ίδιο συμβαίνει και με την υπερβολική θερμότης όποτε μπορεί να πάθι κανείς τοπικές βλάβες, όπως είναι τα εγκαυματα, ή γενικές όπως είναι η θερμοπληξία.

Επειδή τώρα πλησιάζουν στις μεγάλες ζέστες, γι' αυτό θα σάς γράψω για τις βλάβες που προκαλεί η μεγάλη θερμοκρασία.

Το ρυθμιστικό κέντρο της θερμότητος, όταν άνεβαίνει ή θερμοκρασία του περιβάλλοντος, έπιταχύνει την κυκλοφορία του αίματος. Τα αγγεία του δέρματος φαρδύνουν και αυξάνει ή παραγωγή του ιδρώτος, που μπορεί να φθάση στη μεγάλη ζέστη σε μισό κιλό την ώρα. Ο ιδρώτας εξατμίζεται, το δέρμα ψύχεται και έτσι ελαττώνεται ή θερμοκρασία του σώματος.

Αν όμως ή θερμοκρασία του περιβάλλοντος είναι πολύ μεγάλη, τότε το ρυθμιστικό κέντρο δεν κατορθώνει να κανονίση τη θερμοκρασία του σώματος και το άτομο παθαίνει θερμοπληξία.

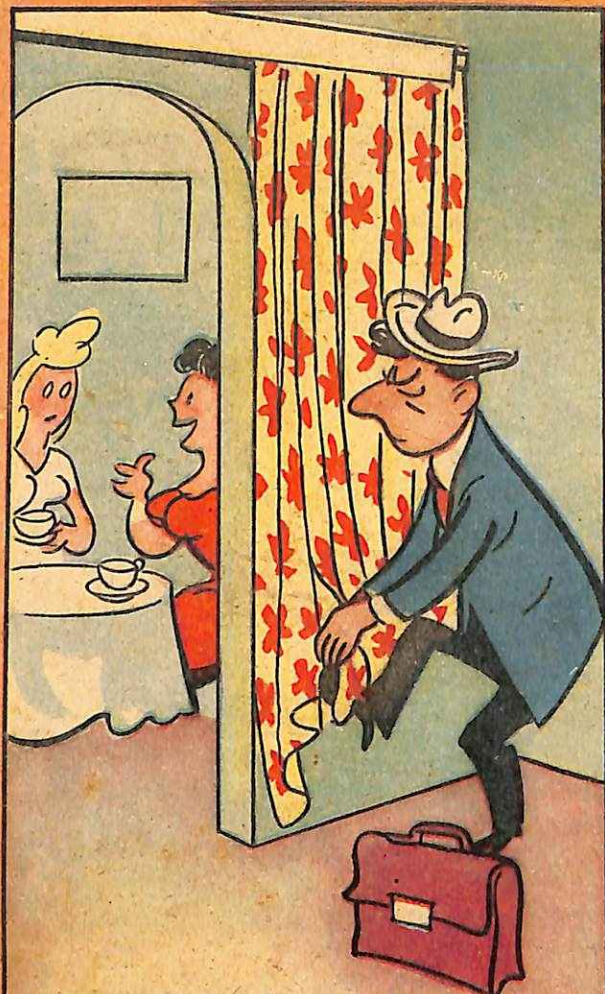
Η μεγάλη ύγρη ζέστη του περιβάλλοντος και ή σκληρή εργασία το καλοκαίρι είναι τα αίτια που προκαλούν τη θερμοπληξία. Θερμότες, άργατες στην εσώπορτα, θερμομαστές πλοίων και εργοστασίων, χτιστάτες σε πορεία, δρομείς, ύδατορροί, σιδεραγωγοί, σιδηροδρομικά και γενικά εργάτες στο ύπαιθρο, όταν εργάζονται μέσα σε υπερβολική ζέστη ύγρη, χωρίς να έχουν την δυνατότητα να δροσίζονται με δροσερά ποτά παθαίνουν εύκολα θερμοπληξία. Επίσης και αυτοί που έχουν αρρώστιες της καρδιάς και δεν γίνεται καλά ή κυκλοφορία τους.

Την έρη ζέστη την άνεχεται ο άνθρωπος άκόμα και σε 50 ή 60 βαθμούς, μά ή ύγρη ζέστη και σε 30 βαθμούς άκόμη μπορεί να προκαλέση θερμοπληξία.

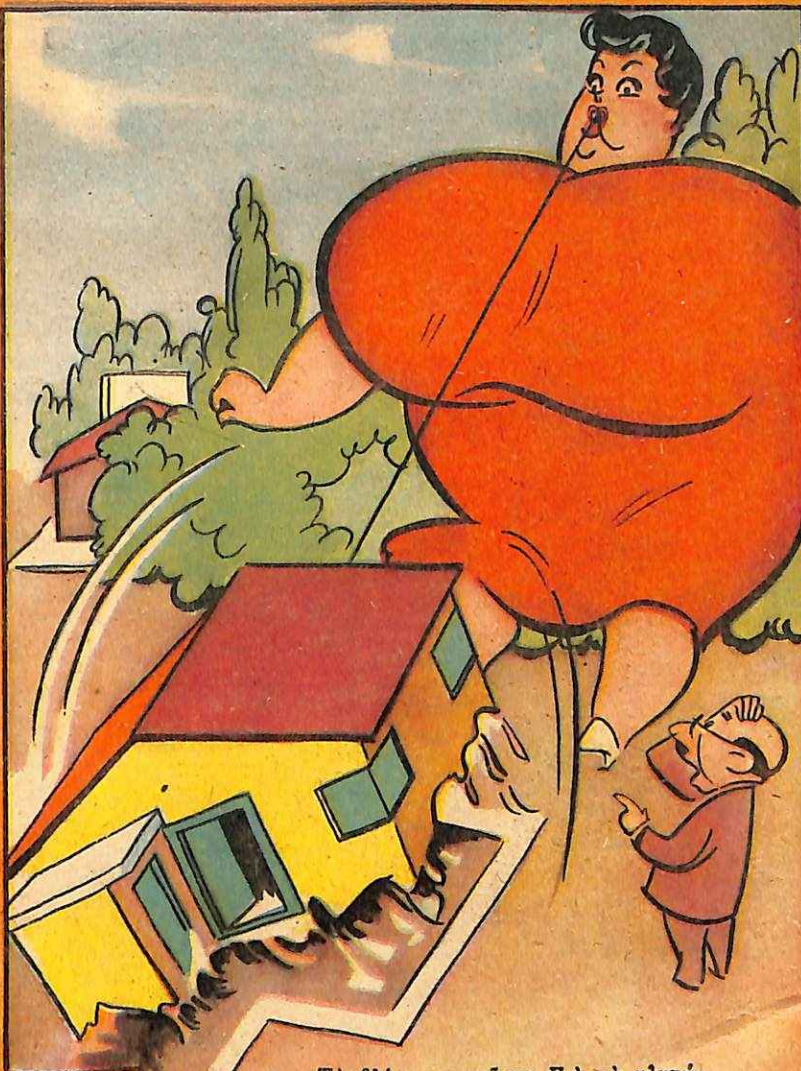
Η άρρώστια παρουσιάζεται με άπονομο άπώλεια της συνειδήσεως, σπασμους, ταχυκαρδία και αύξηση των άπνοιών. Με την ταχυκαρδία ή κυκλοφορία του αίματος γίνεται πολύ πιο γρήγορα, εργεται περισσότερο αίμα στο δέρμα, αποβάλλεται περισσότερος ιδρώτας και έτσι προσπαθεί ο άρρωστος να αποβάλι περισσότερη θερμότητα. Το ίδιο κάνει και με τις σκληρές άπονομες.

Με τη μεγάλη άπώλεια του ιδρώτος το αίμα γίνεται πιο πυκνό και ληθαργεύουν τα όργανα. Η θερμοκρασία μπορεί να άνέξη στους 45 βαθμούς, όποτε έπέρχεται ο θάνατος.

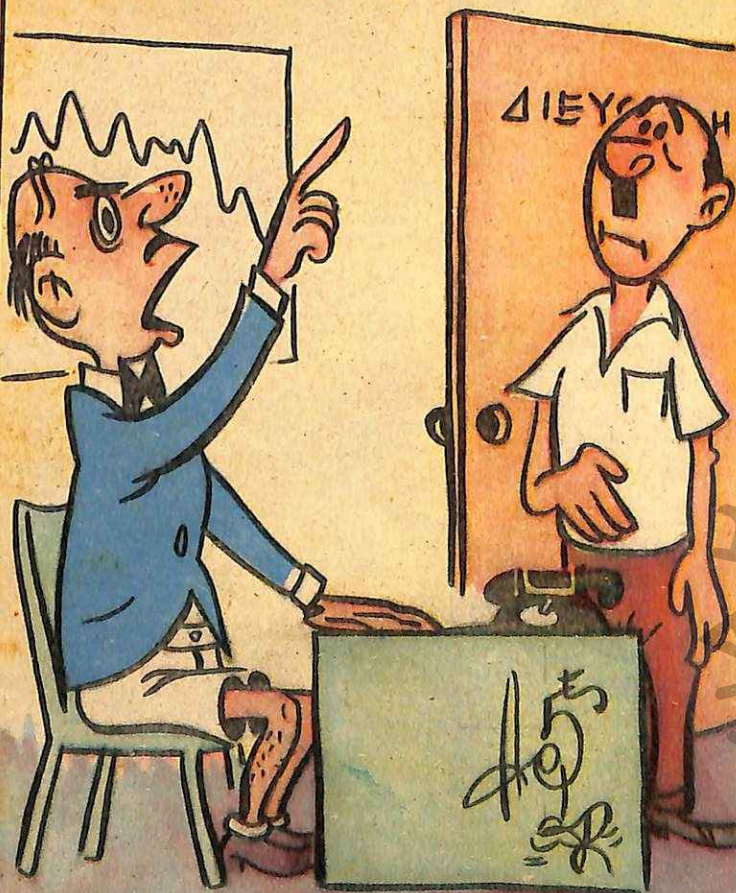
Στην άμεση αν

— Κι' ο άντρας μου είχε τη συνήθεια να μπαίνει στο σπίτι με σκονισμένα παπούτσια, αλλά συμμορφώθηκε!...

— Τὰ βλέπεις γυναίκα; Για να γλυτώ-
σης το πενηντάρι του δοντογιατρού... μεί-
ναμε χωρίς σπίτι!...

— Ζέστη... ξεξέστη, απαιτώ να ξεχασθε αξιοπρεπώς
ένδεσμευμένος στο γραφείο!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Μὴ βιάζεσαι, εὖ φίλε!... Τώρα μόλις ἤρθα!...
(Τοῦ Ἀρχέλαου)